Evangeliene og Apostlenes gjerninger

Innholdsfortegnelse

Matteusevangeliet	1
Markusevangeliet	22
Lukasevangeliet	35
Johannesevangeliet	58
Apostlenes gjerninger	75

Matthew

KAPITTEL 1

1 Boken om Jesu Kristi generasjon, sønn av David, sønn av Abraham.
2 Abraham fikk Isak; og Isak fikk Jakob; og Jakob fikk Judas og hans brødre;
3 Og Judas fikk Fares og Zara fra Thamar; og Phares fikk Esrom; og Esrom fikk Aram;
4 Og Aram fikk Aminadab; og Aminadab fikk Naasson; og Naasson fikk laks;
5 Og Salmon fikk sønnen Boos fra Rakab; og Booz fikk Obed av Rut; og Obed fikk Isai;
6 Og Isai fikk kongen David; og kongen David fikk Salomo av henne som hadde vært hustru til Urias;
7 Og Salomo fødte Roboam; og Roboam fikk sønnen Abia; og Abia fikk sønnen Asa;
8 Og Asa fikk sønnen Josafat; og Josafat fikk Joram; og Joram fikk Ozias;
9 Og Ozias fikk Joatam; og Joatam fikk sønnen Akas; og Akas fikk sønnen Esekias;
10 Og Esekias fikk sønnen Manasse; og Manasse fikk sønnen Amon; og Amon fikk sønnen Josias;
11 Og Josias fikk sønnen Jekonias og hans brødre, omtrent på den tiden de ble ført bort til Babylon.
12 Og etter at de var ført til Babylon, fikk Jekonias Salatiel; og Salatiel fikk Zorobabel;
13 Og Zorobabel fikk sønnen Abiud; og Abiud fikk sønnen Eljakim; og Eljakim fikk sønnen Azor;
14 Og Azor fikk sønnen Sadok; og Sadok fikk sønnen Akim; og Akim fikk sønnen Eliud;
15 Og Eliud fikk sønnen Eleasar; og Eleasar fikk Mattan; og Matthan fikk Jakob;
16 Og Jakob fikk Josef, Marias mann, av hvem Jesus ble født, som kalles Kristus.
17 Så alle slektene fra Abraham til David er fjorten slekter; og fra David til bortføringen til Babylon er fjorten slekter; og fra bortføringen til Babylon til Kristus er fjorten generasjoner.
18 Nå skjedde Jesu Kristi fødsel på denne måten: Da hans mor Maria ble forlovet med Josef, før de kom sammen, ble hun funnet med barn av Den Hellige Ånd.
19 Da Josef, hennes mann, var en rettferdig mann og ikke villig til å gjøre henne til et offentlig eksempel, var han innstilt på å skille henne bort.
20 Men mens han tenkte på disse ting, se, da viste Herrens engel seg for ham i en drøm og sa: Josef, du Davids sønn, frykt ikke for å ta til deg Maria, din hustru; for det som er unnfanget i henne, er av Den hellige ånd.
21 Og hun skal føde en sønn, og du skal gi ham navnet JESUS; for han skal frelse sitt folk fra deres synder.
22 Nå ble alt dette gjort for at det skulle gå i oppfyllelse som var talt av Herren ved profeten, som sa:
23 Se, en jomfru skal bli fruktsommelig og føde en sønn, og de skal gi ham navnet Emmanuel, som tolket er: Gud med oss.
24 Da Josef reiste opp fra søvnen, gjorde han som Herrens engel hadde befalt ham, og tok til seg sin hustru.
25 og kjente henne ikke før hun hadde født sin førstefødte sønn, og han kalte ham JESUS.

KAPITTEL 2

1Da Jesus ble født i Betlehem i Judea i kong Herodes' dager, se, da kom det vise menn fra øst til Jerusalem,
2 og sa: Hvor er han som er født som konge av jødene? for vi har sett hans stjerne i øst, og er kommet for å tilbe ham.
3 Da kongen Herodes hørte dette, ble han forferdet, og hele Jerusalem med ham.
4 Og da han hadde samlet alle yppersteprestene og de skriftlærde av folket, spurte han dem hvor Kristus skulle fødes.
5 Og de sa til ham: I Betlehem i Judea, for slik er det skrevet ved profeten:
6 Og du, Betlehem, i Judas land, er ikke den minste blant Judas fyrster; for fra deg skal en landshøvding komme som skal herske over mitt folk Israel.
7 Da Herodes hadde kalt til seg vismennene, spurte han dem flittig når stjernen viste seg.
8 Og han sendte dem til Betlehem og sa: Gå og let etter det lille barnet! og når dere har funnet ham, så gi meg beskjed igjen, så jeg kan komme og tilbe ham også.
9 Da de hadde hørt kongen, dro de; og se, stjernen som de så i øst, gikk foran dem, til den kom og sto over der barnet var.
10 Da de så stjernen, gledet de seg med stor glede.
11 Og da de kom inn i huset, så de det lille barnet sammen med Maria, dets mor, og falt ned og tilbad ham. gull og røkelse og myrra.
12 Og da de ble advart av Gud i en drøm om at de ikke skulle vende tilbake til Herodes, dro de til sitt eget land en annen vei.
13 Og da de drog bort, se, da åpenbarte Herrens engel seg for Josef i en drøm og sa: Stå opp og ta det lille barnet og dets mor og flykt til Egypt, og vær der inntil jeg gir deg bud. Herodes vil søke det lille barnet for å ødelegge det.
14Da han stod opp, tok han barnet og moren hans om natten og dro til Egypt.
15 Og han var der inntil Herodes' død, for at det skulle gå i oppfyllelse som er talt av Herren ved profeten: Fra Egypt har jeg kalt min sønn.
16 Da Herodes så at han ble hånet av de vise menn, ble han overmåte vred og sendte ut og drepte alle barna som var i Betlehem og i hele dets kyst, fra to år og derunder, ifølge tiden som han flittig hadde spurt de vise mennene.
17 Da ble det oppfylt som var talt ved profeten Jeremy, som sa:
18 I Rama ble det hørt en røst, klage og gråt og stor sorg; Rakel gråt over barna sine og ville ikke la seg trøste, fordi de ikke er det.
19 Men da Herodes var død, se, en Herrens engel viser seg i en drøm for Josef i Egypt,
20 og sa: Stå opp og ta barnet og dets mor og dra til Israels land! For de er døde som søkte barnets liv.
21 Så stod han op og tok barnet og dets mor og kom til Israels land.
22 Men da han hørte at Arkelaos regjerte i Judea i sin far Herodes' rom, var han redd for å gå dit; til tross for at han ble advart av Gud i en drøm, vendte han avsted til Galilea.
23 Og han kom og bodde i en by som heter Nasaret, for at det skulle gå i oppfyllelse som er talt ved profetene: Han skal kalles en Nasaret.

KAPITTEL 3

1 I de dager kom døperen Johannes og forkynte i Judeas ørken,
2 og sa: Omvend dere! for himlenes rike er nær.
3 For dette er han som er talt om ved profeten Esaias, som sa: Røsten av en som roper i ørkenen: Bered Herrens vei, gjør hans stier rette!
4 Og den samme Johannes hadde sine klær av kamelhår og et lærbelte om lendene; og hans mat var gresshopper og villhonning.
5 Så gikk Jerusalem ut til ham og hele Judea og hele området rundt Jordan,
6 Og de ble døpt av ham i Jordan, idet de bekjente sine synder.
7 Men da han så mange av fariseerne og saddukeerne komme til hans dåp, sa han til dem: O huggormslekt, hvem har advart dere til å flykte fra den kommende vrede?
8 Bær derfor frukter som passer til omvendelse:
9 Og tenk ikke på å si ved eder selv: Vi har Abraham til vår far; for jeg sier eder at Gud kan oppreise Abraham barn av disse stener.
10 Og nå er også øksen lagt på roten av trærne; derfor blir hvert tre som ikke bærer god frukt, hugget ned og kastet på ilden.
11 Jeg døper dere med vann til omvendelse, men han som kommer etter meg er sterkere enn jeg, hvis sko jeg ikke er verdig til å bære; han skal døpe dere med Den Hellige Ånd og med ild.
12 hvis vifte er i hånden hans, og han skal rense sin gulv og samle hveten sin i skåpet; men agnene skal han brenne opp med uslukkelig ild.
13 Så kom Jesus fra Galilea til Jordan til Johannes for å bli døpt av ham.
14 Men Johannes forbød ham og sa: Jeg trenger å bli døpt av deg, og kommer du til meg?
15 Men Jesus svarte og sa til ham: La det være slik nu! for således påkommer det oss å oppfylle all rettferdighet. Så led han ham.
16 Da Jesus var døpt, steg han straks opp av vannet, og se, himmelen ble åpnet for ham, og han så Guds Ånd stige ned som en due og tente over ham.
17 Og se en røst fra himmelen som sa: Dette er min elskede Sønn, i hvem jeg har velbehag.

KAPITTEL 4

1 Da ble Jesus ført opp av Ånden ut i ørkenen for å bli fristet av djevelen.
2 Og da han hadde fastet førti dager og førti netter, ble han senere sulten.
3 Og da fristeren kom til ham, sa han: Hvis du er Guds Sønn, så byd at disse steinene skal gjøres til brød.
4 Men han svarte og sa: Det er skrevet: Mennesket skal ikke leve av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn.
5 Da tok djevelen ham med seg til den hellige by og satte ham på toppen av templet,
6 og sa til ham: Hvis du er Guds Sønn, så kast deg selv ned! For det er skrevet: Han skal gi sine engler befaling om deg, og de skal bære deg i sine hender, for at du ikke på noe tidspunkt skal slå din fot. mot en stein.
7 Jesus sa til ham: Det er skrevet igjen: Du skal ikke friste Herren din Gud.
8 Igjen tar djevelen ham opp på et overmåte høyt fjell og viser ham alle verdens riker og deres herlighet.
9 Og han sa til ham: Alt dette vil jeg gi deg hvis du faller ned og tilber meg.
10 Da sa Jesus til ham: Gå bort, Satan! for det er skrevet: Herren din Gud skal du tilbe, og ham alene skal du tjene.
11 Da forlot djevelen ham, og se, engler kom og tjente ham.
12 Men da Jesus hadde hørt at Johannes var kastet i fengsel, dro han til Galilea;
13 Og da han forlot Nasaret, kom han og bodde i Kapernaum, som ligger ved havets kyst, i grensene til Zabulon og Nefthalim.
14 For at det skulle gå i oppfyllelse som er talt ved profeten Esaias, som sa:
15 Sabulons land og Nefthalims land, langs veien til havet, bortenfor Jordan, hedningenes Galilea;
16 Folket som satt i mørket, så et stort lys; og for dem som satt i området og dødsskyggen sprang det opp lys.
17 Fra den tid begynte Jesus å forkynne og si: Omvend dere! for himlenes rike er nær.
18 Og Jesus gikk ved Galilea-sjøen og så to brødre, Simon kalt Peter, og Andreas, hans bror, kaste garn i havet; for de var fiskere.
19 Og han sa til dem: Følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere.
20 Og de forlot straks garnene sine og fulgte ham.
21 Og han gikk videre derfra og så to andre brødre, Jakob, Sebedeus' sønn, og hans bror Johannes, i et skip sammen med deres far Sebedeus, og la deres garn reparere. og han kalte dem.
22 Og de forlot straks skipet og faren deres og fulgte ham.
23 Og Jesus gikk rundt i hele Galilea og lærte i deres synagoger og forkynte evangeliet om riket og helbredet all slags sykdom og all slags sykdom blant folket.
24 Og hans rykte gikk over hele Syria, og de førte til ham alle de syke som ble tatt av forskjellige sykdommer og pinsler, og de som var besatt av djevler, og de som var gale og de som var lamme. og han helbredet dem.
25 Og det fulgte ham store mengder folk fra Galilea og fra Dekapolis og fra Jerusalem og fra Judea og fra hinsides Jordan.

KAPITTEL 5

1 Og da han så folkemengden, gikk han opp på et fjell, og da han var satt, kom hans disipler til ham.
2 Og han åpnet munnen og lærte dem og sa:
3 Salige er de fattige i ånden, for himlenes rike er deres.
4 Salige er de som sørger, for de skal trøstes.
5 Salige er de saktmodige, for de skal arve jorden.
6 Salige er de som hungrer og tørster etter rettferdighet, for de skal mettes.
7 Salige er de barmhjertige, for de skal få barmhjertighet.
8 Salige er de rene av hjerte, for de skal se Gud.
9 Salige er de som stifter fred, for de skal kalles Guds barn.
10 Salige er de som blir forfulgt for rettferdighets skyld, for himlenes rike er deres.
11 Salige er dere når menneskene spotter dere og forfølger dere og taler falskt mot dere alt slags ondt for min skyld.

12 Gled dere og fryd dere! for stor er eders lønn i
himmelen; for således forfulgte de profetene som var før
eder.
13 Dere er jordens salt; men hvis saltet har mistet sin lukt,
hvormed skal det saltes det? fra da av nytter det ikke annet
enn å bli kastet ut og å bli tråkket ned av mennesker.
14 Dere er verdens lys. En by som ligger på en høyde kan
ikke skjules.
15 Man tenner heller ikke et lys og setter det under en
skjeppe, men på en lysestake; og den lyser for alle som er i
huset.
16 La deres lys skinne for menneskene, så de kan se dine
gode gjerninger og prise din Far i himmelen.
17 Tro ikke at jeg er kommet for å ødelegge loven eller
profetene; jeg er ikke kommet for å ødelegge, men for å
oppfylle.
18 For sannelig sier jeg dere: Inntil himmel og jord forgår,
skal ikke én jote eller én tittel forgå fra loven før alt er
oppfylt.
19 Den som derfor bryter et av disse minste bud og lærer
menneskene slik, han skal kalles den minste i himlenes rike;
men hver den som gjør og lærer dem, han skal kalles stor i
himlenes rike.
20 For jeg sier dere: Hvis ikke deres rettferdighet overgår
de skriftlærdes og fariseernes rettferdighet, skal dere ikke i
noe tilfelle komme inn i himlenes rike.
21 Dere har hørt at det er sagt av dem fra gammel tid: Du
skal ikke drepe; og den som dreper skal stå i fare for
dommen.
22 Men jeg sier dere: Den som er sint på sin bror uten
grunn, skal stå i fare for dommen; og hver den som sier til
sin bror: Raka, skal stå i fare for rådet; men hver den som
sier: Du dåre , skal være i fare for helvetesild.
23 Derfor, hvis du bringer din gave til alteret og der
kommer i hu at din bror har noe imot deg;
24 La din gave ligge der foran alteret og gå din vei! først
forlik deg med din bror, og kom så og ofr frem din gave.
25 Vær snart enig med din motstander, mens du er på veien
med ham; for at ikke motstanderen noen gang skal overgi
deg til dommeren, og dommeren overgi deg til
tjenestemannen, og du blir kastet i fengsel.
26 Sannelig sier jeg deg: Du skal aldri gå ut derfra før du
har betalt det ytterste.
27 Dere har hørt at det er sagt av dem fra gammel tid: Du
skal ikke drive hor.
28 Men jeg sier dere: Den som ser på en kvinne for å
begjære henne, har allerede drevet hor med henne i sitt
hjerte.
29 Og dersom ditt høyre øye forarger deg, så riv det ut og
kast det fra deg; for det er nyttig for deg at et av dine
lemmer går til grunne, og ikke at hele ditt legeme skal
kastes i helvete.
30 Og dersom din høyre hånd forarger deg, så hugg den av
og kast den fra deg; for det er nyttig for deg at et av dine
lemmer går til grunne, og ikke at hele ditt legeme skal
kastes i helvete.
31 Det er sagt: Den som skiller seg fra sin hustru, han skal
gi henne et skilsmissebrev.
32 Men jeg sier eder: Hver den som skiller seg fra sin
hustru, bortsett fra utukts skyld, får henne til å drive hor;
33 Igjen har dere hørt at det er blitt sagt av dem fra gammel
tid: Du skal ikke sverge deg selv, men holde dine eder for
Herren.
34 Men jeg sier eder: Sverg slett ikke! verken ved
himmelen; for det er Guds trone:
35 Heller ikke ved jorden; for det er skammel for ham, ikke
ved Jerusalem; for det er den store konges by.
36 Du skal heller ikke sverge ved ditt hode, for du kan ikke
gjøre ett hår hvitt eller svart.
37 Men la deres kommunikasjon være: Ja, ja; Nei, nei: for
alt som er mer enn dette kommer av ondskap.
38 Dere har hørt at det er sagt: Øye for øye og tann for tann!
39 Men jeg sier eder: I står ikke imot det onde; men hver
den som slår deg på ditt høyre kinn, vend også det andre til
ham.
40 Og hvis noen vil saksøke deg for loven og ta fra deg
kjortelen din, så la ham også ha kappen din.
41 Og den som tvinger deg til å gå en mil, gå med ham to.
42 Gi til den som ber deg, og vend deg ikke bort fra den
som vil låne av deg.
43 Dere har hørt at det er sagt: Du skal elske din neste og
hate din fiende.
44 Men jeg sier dere: Elsk deres fiender, velsign dem som
forbanner dere, gjør godt mot dem som hater dere, og be
for dem som misbruker dere og forfølger dere.
45 For at dere skal være barn av deres Far i himmelen; for
han lar sin sol gå opp over onde og gode, og lar det regne
over rettferdige og urettferdige.
46 For hvis dere elsker dem som elsker dere, hvilken lønn
har dere? gjør ikke engang tollerne det samme?
47 Og hvis dere hilser bare deres brødre, hva gjør dere mer
enn andre? gjør ikke engang tollerne det?
48 Vær derfor fullkomne, likesom deres Far i himmelen er
fullkommen.

KAPITTEL 6

1 Pass på at dere ikke gir deres almisse for menneskene for
å bli sett av dem; ellers har dere ingen lønn fra deres Far i
himmelen.
2 Derfor, når du gir din almisse, så blås ikke i basun for ditt
åsyn, slik hyklerne gjør i synagogene og på gatene, for at
de kan få ære av mennesker. Sannelig sier jeg dere: De har
sin lønn.
3 Men når du gir almisse, la ikke din venstre hånd vite hva
din høyre hånd gjør!
4 For at din almisse kan være i det skjulte, og din Far som
ser i det skjulte, skal lønne deg åpenlyst.
5 Og når du ber, skal du ikke være som hyklerne; for de
elsker å be stående i synagogene og på gatenes hjørner, for
at de skal bli sett av mennesker. Sannelig sier jeg dere: De
har sin lønn.
6 Men du, når du ber, gå inn i ditt skap, og når du har
lukket din dør, be til din Far som er i det skjulte. og din Far
som ser i det skjulte, skal lønne deg åpenlyst.
7 Men når dere ber, så bruk ikke forgjeves gjentakelser,
som hedningene gjør; for de tror at de skal bli hørt for
deres mange tale.
8 Vær derfor ikke som dem, for deres Far vet hva dere
trenger, før dere ber ham.
9 På denne måten ber dere derfor: Fader vår, du som er i
himmelen, helliget bli ditt navn!

10 Kom ditt rike. Skje din vilje på jorden, som i himmelen.
11 Gi oss i dag vårt daglige brød!
12 Og tilgi oss vår skyld, likesom vi tilgir våre skyldnere.
13 Og led oss ikke inn i fristelse, men fri oss fra det onde! For ditt er riket og makten og æren i all evighet. Amen.
14 For hvis dere tilgir menneskene deres overtredelser, skal også deres himmelske Far tilgi dere.
15 Men dersom dere ikke tilgir mennesker deres overtredelser, vil heller ikke deres Far tilgi deres overtredelser.
16 Og når dere faster, så vær ikke som hyklerne med et bedrøvet utseende; for de vansirer sitt ansikt, så de kan vise seg for menneskene å faste. Sannelig sier jeg dere: De har sin lønn.
17 Men du, når du faster, salv ditt hode og vask ditt ansikt;
18 At du ikke viser deg for mennesker å faste, men for din Far som er i det skjulte; og din Far som ser i det skjulte, skal lønne deg åpenlyst.
19 Saml dere ikke skatter på jorden, hvor møll og rust ødelegger, og hvor tyver bryter inn og stjeler!
20 Men samle dere skatter i himmelen, hvor verken møll eller rust ødelegger, og hvor tyver ikke bryter gjennom eller stjeler!
21 For hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være.
22 Kroppens lys er øyet; hvis derfor ditt øye er enkelt, skal hele ditt legeme være fullt av lys.
23 Men hvis ditt øye er ondt, skal hele ditt legeme være fullt av mørke. Hvis derfor lyset som er i deg er mørke, hvor stort er ikke det mørket!
24 Ingen kan tjene to herrer; for enten vil han hate den ene og elske den andre; ellers vil han holde fast ved den ene og forakte den andre. Dere kan ikke tjene Gud og mammon.
25 Derfor sier jeg dere: Tenk ikke på deres liv, hva dere skal ete eller drikke. heller ikke for ditt legeme, hva du skal ta på deg. Er ikke livet mer enn kjøtt, og legemet enn klærne?
26 Se på himmelens fugler: for de sår ikke, de høster ikke og samler ikke i fjøs; men deres himmelske Far gir dem mat. Er dere ikke mye bedre enn de?
27 Hvem av dere kan ved å tenke over én alen til sin vekst?
28 Og hvorfor tenker dere på klær? Se på liljene på marken, hvordan de vokser; de sliter ikke, heller ikke spinner de.
29 Og likevel sier jeg dere: Selv Salomo i all sin herlighet var ikke kledd som en av disse.
30 Derfor, hvis Gud kler gresset på marken på denne måten, som i dag er og i morgen kastes i ovnen, skal han da ikke mye mer kle dere, dere lite troende?
31 Tenk derfor ikke på og si: Hva skal vi ete? eller: Hva skal vi drikke? eller: Hvor skal vi kle oss?
32 (For etter alt dette søker hedningene:) for deres himmelske Far vet at dere trenger alt dette.
33 Men søk først Guds rike og hans rettferdighet! og alt dette skal gis dere i tillegg.
34 Tenk derfor ikke på morgendagen, for morgendagen skal tenke på det som er i seg selv. Dens ondskap er nok til dagen.

KAPITTEL 7

1 Døm ikke, for at dere ikke skal bli dømt.
2 For med den dom dere dømmer, skal dere dømmes, og med det mål dere måler, skal det atter måles for dere.
3 Og hvorfor ser du splinten som er i din brors øye, men ser ikke på bjelken som er i ditt eget øye?
4 Eller hvorledes vil du si til din bror: La meg trekke splinten ut av ditt øye! og se, en bjelke er i ditt eget øye?
5 Du hykler, kast først bjelken ut av ditt eget øye! og da skal du se klart for å kaste splinten ut av din brors øye.
6 Gi ikke det hellige til hundene, og kast ikke perlene deres for svin, for at de ikke skal trampe dem under føttene og snu og rive dere i stykker.
7 Be, så skal det bli gitt dere; søk, og dere skal finne; bank på, så skal det lukkes opp for dere.
8 For hver den som ber, får; og den som leter, finner; og for den som banker på, skal det lukkes opp.
9 Eller hvilken mann er det av dere som vil gi ham en stein hvis sønnen ber om brød?
10 Eller hvis han spør en fisk, vil han gi ham en slange?
11 Hvis da dere som er onde, vet å gi gode gaver til deres barn, hvor mye mer skal deres Far i himmelen gi gode ting til dem som ber ham?
12 Derfor skal I gjøre mot dem alt hva I vil at menneskene skal gjøre mot eder; for dette er loven og profetene.
13 Gå inn gjennom den trange port! For bred er porten, og bred er veien som fører til fortapelsen, og det er mange som går inn der!
14 For trang er porten, og smal er veien som fører til livet, og det er få som finner den.
15 Vokt dere for falske profeter som kommer til dere i fåreklær, men innvendig er de glupende ulver.
16 Dere skal kjenne dem på deres frukter. Plukker menn druer av torner, eller fiken av tistler?
17 Slik bærer hvert godt tre god frukt; men et fordervet tre bærer ond frukt.
18 Et godt tre kan ikke bære ond frukt, og heller ikke et fordervet tre kan bære god frukt.
19 Hvert tre som ikke bærer god frukt, blir hugget ned og kastet på ilden.
20 Derfor skal dere kjenne dem på deres frukter.
21 Ikke hver den som sier til meg: Herre, Herre, skal gå inn i himlenes rike. men den som gjør min Fars vilje, som er i himmelen.
22 Mange skal si til meg på den dag: Herre, Herre, har vi ikke profetert i ditt navn? og har drevet ut onde ånder i ditt navn? og i ditt navn gjort mange underfulle gjerninger?
23 Og da vil jeg bekjenne for dem: Jeg har aldri kjent eder; gå bort fra meg, I som gjør urett!
24 Derfor, hver den som hører disse mine ord og gjør dem, ham vil jeg sammenligne med en vis mann som bygde sitt hus på en klippe.
25 Og regnet falt, og flommene kom, og vindene blåste og slo mot huset. og den falt ikke, for den var grunnlagt på en klippe.
26 Og hver den som hører disse mine ord og ikke gjør dem, skal sammenlignes med en dåre mann som bygde sitt hus på sanden.
27 Og regnet falt, og flommene kom, og vindene blåste og slo mot huset. og det falt, og dets fall var stort.
28 Og det skjedde da Jesus hadde avsluttet disse ord, ble folket forbauset over hans lære:
29 For han lærte dem som en som har myndighet, og ikke som de skriftlærde.

KAPITTEL 8

1 Da han kom ned fra fjellet, fulgte store folkemengder etter ham.
2 Og se, en spedalsk kom og tilbad ham og sa: Herre, hvis du vil, kan du rense meg.
3 Og Jesus rakte ut hånden og rørte ved ham og sa: Jeg vil; vær du ren. Og straks ble spedalskheten hans renset.
4 Og Jesus sa til ham: Se til at du ikke sier det til noen; men gå din vei, vis deg for presten og ofre den gave som Moses befalte, til et vitnesbyrd for dem.
5 Og da Jesus gikk inn i Kapernaum, kom en høvedsmann til ham og bad ham:
6 og sa: Herre, min tjener ligger hjemme, syk av lamme, hardt plaget.
7 Og Jesus sa til ham: Jeg vil komme og helbrede ham.
8 Høvedsmannen svarte og sa: Herre, jeg er ikke verdig til at du kommer under mitt tak; men tal bare ordet, så skal min tjener bli helbredet.
9 For jeg er en mann under myndighet, som har soldater under meg; og jeg sier til denne mann: Gå, så går han! og til en annen: Kom, og han kommer! og til min tjener: Gjør dette, så gjør han det!
10 Da Jesus hørte det, undret han seg og sa til dem som fulgte: Sannelig sier jeg eder: Jeg har ikke funnet så stor tro, nei, ikke i Israel.
11 Og jeg sier dere: Mange skal komme fra øst og vest og sette seg ned sammen med Abraham og Isak og Jakob i himlenes rike.
12 Men rikets barn skal kastes ut i det ytre mørke; det skal være gråt og tenners gnissel.
13 Og Jesus sa til høvedsmannen: Gå! og som du har trodd, skal det skje med deg! Og hans tjener ble helbredet i samme time.
14 Og da Jesus kom inn i Peters hus, så han sin hustrus mor ligget og syk av feber.
15 Og han rørte ved hånden hennes, og feberen forlot henne, og hun stod opp og tjente dem.
16 Da det ble kveld, førte de til ham mange som var besatt av onde ånder, og han drev åndene ut med sitt ord og helbredet alle som var syke.
17 for at det skulle gå i oppfyllelse som er talt ved profeten Esaias, som sa: Han tok våre skrøpeligheter og bar våre sykdommer.
18 Men da Jesus så store folkemengder rundt seg, ga han befaling om å dra til den andre siden.
19 Og en skriftlærd kom og sa til ham: Mester, jeg vil følge deg hvor enn du går.
20 Og Jesus sa til ham: Revene har hull, og himmelens fugler har reir; men Menneskesønnen har ikke hvor han kan legge sitt hode.
21 Og en annen av hans disipler sa til ham: Herre, la meg først gå og begrave min far.
22 Men Jesus sa til ham: Følg meg! og la de døde begrave sine døde.
23 Og da han gikk ombord i et skip, fulgte disiplene ham.
24 Og se, det kom en stor storm i havet, så skipet ble dekket av bølgene, men han sov.
25 Og disiplene hans kom til ham og vekket ham og sa: Herre, frels oss! vi går til grunne.
26 Og han sa til dem: Hvorfor er dere redde, dere lite troende? Så reiste han seg og irettesatte vindene og havet; og det ble en stor ro.
27 Men mennene undret seg og sa: Hva er dette for et menneske, at også vindene og havet adlyder ham!
28 Og da han kom til den andre siden til Gergesenernes land, møtte ham to besatt av djeveler, som kom ut av gravene, meget heftige, så ingen skulle gå forbi den veien.
29 Og se, de ropte og sa: Hva har vi med dig å gjøre, Jesus, du Guds Sønn? er du kommet hit for å plage oss før tiden?
30 Og det var et godt stykke unna dem en flokk med mange svin som beite.
31 Da bad de onde ham og sa: Hvis du driver oss ut, så la oss gå bort i svineflokken!
32 Og han sa til dem: Gå! Og da de var kommet ut, gikk de inn i svineflokken, og se, hele svineflokken løp voldsomt nedover et bratt sted i havet og omkom i vannet.
33 Og de som tok vare på dem, flyktet og gikk inn i byen og fortalte alt og hva som var hendt de besatte av de onde åndene.
34 Og se, hele byen gikk ut for å møte Jesus, og da de så ham, bad de ham om at han måtte dra ut av deres kyster.

KAPITTEL 9

1 Og han gikk inn i et skip og gikk over og kom til sin egen by.
2 Og se, de førte til ham en lamme mann liggende på en seng. Da Jesus så deres tro, sa han til den lamme: Sønn, vær ved godt mot; dine synder er deg tilgitt.
3 Og se, noen av de skriftlærde sa ved sig selv: Denne mann spotter.
4 Da Jesus kjente deres tanker, sa han: Hvorfor tenker dere ondt i deres hjerter?
5 For om er det lettere å si: Dine synder er deg forlatt? eller si: Stå opp og gå?
6 Men for at I skal vite at Menneskesønnen har makt på jorden til å tilgi synder (da sier han til den lamme: Stå opp, ta din seng og gå til ditt hus!
7 Og han stod opp og dro hjem til sitt hus.
8 Men da folket så det, undret de seg og priste Gud som hadde gitt menneskene en slik kraft.
9 Og da Jesus gikk derfra, så han en mann ved navn Matteus sitte ved tollboden, og han sa til ham: Følg meg! Og han reiste seg og fulgte ham.
10 Og det skjedde mens Jesus satt til bords i huset, se, da kom mange tollere og syndere og satte seg sammen med ham og hans disipler.
11 Og da fariseerne så det, sa de til disiplene hans: Hvorfor spiser deres Mester sammen med tollere og syndere?
12 Men da Jesus hørte det, sa han til dem: De som er friske, trenger ikke en lege, men de som er syke.
13 Men gå bort og lær hva det betyr: Jeg vil ha barmhjertighet og ikke ofre; for jeg er ikke kommet for å kalle rettferdige, men syndere til omvendelse.
14 Da kom Johannes disipler til ham og sa: Hvorfor faster vi og fariseerne ofte, men dine disipler faster ikke?
15 Og Jesus sa til dem: Kan brudekammerets barn sørge så lenge brudgommen er hos dem? men de dager skal komme da brudgommen skal tas fra dem, og da skal de faste.

16 Ingen legger et stykke nytt tøy på et gammelt plagg, for det som legges i for å fylle det, tar fra plagget, og revnen blir verre.
17 Heller ikke mennesker setter ny vin på gamle flasker; ellers knuses flaskene, og vinen renner ut, og flaskene går til grunne; men de legger ny vin på nye flasker, og begge deler blir bevart.
18 Mens han talte dette til dem, se, da kom en høvding og tilbad ham og sa: Min datter er endog død; men kom og legg din hånd på henne, så skal hun leve!
19 Og Jesus stod opp og fulgte ham, og det gjorde også hans disipler.
20Og se, en kvinne som var syk med blodavløp i tolv år, kom bak ham og rørte ved kanten av klærne hans.
21 For hun sa ved seg selv: Om jeg bare kan røre ved hans klær, blir jeg hel.
22 Men Jesus snudde ham, og da han så henne, sa han: Datter, vær ved god trøst! din tro har gjort deg frisk. Og kvinnen ble frisk fra den stund.
23Og da Jesus kom inn i herskerens hus, og han så trollmennene og folket som bråkte,
24 Han sa til dem: Gi plass! for tjenestejenta er ikke død, men sover. Og de lo ham til hån.
25 Men da folket var ført ut, gikk han inn og tok henne i hånden, og tjenestejenta stod opp.
26 Og ryktet om dette gikk til utlandet til hele det landet.
27 Og da Jesus gikk derfra, fulgte to blinde ham og ropte og sa: Du Davids Sønn, forbarm deg over oss!
28 Og da han kom inn i huset, kom de blinde til ham, og Jesus sa til dem: Tror I at jeg kan gjøre dette? De sa til ham: Ja, Herre!
29 Da rørte han ved øynene deres og sa: Skje det etter din tro!
30 Og deres øyne ble åpnet; og Jesus bød dem strengt og sa: Se til at ingen vet det!
31 Men da de var bortreist, spredte de hans ry i hele det landet.
32 Mens de gikk ut, se, de førte til ham en stum mann som var besatt av en djevel.
33 Og da djevelen var drevet ut, talte de stumme, og folket undret seg og sa: Det har aldri vært så sett i Israel.
34 Men fariseerne sa: Han driver ut onde ånder ved djevelens fyrste.
35 Og Jesus gikk rundt i alle byer og landsbyer og underviste i deres synagoger og forkynte evangeliet om riket og helbredet all sykdom og all sykdom blant folket.
36 Men da han så folkemengden, ble han grepet av medlidenhet med dem, fordi de ble besvimede og spredte seg som sauer som ikke hadde noen hyrde.
37 Da sa han til sine disipler: Høsten er sannelig stor, men arbeiderne få;
38 Be derfor høstens Herre at han vil sende ut arbeidere til sin høst.

KAPITTEL 10

1 Og da han hadde kalt til seg sine tolv disipler, ga han dem makt mot urene ånder til å drive dem ut og helbrede all slags sykdom og all slags sykdom.
2 Navnene på de tolv apostlene er disse; Den første, Simon, som kalles Peter, og hans bror Andreas; Jakob, Sebedeus' sønn, og hans bror Johannes;
3 Filip og Bartolomeus; Thomas og tolleren Matteus; Jakob, sønn av Alfeus, og Lebbaeus, hvis etternavn var Thaddeus;
4 Kanaanitten Simon og Judas Iskariot, som også forrådte ham.
5 Disse tolv sendte Jesus ut og befalte dem og sa: Gå ikke inn på hedningenes vei, og gå ikke inn i noen av samaritanernes byer!
6 Men gå heller til de tapte sauene av Israels hus.
7 Og mens dere går, forkynn og si: Himlenes rike er nær.
8 Helbred syke, rens spedalske, vekk opp døde, driv ut djevler: gratis har dere fått, gi gratis.
9 Gi verken gull eller sølv eller messing i veskene dine,
10 Heller ikke skrap til reisen, verken to kjortler, verken sko eller staver; for arbeideren er sitt mat verd.
11 Og i hvilken som helst by eller by dere kommer inn, spør hvem som er verdig i den; og bli der til dere går derfra.
12 Og når dere kommer inn i et hus, så hilser det.
13 Og hvis huset er verdig, så la din fred komme over det; men hvis det ikke er verdig, la din fred vende tilbake til deg.
14 Og hver den som ikke tar imot dere og ikke hører deres ord, når dere går ut av det huset eller den byen, skal dere riste støvet av deres føtter.
15 Sannelig sier jeg dere: Det skal være mer utholdelig for landet Sodoma og Gomorra på dommens dag enn for den byen.
16 Se, jeg sender dere ut som sauer midt blant ulver; vær derfor vise som slanger og ufarlige som duer!
17 Men vokt dere for menneskene! For de skal overgi dere til rådene, og de skal piske dere i sine synagoger;
18 Og dere skal føres for landshøvdinger og konger for min skyld, til et vitnesbyrd mot dem og hedningene.
19 Men når de overgir dere, så tenk ikke på hvordan eller hva dere skal tale; for det skal bli gitt dere i samme time hva dere skal tale.
20 For det er ikke dere som taler, men deres Fars Ånd som taler i dere.
21 Og broren skal overgi broren til døden og faren barnet, og barna skal reise seg mot sine foreldre og drepe dem.
22 Og dere skal hates av alle for mitt navns skyld; men den som holder ut inntil enden, skal bli frelst.
23 Men når de forfølger eder i denne by, så flykt til en annen; for sannelig sier jeg eder: I skal ikke ha gått over Israels byer før Menneskesønnen kommer.
24 Disippelen er ikke over sin herre, heller ikke tjeneren over sin herre.
25 Det er nok for disippelen at han er som sin herre, og tjeneren som sin herre. Dersom de har kalt husets herre Beelsebul, hvor mye mer skal de kalle dem av hans husstand?
26 Frykt derfor ikke for dem! for det er intet tildekket som ikke skal bli åpenbart; og gjemte seg, det skal ikke bli kjent.
27 Det jeg sier eder i mørket, det taler I i lyset, og det I hører i øret, det forkynner I på hustakene.
28 Og frykt ikke dem som dreper legemet, men som ikke kan drepe sjelen, men frykt heller ham som kan ødelegge både sjel og legemet i helvete.
29 Selges ikke to spurver for en pending? og en av dem skal ikke falle på jorden uten din Far.
30 Men selve hårene på ditt hode er alle talt.
31 Frykt derfor ikke, dere er mer verdt enn mange spurver.

32 Den som derfor bekjenner meg for menneskene, ham skal jeg også bekjenne for min Far i himmelen.
33 Men den som fornekter meg for menneskene, ham vil også jeg fornekte for min Far i himmelen.
34 Tro ikke at jeg er kommet for å sende fred på jorden; jeg er ikke kommet for å sende fred, men et sverd.
35 For jeg er kommet for å sette en mann i strid mot sin far, og datteren mot sin mor, og svigerdatteren mot sin svigermor.
36 Og en manns fiender skal være hans husstand.
37 Den som elsker far eller mor mer enn meg, er meg ikke verdig, og den som elsker sønn eller datter mer enn meg, er meg ikke verdig.
38 Og den som ikke tar sitt kors og følger etter meg, er meg ikke verdig.
39 Den som finner sitt liv, skal miste det, og den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det.
40 Den som tar imot dere, tar imot meg, og den som tar imot meg, tar imot ham som har sendt meg.
41 Den som tar imot en profet i en profets navn, skal motta en profets lønn; og den som tar imot en rettferdig mann i en rettferdig manns navn, skal motta en rettferdig manns lønn.
42 Og den som gir en av disse små å drikke en kopp kaldt vann bare i en disippels navn, sannelig sier jeg dere, han skal på ingen måte miste sin lønn.

KAPITTEL 11

1 Og det skjedde da Jesus hadde fullført befaling til sine tolv disipler, dro han derfra for å undervise og forkynne i deres byer.
2 Men da Johannes hadde hørt Kristi gjerninger i fengselet, sendte han to av sine disipler,
3 Og han sa til ham: Er du den som skulle komme, eller ser vi etter en annen?
4 Jesus svarte og sa til dem: Gå og vis Johannes igjen det dere hører og ser.
5 De blinde får synet, og de lamme går, de spedalske blir renset, og de døve hører, de døde står opp, og de fattige får evangeliet forkynt for dem.
6 Og salig er den som ikke tar anstøt av meg.
7 Og mens de dro, begynte Jesus å si til folkemengden om Johannes: Hva gikk dere ut i ørkenen for å se? Et siv rystet av vinden?
8 Men hva gikk dere ut for å se? En mann kledd i myke klær? se, de som bærer myke klær, er i kongens hus.
9 Men hva gikk dere ut for å se? En profet? ja, jeg sier dere, og mer enn en profet.
10 For dette er han om hvem det er skrevet: Se, jeg sender min engel foran ditt åsyn, som skal rydde din vei for deg.
11 Sannelig sier jeg dere: Blant dem som er født av kvinner, er det ikke oppstått en større enn døperen Johannes; men den minste i himlenes rike er større enn han.
12 Og fra døperen Johannes' dager til nå lider himlenes rike vold, og de voldelige tar det med makt.
13 For alle profetene og loven profeterte inntil Johannes.
14 Og hvis dere vil ta imot det, er dette Elias, som skulle komme.
15 Den som har ører å høre, han høre!
16 Men hvor skal jeg sammenligne denne slekten med? Det er som med barn som sitter på torgene og roper til sine medmennesker,
17 og sa: Vi har spilt for eder, og I har ikke danset; vi har sørget over dere, og dere har ikke sørget.
18 For Johannes kom, verken spiste eller drakk, og de sier: Han har en djevel.
19 Menneskesønnen kom og spiste og drakk, og de sier: Se, det er en fråtser mann og en vinslukker, en venn av tollere og syndere. Men visdom er rettferdiggjort av hennes barn.
20 Da begynte han å bebreide byene der de fleste av hans mektige gjerninger ble gjort, fordi de ikke omvendte seg.
21 Ve deg, Korasin! ve deg, Betsaida! for hvis de mektige gjerningene som ble gjort i deg, var blitt gjort i Tyrus og Sidon, ville de for lenge siden ha omvendt seg i sekk og aske.
22 Men jeg sier dere: Det skal være tåleligere for Tyrus og Sidon på dommens dag enn for dere.
23 Og du, Kapernaum, som er opphøyet til himmelen, skal føres ned til helvete.
24 Men jeg sier dere: Det skal være mer utholdelig for Sodomas land på dommens dag enn for deg.
25 På den tid svarte Jesus og sa: Jeg takker deg, Fader, himmelens og jordens Herre, fordi du har skjult disse ting for vise og kloke og åpenbart det for spedbarn.
26 Likevel, Far, for slik syntes det godt i dine øine.
27 Alt er overgitt til meg av min Far, og ingen kjenner Sønnen uten Faderen; heller ikke kjenner noen Faderen uten Sønnen, og den som Sønnen vil åpenbare ham for.
28 Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, og jeg vil gi dere hvile.
29 Ta mitt åk på deg og lær av meg! for jeg er saktmodig og ydmyk av hjerte, og dere skal finne hvile for deres sjeler.
30 For mitt åk er lett, og min byrde er lett.

KAPITTEL 12

1 På den tid gikk Jesus på sabbatsdagen gjennom kornet; og disiplene hans var sultne og begynte å plukke aks og ete.
2 Men da fariseerne så det, sa de til ham: Se, dine disipler gjør det som ikke er tillatt å gjøre på sabbatsdagen.
3 Men han sa til dem: Har I ikke lest hva David gjorde da han var sulten, og de som var med ham?
4 Hvorledes gikk han inn i Guds hus og åt skuebrødet som ikke var lov for ham å ete, heller ikke for dem som var med ham, men bare for prestene?
5 Eller har I ikke lest i loven at prestene i templet vanhelliger sabbaten på sabbatsdagene og er ulastelige?
6 Men jeg sier dere: På dette sted er én større enn templet.
7 Men hadde dere visst hva dette betyr, jeg vil ha barmhjertighet og ikke ofre, dere ville ikke ha fordømt de uskyldige.
8 For Menneskesønnen er Herre også over sabbatsdagen.
9 Og da han var gått derfra, gikk han inn i synagogen deres.
10 Og se, det var en mann som hadde visnet hånd. Og de spurte ham og sa: Er det tillatt å helbrede på sabbatsdagene? at de kunne anklage ham.
11 Og han sa til dem: Hvilken mann skal det være blant dere som skal ha én sau, og hvis den faller i en grop på sabbatsdagen, vil han da ikke gripe den og løfte den opp?
12 Hvor mye er da et menneske bedre enn en sau? Derfor er det tillatt å gjøre godt på sabbatsdagene.
13 Da sa han til mannen: Rekk ut din hånd! Og han strakte den ut; og den ble gjenopprettet hel, som den andre.

14 Da gikk fariseerne ut og holdt råd mot ham for å utrydde ham.

15 Men da Jesus visste det, trakk han seg bort derfra, og store folkemengder fulgte ham, og han helbredet dem alle.

16 Og han bød dem at de ikke skulle gjøre ham kjent:

17 For at det skulle gå i oppfyllelse som er talt ved profeten Esaias, idet han sa:

18 Se, min tjener, som jeg har utvalgt; min elskede, i hvem min sjel har velbehag. Jeg vil legge min ånd på ham, og han skal forkynne hedningedommen.

19 Han skal ikke stride og ikke rope; ingen skal høre hans røst på gatene.

20 Et knust siv skal han ikke knuse, og røkende lin skal han ikke slukke før han sender ut dom til seier.

21 Og på hans navn skal hedningene sette sin lit til.

22 Da ble det ført til ham en besatt av en djevel, blind og stum, og han helbredet ham, så blinde og stumme både talte og så.

23 Og alt folket ble forferdet og sa: Er ikke dette Davids sønn?

24 Men da fariseerne hørte det, sa de: Denne fyr driver ikke ut onde ånder, men ved Beelsebub, djevelens fyrste.

25 Og Jesus kjente deres tanker og sa til dem: Ethvert rike som er splittet med seg selv, blir lagt øde; og hver by eller hus som er splittet med seg selv, skal ikke bestå.

26 Og hvis Satan driver Satan ut, er han splittet mot seg selv; hvordan skal da hans rike stå?

27 Og hvis jeg driver ut onde ånder ved Beelsebul, ved hvem driver da deres barn dem ut? derfor skal de være deres dommere.

28 Men dersom jeg driver ut onde ånder ved Guds Ånd, da er Guds rike kommet til dere.

29 Eller hvordan kan man gå inn i en sterk manns hus og plyndre hans gods uten først å binde den sterke? og så vil han ødelegge huset hans.

30 Den som ikke er med meg, er mot meg; og den som ikke samler med meg, sprer seg.

31 Derfor sier jeg dere: All slags synd og bespottelse skal bli tilgitt menneskene, men bespottelsen mot Den Hellige Ånd skal ikke bli tilgitt mennesker.

32 Og hver den som taler et ord mot Menneskesønnen, ham skal det bli tilgitt; men hver den som taler mot Den Hellige Ånd, ham skal det ikke bli tilgitt, verken i denne verden eller i den kommende verden.

33 Gjør enten treet godt og dets frukt god; eller gjør treet fordervet og dets frukt fordervet; for treet er kjent på sin frukt.

34 O huggormslekt, hvordan kan dere som er onde tale gode ting? for av hjertets overflod taler munnen.

35 Et godt menneske bærer frem gode ting fra hjertets gode skatt, og et ondt menneske bærer fram onde ting.

36 Men jeg sier dere: Hvert unyttig ord som mennesker taler, skal de gjøre regnskap for på dommens dag.

37 For etter dine ord skal du bli rettferdiggjort, og etter dine ord skal du bli fordømt.

38 Da svarte noen av de skriftlærde og fariseerne og sa: Mester, vi vil se et tegn fra dig.

39 Men han svarte og sa til dem: En ond og utro slekt søker etter tegn; og det skal ikke gis noe tegn, men profeten Jonas' tegn.

40 For som Jonas var tre dager og tre netter i hvalens buk; slik skal Menneskesønnen være tre dager og tre netter i jordens hjerte.

41 Mennene i Ninive skal stå opp i dommen sammen med denne slekt og fordømme den; fordi de omvendte sig ved Jonas' forkynnelse; og se, en større enn Jonas er her.

42 Dronningen i Syden skal reise sig i dommen sammen med denne slekt og fordømme den; for hun kom fra jordens ytterste steder for å høre Salomos visdom; og se, her er en større enn Salomo.

43 Når den urene ånd er gått ut av et menneske, går han gjennom tørre steder og søker hvile, men finner ingen.

44 Da sa han: Jeg vil vende tilbake til mitt hus hvorfra jeg gikk ut; og når han kommer, finner han den tom, feid og pyntet.

45 Så går han og tar med seg syv andre ånder, som er onde enn ham selv, og de går inn og bor der; og det menneskes siste tilstand er verre enn den første. Slik skal det også være for denne onde generasjon.

46 Mens han ennå talte til folket, se, hans mor og hans brødre stod utenfor og ønsket å tale med ham.

47 Da sa en til ham: Se, din mor og dine brødre står utenfor og ønsker å tale med deg.

48 Men han svarte og sa til ham som fortalte ham: Hvem er min mor? og hvem er mine brødre?

49 Og han rakte ut hånden mot sine disipler og sa: Se, min mor og mine brødre!

50 For hver den som gjør min Fars vilje, som er i himmelen, han er min bror og søster og mor.

KAPITTEL 13

1 Samme dag gikk Jesus ut av huset og satte seg ved havet.

2 Og store folkemengder samlet seg om ham, så han gikk inn i et skip og satte seg; og hele folkemengden stod på stranden.

3 Og han talte mange ting til dem i lignelser og sa: Se, en såmann gikk ut for å så;

4 Og da han sådde, falt det noen frø ved veien, og fuglene kom og fortærte dem.

5 Noen falt på steinete steder hvor de ikke hadde mye jord, og straks vokste de opp, fordi de ikke hadde dyp jord.

6 Og da solen gikk opp, ble de svidd; og fordi de ikke hadde rot, visnet de bort.

7 Og noe falt blant torner; og tornene sprang opp og kvalt dem.

8 Men annet falt i god jord og bar frukt, noen hundre ganger, noen seksti ganger, noen ganger tretti.

9 Den som har ører å høre, han høre!

10 Og disiplene kom og sa til ham: Hvorfor taler du til dem i lignelser?

11 Han svarte og sa til dem: For det er gitt dere å kjenne himlenes rikes mysterier, men dem er det ikke gitt.

12 For den som har, ham skal gis, og han skal ha mer overflod; men den som ikke har, fra ham skal også det han har.

13 Derfor taler jeg til dem i lignelser: fordi de ser ikke, og ser ikke; og når de hører, hører de ikke og forstår ikke.

14 Og på dem blir Esaias' profeti oppfylt, som sier: Ved å høre skal dere høre og ikke forstå; og seende skal dere se og ikke skjønne.

15 For dette folks hjerte er blitt grovt, og deres ører er sløve av å høre, og deres øyne har de lukket; for at de ikke på noe tidspunkt skal se med øynene og høre med ørene og forstå med hjertet og omvende seg, og jeg skal helbrede dem.
16 Men salige er dine øyne, for de ser, og dine ører, for de hører.
17 For sannelig sier jeg dere at mange profeter og rettferdige menn har ønsket å se det dere ser, og har ikke sett det. og å høre det dere hører og ikke har hørt det.
18 Hør derfor lignelsen om såmannen!
19 Når noen hører ordet om riket og ikke forstår det, da kommer den onde og fanger bort det som er sådd i hans hjerte. Dette er han som fikk sæd ved veien.
20 Men den som tok imot sæden på steinete steder, det er den som hører ordet og tar imot det uten glede.
21 Likevel har han ikke rot i seg selv, men holder ut en stund; for når trengsel eller forfølgelse oppstår på grunn av ordet, blir han fornærmet.
22 Også den som fikk sæd blant tornene, er den som hører ordet; og denne verdens omsorg og rikdommens svik kveler ordet, og han blir uten frukt.
23 Men den som har fått sæd i den gode jord, er den som hører ordet og forstår det; som også bærer frukt og bærer frem, noen hundre ganger, noen seksti, noen ganger tretti.
24 En annen lignelse fremsatte han for dem og sa: Himlenes rike er å ligne med en mann som sådde god sæd på sin åker.
25 Men mens menneskene sov, kom hans fiende og sådde ugress blant hveten og gikk sin vei.
26 Men da bladet sprang opp og bar frukt, da viste det seg også ugresset.
27 Da kom husmannens tjenere og sa til ham: Herre, sådde du ikke godt såkorn på din åker? hvor har det da ugress fra?
28 Han sa til dem: En fiende har gjort dette. Tjenerne sa til ham: Vil du da at vi går og samler dem?
29 Men han sa: Nei! for ikke mens dere samler opp ugresset, skal dere også rote opp hveten med det.
30 La begge vokse sammen inntil høsten, og på høstens tid vil jeg si til høsterne: Samle først ugresset sammen og bind det i bunter for å brenne det; men samle hveten i min låve.
31 En annen lignelse fremsatte han for dem og sa: Himlenes rike er som et sennepsfrø som en mann tok og sådde på åkeren sin.
32 som er det minste av alle frø, men når det vokser, er det det største blant urtene og blir til et tre, så himmelens fugler kommer og overnatter i grenene på det.
33 En annen lignelse sa han til dem; Himlenes rike er lik surdeig som en kvinne tok og gjemte i tre mål mel, til det hele var syret.
34 Alt dette sa Jesus til folket i lignelser; og uten lignelse talte han ikke til dem:
35 for at det skulle oppfylles som er talt ved profeten: Jeg vil åpne min munn i lignelser; Jeg vil si ting som er holdt hemmelig fra verdens grunnvoll ble lagt.
36 Da sendte Jesus folket bort og gikk inn i huset, og disiplene hans kom til ham og sa: Fortell oss lignelsen om ugresset på marken!
37 Han svarte og sa til dem: Den som sår den gode sæd, er Menneskesønnen;
38 Marken er verden; den gode ætt er rikets barn; men ugresset er den ondes barn;
39 Fienden som sådde dem, er djevelen; høsten er verdens ende; og høsterne er englene.
40 Derfor samles ugresset og brennes i ild; slik skal det være i denne verdens ende.
41 Menneskesønnen skal sende ut sine engler, og de skal samle ut av hans rike alt som krenker, og dem som gjør urett.
42 Og han skal kaste dem i en ildovn; det skal være klage og tannskjæring.
43 Da skal de rettferdige skinne som solen i sin Fars rike. Den som har ører å høre, han høre.
44 Igjen, himlenes rike er som en skatt som er gjemt på en åker; som når en mann har funnet, gjemmer han, og av glede går han bort og selger alt han eier, og kjøper den åkeren.
45 Igjen, himlenes rike er som en kjøpmann som søker vakre perler.
46 Han, da han hadde funnet en kostbar perle, gikk bort og solgte alt han eide, og kjøpte den.
47 Igjen er himlenes rike lik et garn som ble kastet i havet og samlet av alle slag.
48 Da den var full, drog de til land og satte seg ned og samlet de gode i kar, men kastet de onde bort.
49 Slik skal det være ved verdens ende: Englene skal gå ut og skille de ugudelige fra de rettferdige,
50 Og han skal kaste dem i ildovnen; det skal være jamring og tenners gnissel.
51 Jesus sa til dem: Har dere forstått alt dette? De sier til ham: Ja, Herre!
52 Da sa han til dem: Derfor er enhver skriftlærd som er opplært til himlenes rike, lik en mann som er en husmann, som bærer frem nye og gamle ting av sin skatt.
53 Og det skjedde at da Jesus hadde fullført disse lignelsene, dro han derfra.
54 Og da han kom til sitt eget land, lærte han dem i deres synagoge, så de ble forbauset og sa: Hvorfra har denne visdommen og disse kraftige gjerninger?
55 Er ikke dette tømmermannens sønn? heter ikke moren hans Maria? og hans brødre, Jakob og Joses og Simon og Judas?
56 Og hans søstre, er de ikke alle med oss? Hvor har da denne mannen alt dette fra?
57 Og de ble fornærmet på ham. Men Jesus sa til dem: En profet er ikke uten ære uten i sitt eget land og i sitt eget hus.
58 Og han gjorde ikke mange mektige gjerninger der på grunn av deres vantro.

KAPITTEL 14

1 På den tiden hørte tetrarken Herodes om Jesu ry,
2 og sa til sine tjenere: Dette er døperen Johannes; han er stått opp fra de døde; og derfor viser mektige gjerninger seg i ham.
3 For Herodes hadde grepet Johannes og bundet ham og satt ham i fengsel for Herodias' skyld, hans bror Filips hustru.
4 For Johannes sa til ham: Det er ikke lov for deg å ha henne.
5 Og da han ville ha drept ham, fryktet han folket, fordi de regnet ham for en profet.
6 Men da Herodes fødselsdag ble holdt, danset Herodias' datter for dem og gledet Herodes.

7 Så lovet han med ed å gi henne hva hun måtte be om.
8Og hun var på forhånd undervist av sin mor, og sa: Gi meg her døperen Johannes' hode i en ladning!
9 Og kongen var bedrøvet; men for edens skyld og for dem som satt sammen med ham til mat, bød han at den skulle gis henne.
10 Og han sendte og halshugget Johannes i fengselet.
11 Og hans hode ble ført i et fat og gitt til piken, og hun førte det til sin mor.
12 Og disiplene hans kom og tok liket og begravde det, og gikk bort og fortalte det til Jesus.
13 Da Jesus hørte det, dro han derfra med skip til et øde sted, og da folket hadde hørt det, fulgte de ham til fots ut av byene.
14 Og Jesus gikk ut og så en stor folkemengde, og han ble grepet av medlidenhet med dem, og han helbredet deres syke.
15 Og da det ble kveld, kom disiplene hans til ham og sa: Dette er et øde sted, og tiden er forbi; Send folket bort, så de kan gå inn i landsbyene og kjøpe seg matvarer.
16 Men Jesus sa til dem: De trenger ikke gå; gi dem å spise.
17 Og de sa til ham: Vi har her bare fem brød og to fisker.
18 Han sa: Før dem hit til meg!
19 Og han bød folket å sette seg ned på gresset, og tok de fem brødene og de to fiskene, og så opp til himmelen, velsignet og brøt og ga brødene til sine disipler, og disiplene til folket. .
20 Og de åt alle og ble mette, og de tok opp tolv kurver fulle av det som var igjen.
21 Og de som hadde spist, var omkring fem tusen menn, foruten kvinner og barn.
22 Og straks tvang Jesus disiplene sine til å gå i et skip og gå foran ham til den andre siden, mens han sendte folket bort.
23 Og da han hadde sendt folket bort, gikk han opp på et fjell for å be alene; og da det ble kveld, var han der alene.
24 Men nu lå skipet midt i havet, bølget av bølger; for vinden var i mot.
25 Og i den fjerde nattevakten gikk Jesus til dem og gikk på havet.
26 Og da disiplene så ham gå på havet, ble de forferdet og sa: Det er en ånd; og de ropte av frykt.
27 Men straks talte Jesus til dem og sa: Vær ved godt mot! det er jeg; vær ikke redd.
28 Og Peter svarte ham og sa: Herre, er det du, så be meg komme til deg på vannet!
29 Og han sa: Kom! Og da Peter var kommet ned av skipet, gikk han på vannet for å gå til Jesus.
30 Men da han så vinden stormende, ble han redd; og begynte å synke, ropte han og sa: Herre, frels meg!
31 Og straks rakte Jesus ut hånden og grep ham og sa til ham: Du lite troende, hvorfor tvilte du?
32 Og da de var kommet inn i skipet, stanset vinden.
33 Da kom de som var i skipet og tilbad ham og sa: Sannelig, du er Guds Sønn.
34 Og da de var gått over, kom de til Genesarets land.
35 Og da mennene på det stedet fikk kjennskap til ham, sendte de ut i hele landet rundt omkring og førte til ham alle som var syke;
36 Og bad ham om at de bare måtte røre ved kanten på hans kappe, og så mange som rørte ved, ble fullkommen friske.

KAPITTEL 15

1 Da kom de skriftlærde og fariseerne til Jesus, som var fra Jerusalem, og sa:
2 Hvorfor bryter dine disipler de eldstes tradisjon? for de vasker ikke hendene når de spiser brød.
3 Men han svarte og sa til dem: Hvorfor overtrer også dere Guds bud ved deres tradisjon?
4 For Gud befalte og sa: Hedre din far og din mor, og: Den som forbanner far eller mor, la ham dø døden!
5 Men I sier: Hver den som sier til sin far eller sin mor: Det er en gave, av alt det du kan ha nytte av meg;
6 Og ær ikke sin far eller sin mor, han skal være fri. Slik har dere gjort Guds bud ugyldig ved deres tradisjon.
7 Dere hyklere, vel profeterte Esaias om dere og sa:
8 Dette folk nærmer seg meg med sin munn og ærer meg med sine lepper; men deres hjerte er langt fra meg.
9 Men forgjeves tilber de meg, idet de lærer menneskebud.
10 Og han kalte på folket og sa til dem: Hør og forstå!
11 Ikke det som går inn i munnen, gjør et menneske urent; men det som kommer ut av munnen, det gjør et menneske urent.
12 Da kom disiplene hans og sa til ham: Vet du at fariseerne ble fornærmet etter at de hørte dette ord?
13 Men han svarte og sa: Hver plante som min himmelske Far ikke har plantet, skal rotes opp.
14 La dem være i fred! De er blinde ledere for blinde. Og hvis en blind leder den blinde, skal begge falle i grøfta.
15 Da svarte Peter og sa til ham: Fortell oss denne lignelsen.
16 Og Jesus sa: Er også I ennå uforstandige?
17 Forstår I ennå ikke at det som kommer inn gjennom munnen, går inn i buken og blir kastet ut i trekk?
18 Men det som går ut av munnen, kommer ut av hjertet; og de gjorde mannen uren.
19 For fra hjertet kommer onde tanker, drap, utroskap, utukt, tyverier, falske vitner, blasfemi.
20 Dette er de ting som gjør et menneske urent; men å spise med uvaskede hender gjør ikke et menneske urent.
21 Så gikk Jesus derfra og dro ut til Tyrus og Sidons kyster.
22 Og se, en kvinne fra Kanaan kom ut fra de samme kyster og ropte til ham og sa: Forbarm deg over meg, Herre, du Davids Sønn! datteren min er alvorlig irritert over en djevel.
23 Men han svarte henne ikke et ord. Og disiplene hans kom og bad ham og sa: Send henne bort! for hun roper etter oss.
24 Men han svarte og sa: Jeg er ikke sendt uten til de fortapte fårene av Israels hus.
25 Så kom hun og tilbad ham og sa: Herre, hjelp meg!
26 Men han svarte og sa: Det passer ikke å ta barnas brød og kaste det for hundene.
27 Og hun sa: Sannelig, Herre! Men hundene spiser av smulene som faller fra deres herres bord.
28 Da svarte Jesus og sa til henne: Kvinne, din tro er stor; la det skje deg som du vil! Og datteren hennes ble frisk fra samme stund.
29 Og Jesus dro derfra og nærmet seg Galilea-sjøen; og gikk opp på et fjell og satte seg der.
30 Og store folkemengder kom til ham og hadde med seg de som var lamme, blinde, stumme, lemleste og mange

andre, og de kastet dem ned for Jesu føtter. og han helbredet dem:
31 Så mye at folket undret seg da de så de stumme tale, de lemleste bli friske, lamme gå og blinde se, og de priste Israels Gud.
32 Da kalte Jesus sine disipler til seg og sa: Jeg har medlidenhet med folket, for de blir hos meg i tre dager og har ikke noe å ete, og jeg vil ikke sende dem bort fastende, for at de ikke skal svekkes på veien.
33 Og disiplene hans sa til ham: Hvorfra skulle vi ha så mye brød i ørkenen at vi kan fylle en så stor skare?
34 Og Jesus sa til dem: Hvor mange brød har dere? Og de sa: Sju og noen få små fisker.
35 Og han bød folket å sette seg ned på jorden.
36 Og han tok de syv brødene og fiskene, takket og brøt dem og gav til sine disipler og disiplene til folket.
37 Og de åt alle og ble mette, og de tok opp syv kurver fulle av kjøttet som var igjen.
38 Og de som åt, var fire tusen menn, foruten kvinner og barn.
39 Og han sendte folket bort og tok skipet og kom til Magdalas kyst.

KAPITTEL 16

1 Fariseerne kom også sammen med saddukeerne, og fristende bad ham om å vise dem et tegn fra himmelen.
2 Han svarte og sa til dem: Når det blir kveld, sier I: Det blir fint vær, for himmelen er rød.
3 Og om morgenen skal det bli uvær i dag, for himmelen er rød og lav. O dere hyklere, dere kan skjelne himmelens ansikt; men kan dere ikke skjelne tidens tegn?
4 En ugudelig og utro slekt søker etter et tegn; og det skal ikke gis noe tegn, men profeten Jonas' tegn. Og han forlot dem og dro.
5 Og da disiplene hans kom til den andre siden, hadde de glemt å ta brød.
6 Da sa Jesus til dem: Ta dere i vare og vokt dere for fariseernes og saddukeernes surdeig.
7 Og de diskuterte seg imellom og sa: Det er fordi vi ikke har tatt brød.
8 Da Jesus skjønte det, sa han til dem: Dere lite troende, hvorfor argumenterer dere med hverandre fordi dere ikke har tatt med brød?
9 Forstår dere ennå ikke, og husker ikke de fem brødene av de fem tusen, og hvor mange kurver dere tok opp?
10 Heller ikke de syv brød av de fire tusen, og hvor mange kurver tok dere opp?
11 Hvordan kan det være at dere ikke forstår at jeg ikke har talt til dere om brød, at dere skal vokte dere for fariseernes og saddukeernes surdeig?
12 Da skjønte de at han bad dem ikke passe seg for brødets surdeig, men for fariseernes og saddukeernes lære.
13 Da Jesus kom inn til Cæsarea Filippi, spurte han disiplene og sa: Hvem sier menneskene at jeg er Menneskesønnen?
14 Og de sa: Noen sier at du er døperen Johannes, andre Elias; og andre, Jeremias, eller en av profetene.
15 Han sa til dem: Men hvem sier I at jeg er?
16 Simon Peter svarte og sa: Du er Kristus, den levende Guds Sønn.
17 Og Jesus svarte og sa til ham: Velsignet er du, Simon Barjona, for kjøtt og blod har ikke åpenbart det for deg, men min Far som er i himmelen.
18 Og jeg sier også til deg: Du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke. og helvetes porter skal ikke overvinne det.
19 Og jeg vil gi deg nøklene til himlenes rike, og alt du binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og alt du løser på jorden, skal være løst i himmelen.
20 Da bød han disiplene sine at de ikke skulle si til noen at han var Jesus Kristus.
21 Fra den tid av begynte Jesus å vise sine disipler hvordan han måtte gå til Jerusalem og lide mye av de eldste og yppersteprestene og de skriftlærde og bli drept og bli oppreist den tredje dag.
22 Da tok Peter ham og begynte å irettesette ham og sa: Vær det langt fra dig, Herre!
23 Men han snudde seg og sa til Peter: Gå bak meg, Satan! du er til anstøt for meg, for du nyter ikke det som er av Gud, men det som er av mennesker.
24 Da sa Jesus til sine disipler: Dersom noen vil følge meg, da skal han fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg.
25 For den som vil redde sitt liv, skal miste det, og hver den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det.
26 For hva gagner det et menneske om han vinner hele verden og taper sin egen sjel? eller hva skal en mann gi i bytte for sin sjel?
27 For Menneskesønnen skal komme i sin Fars herlighet med sine engler; og så skal han lønne enhver etter hans gjerninger.
28 Sannelig sier jeg dere: Det er noen som står her og som ikke skal smake døden før de ser Menneskesønnen komme i sitt rike.

KAPITTEL 17

1 Og etter seks dager tok Jesus Peter, Jakob og hans bror Johannes og førte dem opp på et høyt fjell hver for seg,
2 og ble forvandlet for dem, og hans ansikt lyste som solen, og hans klær var hvite som lyset.
3 Og se, Moses og Elias viste seg for dem og talte med ham.
4 Da svarte Peter og sa til Jesus: Herre, det er godt for oss å være her; en til deg og en til Moses og en til Elias.
5 Mens han ennå talte, se, en lysende sky overskygget dem, og se en røst fra skyen som sa: Dette er min Sønn, den elskede, i hvem jeg har velbehag. hør ham.
6 Og da disiplene hørte det, falt de på sitt ansikt og ble veldig redde.
7 Og Jesus kom og rørte ved dem og sa: Stå opp og vær ikke redd!
8 Og da de hadde løftet øynene, så de ingen andre enn Jesus bare.
9 Og da de kom ned fra fjellet, bød Jesus dem og sa: Fortell ingen synet før Menneskesønnen står opp fra de døde.
10 Og disiplene hans spurte ham og sa: Hvorfor sier da de skriftlærde at Elias først må komme?
11 Og Jesus svarte og sa til dem: Elias skal sannelig først komme og gjenopprette alle ting.

12 Men jeg sier dere: Elias er allerede kommet, og de kjente ham ikke, men har gjort mot ham alt de vilde. På samme måte skal også Menneskesønnen lide av dem.
13 Da forsto disiplene at han talte til dem om døperen Johannes.
14 Og da de kom til folkemengden, kom det til ham en mann som knelte ned for ham og sa:
15 Herre, forbarm deg over min sønn! for han er gal og sårt irritert: for ofte faller han i ilden og ofte i vannet.
16 Og jeg førte ham til dine disipler, og de kunne ikke helbrede ham.
17 Da svarte Jesus og sa: Du vantro og perverse slekt, hvor lenge skal jeg være hos dere? hvor lenge skal jeg lide deg? bringe ham hit til meg.
18 Og Jesus irettesatte djevelen; og han gikk ut av ham, og barnet ble helbredet fra samme stund.
19 Da kom disiplene til Jesus hver for seg og sa: Hvorfor kunne vi ikke drive ham ut?
20 Og Jesus sa til dem: På grunn av deres vantro; for sannelig sier jeg dere: Har dere tro som et sennepsfrø, da skal dere si til dette fjell: Flytt derfra og dit! og det skal fjernes; og ingenting skal være umulig for deg.
21 Men dette slag går ikke ut, men ved bønn og faste.
22 Og mens de ble i Galilea, sa Jesus til dem: Menneskesønnen skal bli forrådt i menneskers hender.
23 Og de skal drepe ham, og den tredje dagen skal han reise seg opp igjen. Og de var utrolig lei seg.
24 Og da de kom til Kapernaum, kom de som tok imot skattepenger til Peter og sa: Betaler ikke din herre skatt?
25 Han sier: Ja. Og da han kom inn i huset, hindret Jesus ham og sa: Hva synes du, Simon? hvem tar jordens konger toll eller skatt av? av sine egne barn, eller av fremmede?
26 Peter sa til ham: Av fremmede. Jesus sa til ham: Da er barna fri.
27 Men, for at vi ikke skal fornærme dem, gå til havet og kast en krok og ta opp fisken som først kommer opp; og når du åpner munnen hans, skal du finne et stykke penger.

KAPITTEL 18

1På samme tid kom disiplene til Jesus og sa: Hvem er den største i himlenes rike?
2 Og Jesus kalte til seg et lite barn og satte det midt iblant dem,
3 og sa: Sannelig sier jeg dere: Uten at dere blir omvendt og blir som små barn, skal dere ikke komme inn i himlenes rike.
4 Den som derfor ydmyker seg som dette lille barnet, han er størst i himlenes rike.
5 Og den som tar imot et slikt lite barn i mitt navn, tar imot meg.
6 Men den som fornærmer en av disse små som tror på meg, det var bedre for ham at en kvernstein ble hengt om halsen hans, og at han ble druknet i havets dyp.
7 Ve verden på grunn av krenkelser! for det må være at krenkelser kommer; men ve den mannen som fornærmelsen kommer av!
8 Derfor hvis din hånd eller din fot fornærmer deg, så hugg dem av og kast dem fra deg. Det er bedre for deg å gå stanset eller lemlestet inn i livet enn å ha to hender eller to føtter for å bli kastet i evig ild.
9 Og dersom ditt øye forarger deg, så riv det ut og kast det fra deg. Det er bedre for deg å gå inn i livet med ett øye enn å ha to øyne å kastes i helvetes ild.
10 Pass på at dere ikke forakter en av disse små; for jeg sier dere: deres engler i himmelen ser alltid ansiktet til min Far i himmelen.
11 For Menneskesønnen er kommet for å frelse det tapte.
12 Hvordan tenker dere? Hvis en mann har hundre sauer, og en av dem er på villspor, forlater han da ikke de nittini og går opp i fjellene og leter etter det som er på villspor?
13 Og hvis han finner det, sannelig sier jeg dere, han gleder seg mer over den sauen enn over de nittini som ikke har gått vill.
14 Likevel er det ikke deres Fars vilje som er i himmelen, at en av disse små skal gå fortapt.
15 Og dersom din bror bryter mot deg, så gå og forkynn ham hans skyld mellom deg og ham alene; om han hører på deg, har du vunnet din bror.
16 Men hvis han ikke vil høre på deg, så ta med deg en eller to til, for at hvert ord kan bli fastslått i to eller tre vitners munn.
17 Og hvis han unnlater å høre dem, så si det til menigheten; men unnlater han å høre på menigheten, la ham være for deg som en hedning og en toller.
18 Sannelig sier jeg dere: Alt dere binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og alt dere løser på jorden, skal være løst i himmelen.
19 Igjen sier jeg dere: Hvis to av dere blir enige på jorden når det gjelder noe de ber om, skal det skje for dem av min Far i himmelen.
20 For der to eller tre er samlet i mitt navn, der er jeg iblant dem.
21 Da kom Peter til ham og sa: Herre, hvor ofte skal min bror synde mot meg, og jeg tilgir ham? til syv ganger?
22 Jesus sier til ham: Jeg sier deg ikke før sju ganger, men til sytti ganger syv.
23 Derfor er himlenes rike sammenlignet med en viss konge, som vil ta hensyn til sine tjenere.
24 Og da han begynte å regne, ble en ført til ham som skyldte ham ti tusen talenter.
25 Men siden han ikke hadde å betale, befalte hans herre at han skulle selges og hans hustru og barn og alt han eide, og at det skulle betales.
26 Da falt tjeneren ned og tilbad ham og sa: Herre, ha tålmodighet med meg, så vil jeg betale deg alt.
27 Da ble denne tjenerens herre opprørt av medlidenhet og løste ham og etterga ham gjelden.
28 Men den samme tjener gikk ut og fant en av sine medtjenere, som skyldte ham hundre penninger, og han la hendene på ham og tok ham i strupen og sa: Betal meg det du skylder!
29 Og hans medtjener falt ned for hans føtter og bad ham og sa: Vær tålmodig med meg, så skal jeg betale deg alt.
30 Men han ville ikke, men gikk bort og kastet ham i fengsel inntil han skulle betale gjelden.
31 Da hans medtjenere så hva som var skjedd, ble de svært lei seg, og de kom og fortalte sin herre alt som var skjedd.
32 Da hans herre hadde kalt ham, sa han til ham: Du onde tjener, jeg etterga deg all den gjelden fordi du ønsket meg.
33 Burde ikke du også ha medlidenhet med din medtjener, likesom jeg forbarmet meg over deg?

34 Og hans herre ble vred og overgav ham til plageåndene, inntil han skulle betale alt som skyldtes ham.
35 Slik skal også min himmelske Far gjøre mot dere hvis dere av deres hjerter ikke tilgir hver sin bror sine overtredelser.

KAPITTEL 19

1 Og det skjedde at da Jesus hadde fullført disse ord, dro han fra Galilea og kom til Judeas kyster på den andre side av Jordan.
2 Og store folkemengder fulgte ham; og han helbredet dem der.
3 Fariseerne kom også til ham og fristet ham og sa til ham: Er det tillatt for en mann å skille seg fra sin hustru av alle grunner?
4 Og han svarte og sa til dem: Har dere ikke lest at han som skapte dem i begynnelsen, gjorde dem til mann og kvinne,
5 og sa: Derfor skal en mann forlate far og mor og holde seg til sin hustru, og de to skal være ett kjød?
6 Derfor er de ikke lenger to, men ett kjød. Det som derfor Gud har sammenføyd, skal ikke et menneske skille fra hverandre.
7 De sa til ham: Hvorfor befalte Moses å skrive et skilsmissebrev og skille henne bort?
8 Han sa til dem: På grunn av eders hjertes hårdhet tillot Moses eder å skille eders hustruer; men fra begynnelsen var det ikke slik.
9 Og jeg sier eder: Hver den som skiller seg fra sin hustru uten hor, og gifter seg med en annen, han begår ekteskapsbrudd, og den som gifter seg med henne som er bortskilt, begår hor.
10 Hans disipler sier til ham: Dersom mannen er slik med hans hustru, er det ikke godt å gifte seg.
11 Men han sa til dem: Alle kan ikke ta imot dette ord uten de som det er gitt.
12 For det er noen hoffmenn som er født på denne måten fra sin mors liv, og det er noen hoffmenn som er gjort til hoffmenn av mennesker, og det er hoffmenn som har gjort seg selv til evnukker for himlenes rikes skyld. Den som er i stand til å motta det, la ham ta imot det.
13 Da ble det ført til ham små barn, for at han skulde legge hendene på dem og be; og disiplene irettesatte dem.
14 Men Jesus sa: La små barn komme til meg, og la dem ikke komme til meg! for himlenes rike er slike.
15 Og han la hendene på dem og dro derfra.
16 Og se, en kom og sa til ham: Gode Mester, hva godt skal jeg gjøre for å få evig liv?
17 Og han sa til ham: Hvorfor kaller du meg god? det er ingen god uten én, det er Gud; men vil du gå inn i livet, så hold budene.
18 Han sa til ham: Hvilken? Jesus sa: Du skal ikke drepe, du skal ikke drive hor, du skal ikke stjele, du skal ikke avlegge falsk vitnesbyrd,
19 Hedre din far og din mor, og: Du skal elske din neste som deg selv.
20 Den unge mannen sa til ham: Alt dette har jeg tatt vare på fra min ungdom av; hvad mangler jeg ennå?
21 Jesus sa til ham: Vil du være fullkommen, så gå og selg det du eier, og gi det til de fattige, så skal du ha en skatt i himmelen; og kom og følg meg!
22 Men da den unge mannen hørte dette ord, gikk han bedrøvet bort; for han hadde store eiendeler.
23 Da sa Jesus til sine disipler: Sannelig sier jeg eder: En rik skal neppe komme inn i himlenes rike.
24 Og videre sier jeg dere: Det er lettere for en kamel å gå gjennom et nåløye enn for en rik å komme inn i Guds rike.
25 Da disiplene hans hørte det, ble de meget forundret og sa: Hvem kan da bli frelst?
26 Men Jesus så dem og sa til dem: For mennesker er dette umulig; men for Gud er alt mulig.
27 Da svarte Peter og sa til ham: Se, vi har forlatt alt og fulgt deg; hva skal vi da ha?
28 Og Jesus sa til dem: Sannelig sier jeg dere: I som har fulgt meg, i gjenfødelsen når Menneskesønnen skal sitte på sin herlighets trone, skal også dere sitte på tolv troner og dømme de tolv stammene av Israel.
29 Og hver den som har forlatt hus eller brødre eller søstre eller far eller mor eller hustru eller barn eller jorder for mitt navns skyld, skal få hundre ganger og arve evig liv.
30 Men mange som er første, skal bli siste; og de siste skal være de første.

KAPITTEL 20

1 For himlenes rike er lik en mann som er en husmann, som gikk tidlig ut om morgenen for å leie arbeidere til sin vingård.
2 Og da han hadde avtalt med arbeiderne om en skilling om dagen, sendte han dem til sin vingård.
3 Og han gikk ut omtrent i den tredje time og så andre stå ledige på torget,
4 Og sa til dem: Gå også dere inn i vingården, så vil jeg gi dere alt som er rett. Og de gikk sin vei.
5 Igjen gikk han ut ved den sjette og den niende time og gjorde det samme.
6 Og ved den ellevte time gikk han ut og fant andre stå ledige, og han sa til dem: Hvorfor står I her ledige hele dagen?
7 De sier til ham: For ingen har leid oss. Han sa til dem: Gå også dere inn i vingården! og alt som er rett, det skal dere få.
8 Da det ble kveld, sa vingårdens herre til sin forvalter: Kall på arbeiderne og gi dem deres lønn, fra de siste til de første.
9 Og da de kom som var ansatt ved den ellevte time, fikk de hver en skilling.
10 Men da de første kom, mente de at de burde ha fått mer; og likeså fikk de hver mann en skilling.
11 Og da de hadde fått det, knurret de mot husets herre,
12 De sa: Disse siste har bare gjort én time, og du har gjort dem like med oss, som har båret dagens byrde og hete.
13 Men han svarte en av dem og sa: Venn, jeg gjør dig ikke noe galt; var du ikke enig med mig for en skilling?
14 Ta det du er, og gå din vei! Jeg vil gi til denne siste, likesom til deg.
15 Er det ikke lov for meg å gjøre som jeg vil med mine egne? Er ditt øye ondt fordi jeg er god?
16 Så skal de siste være de første, og de første de siste: for mange er kalt, men få utvalgt.
17 Og Jesus gikk opp til Jerusalem og tok de tolv disiplene fra hverandre på veien og sa til dem:

18 Se, vi går opp til Jerusalem; og Menneskesønnen skal bli forrådt til yppersteprestene og til de skriftlærde, og de skal dømme ham til døden,
19 Og han skal gi ham til hedningene til å spotte og piske og korsfeste ham, og den tredje dag skal han stå opp igjen.
20 Da kom moren til Sebedeus' barn til ham og hennes sønner og tilbad ham og ønsket noe av ham.
21 Og han sa til henne: Hva vil du? Hun sa til ham: Gi at disse mine to sønner må sitte, den ene på din høyre hånd og den andre på venstre side, i ditt rike!
22 Men Jesus svarte og sa: Dere vet ikke hva dere ber om. Er dere i stand til å drikke av begeret som jeg skal drikke av, og til å bli døpt med dåpen som jeg er døpt med? De sier til ham: Vi er i stand.
23 Og han sa til dem: Dere skal sannelig drikke av mitt beger og bli døpt med dåpen som jeg er døpt med; men å sitte på min høyre og på min venstre side er ikke mitt å gi, men det skal gitt til dem for hvem det er beredt av min Far.
24 Og da de ti hørte det, ble de grepet av harme mot de to brødrene.
25 Men Jesus kalte dem til seg og sa: Dere vet at hedningenes fyrster hersker over dem, og de store utøver myndighet over dem.
26 Men slik skal det ikke være blant eder; men den som vil være stor blant eder, han skal være eders tjener;
27 Og den som vil være den øverste blant dere, han skal være deres tjener!
28 Likesom Menneskesønnen ikke kom for å la seg tjene, men for å tjene og gi sitt liv til løsepenge for mange.
29 Og da de dro fra Jeriko, fulgte en stor mengde ham.
30 Og se, to blinde satt ved veien, da de hørte at Jesus gikk forbi, ropte de og sa: Forbarm deg over oss, Herre, du Davids Sønn!
31 Og folkemengden irettesatte dem fordi de skulde tie; men de ropte desto mer og sa: Forbarm deg over oss, Herre, du Davids Sønn!
32 Og Jesus stod stille, kalte på dem og sa: Hva vil I at jeg skal gjøre mot eder?
33 De sier til ham: Herre, så våre øyne kan åpnes.
34 Og Jesus forbarmet seg over dem og rørte ved øynene deres, og straks fikk de se øynene, og de fulgte ham.

KAPITTEL 21

1 Og da de nærmet seg Jerusalem og kom til Betfage, til Oljeberget, sendte de to disipler til Jesus.
2 og sa til dem: Gå inn i landsbyen midt imot eder, og straks skal I finne et esel bundet og et fol med henne; løs dem og før dem til meg!
3 Og hvis noen sier noe til dere, skal dere si: Herren trenger dem; og straks vil han sende dem.
4 Alt dette ble gjort for at det skulle gå i oppfyllelse som er talt ved profeten som sa:
5 Si til Sions datter: Se, din konge kommer til deg, saktmodig og sittende på et esel og en eselføll.
6 Og disiplene gikk og gjorde som Jesus hadde befalt dem,
7 Og de kom med asenet og folen og tok klærne deres på dem, og de satte ham derpå.
8 Og en meget stor skare bredte ut sine klær på veien; andre skar ned grener fra trærne og strøk dem i veien.
9 Og folket som gikk foran og fulgte etter, ropte og sa: Hosianna til Davids sønn! Velsignet være han som kommer i Herrens navn! Hosianna i det høyeste.
10 Og da han kom til Jerusalem, ble hele byen rørt og sa: Hvem er dette?
11 Og folket sa: Dette er Jesus, profeten fra Nasaret i Galilea.
12Og Jesus gikk inn i Guds tempel og drev ut alle dem som solgte og kjøpte i templet, og han veltet vekslernes bord og setene til dem som solgte duer.
13 Og han sa til dem: Det er skrevet: Mitt hus skal kalles bedehuset; men dere har gjort det til en tyvehule.
14 Og blinde og lamme kom til ham i templet; og han helbredet dem.
15 Og da yppersteprestene og de skriftlærde så de underfulle ting han gjorde, og barna som ropte i templet og sa: Hosianna Davids sønn! de var så misfornøyde,
16 og sa til ham: Hører du hva disse sier? Og Jesus sa til dem: Ja; har dere aldri lest: Av spedbarns og diendes munn har du fullkommen lovsang?
17 Og han forlot dem og dro ut av byen til Betania; og han overnattet der.
18 Men om morgenen, da han kom tilbake til byen, sultet han.
19 Og da han så et fikentre på veien, kom han til det, og fant intet på det, men bare blader, og sa til det: La det ikke vokse frukt på dig for evig tid! Og snart visnet fikentreet bort.
20 Og da disiplene så det, undret de seg og sa: Hvor snart er fikentreet visnet bort!
21 Jesus svarte og sa til dem: Sannelig sier jeg dere: Dersom dere har tro og ikke tviler, skal dere ikke bare gjøre det som er gjort med fikentreet, men også hvis dere sier til dette fjellet: Flytt opp. , og bli kastet i havet! det skal gjøres.
22 Og alt dere ber om i bønn, skal dere få i troen.
23 Og da han kom inn i templet, kom yppersteprestene og folkets eldste til ham mens han underviste, og sa: Med hvilken myndighet gjør du dette? og hvem har gitt deg denne myndighet?
24 Og Jesus svarte og sa til dem: Jeg vil også spørre eder om en ting, som hvis I sier meg, vil jeg likeså si eder med hvilken myndighet jeg gjør disse ting.
25 Johannes' dåp, hvor var den fra? fra himmelen eller av mennesker? Og de tenkte med sig selv og sa: Om vi sier: Fra himmelen! han skal si til oss: Hvorfor trodde dere ham ikke da?
26 Men om vi sier: Av mennesker! vi frykter folket; for alle holder Johannes som en profet.
27 Og de svarte Jesus og sa: Vi kan ikke si det. Og han sa til dem: Heller ikke sier jeg dere med hvilken myndighet jeg gjør disse ting.
28 Men hva synes dere? En mann hadde to sønner; og han kom til den første og sa: Sønn, gå og arbeid i dag i min vingård!
29 Han svarte og sa: Jeg vil ikke; men siden omvendte han seg og gikk.
30 Og han kom til den andre og sa det samme. Og han svarte og sa: Jeg går, herre, og gikk ikke.
31 Hvem av dem to gjorde sin fars vilje? De sier til ham: Den første. Jesus sier til dem: Sannelig sier jeg dere at tollerne og skjøgene går inn i Guds rike foran dere.

32 For Johannes kom til eder på rettferdighetens vei, og I trodde ham ikke; men tollerne og skjøgene trodde ham; og I, da I hadde sett det, omvendte I ikke etterpå, så I kunne tro ham.
33 Hør en annen lignelse: Det var en husmann som plantet en vingård og hegnet den rundt og gravde en vinpresse i den og bygde et tårn og lot den ut til vingårdsmenn og drog til et fjernt land.
34 Og da tiden for frukten nærmet seg, sendte han sine tjenere til vingårdsmennene for å få frukten av den.
35 Og vingårdsmennene tok hans tjenere og slo en og drepte en og steinet en annen.
36 Igjen sendte han andre tjenere flere enn de første, og de gjorde likeså med dem.
37 Men til sist sendte han sin sønn til dem og sa: De skal ære min sønn.
38 Men da husmennene så sønnen, sa de til hverandre: Dette er arvingen; kom, la oss drepe ham, og la oss ta hans arv!
39 Og de grep ham og kastet ham ut av vingården og drepte ham.
40 Når vingårdens herre kommer, hva vil han da gjøre med disse vingårdsmennene?
41 De sier til ham: Han vil i elendig ødelegge disse ugudelige menn, og han vil gi ut sin vingård til andre vingårdsmenn, som skal gi ham fruktene på deres tid.
42 Jesus sa til dem: Har dere aldri lest i skriftene: Den sten som bygningsmennene forkastet, den er blitt hjørnestenen; dette er Herrens gjerning, og det er underfullt i våre øyne?
43 Derfor sier jeg dere: Guds rike skal tas fra dere og gis til et folk som bærer dets frukter.
44 Og hver den som faller på denne steinen, skal knuses; men den som faller på, skal male ham til pulver.
45 Og da yppersteprestene og fariseerne hadde hørt lignelsene hans, skjønte de at han talte om dem.
46 Men da de søkte å legge hendene på ham, fryktet de folkemengden, fordi de tok ham for en profet.

KAPITTEL 22

1 Og Jesus svarte og talte til dem igjen ved lignelser og sa:
2 Himlenes rike er som en konge som giftet seg for sin sønn,
3 Han sendte sine tjenere ut for å kalle de innbudte til bryllupet, og de ville ikke komme.
4 Igjen sendte han andre tjenere ut og sa: Si til dem som er innbudt: Se, jeg har tilberedt min middag; mine okser og mine gjødsel er slaktet, og alt er klart; kom til bryllupet!
5 Men de gjorde lett på det og gikk sine veier, en til sin gård, en annen til sine varer.
6 Og resten tok hans tjenere og bønnfalt dem og drepte dem.
7 Men da kongen hørte det, ble han vred, og han sendte ut sine hærer og utryddet disse morderne og brente opp byen deres.
8 Da sa han til sine tjenere: Bryllupet er klart, men de innbudte var ikke verdige.
9 Gå derfor ut på landeveiene, og så mange du finner, by til ekteskapet.
10 Så gikk disse tjenerne ut på landeveiene og samlet alle så mange de fant, både onde og gode, og bryllupet var fullt utstyrt med gjester.
11 Og da kongen kom inn for å se gjestene, så han der en mann som ikke hadde på seg bryllupsklær.
12 Og han sa til ham: Venn, hvordan kom du inn hit uten å ha bryllupsklær? Og han var målløs.
13 Da sa kongen til tjenerne: Bind ham hender og føtter og ta ham bort og kast ham ut i det ytre mørke! det skal være gråt og tannskjæring.
14 For mange er kalt, men få er utvalgt.
15 Da gikk fariseerne og tok råd om hvordan de kunne fange ham inn i hans tale.
16 Og de sendte ut til ham sine disipler sammen med herodianerne og sa: Mester, vi vet at du er sann og lærer Guds vei i sannhet, og at du ikke bryr deg om noen; for du ser ikke på menneskets person.
17 Si oss derfor: Hva synes du? Er det lov å gi tribun til keiseren, eller ikke?
18 Men Jesus merket deres ondskap og sa: Hvorfor frister dere meg, dere hyklere?
19 Vis meg hyllestpengene. Og de kom med en skilling til ham.
20 Og han sa til dem: Hvem har dette bildet og denne overskriften til?
21 De sa til ham: Keiserens! Da sa han til dem: Gi derfor keiseren det som er keiserens! og for Gud det som er Guds.
22 Da de hadde hørt disse ordene, undret de seg og forlot ham og gikk sin vei.
23 Samme dag kom saddukeerne til ham, som sier at det ikke er noen oppstandelse, og spurte ham:
24 Moses sa: Mester, og han sa: Hvis en mann dør uten barn, skal hans bror gifte seg med sin hustru og oppdra ætt til sin bror.
25 Nå var det med oss syv brødre, og den første døde da han hadde giftet seg med en hustru, og etterlot sin hustru til sin bror, uten å ha noe problem.
26 Likeså den andre og den tredje til den syvende.
27 Og sist av alle døde også kvinnen.
28 Derfor, i oppstandelsen, hvis hustru skal hun være av de syv? for de hadde henne alle.
29 Jesus svarte og sa til dem: Dere tar feil, fordi dere ikke kjenner skriftene og heller ikke Guds kraft.
30 For i oppstandelsen verken gifter de seg eller gis til ekte, men er som Guds engler i himmelen.
31 Men når det gjelder de dødes oppstandelse, har dere ikke lest det som er talt til dere av Gud og sagt:
32 Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud? Gud er ikke de dødes Gud, men de levendes.
33 Og da folket hørte dette, ble de forbauset over hans lære.
34 Men da fariseerne hadde hørt at han hadde satt saddukeerne til taushet, ble de samlet.
35 Da stilte en av dem, som var advokat, ham et spørsmål, fristet ham og sa:
36 Mester, hvilket er det store budet i loven?
37 Jesus sa til ham: Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av hele ditt sinn.
38 Dette er det første og store budet.
39 Og det andre er likt det: Du skal elske din neste som deg selv.
40 På disse to budene henger hele loven og profetene.
41 Mens fariseerne var samlet, spurte Jesus dem:
42 og sa: Hva synes dere om Kristus? hvem sin sønn er han? De sier til ham: Davids sønn.

43 Han sa til dem: Hvordan kan da David i ånden kalle ham Herre og si:
44 Herren sa til min Herre: Sett deg ved min høire hånd til jeg gjør dine fiender til skammel for dine føtter?
45 Hvis David kaller ham Herre, hvordan er han da hans sønn?
46 Og ingen var i stand til å svare ham et ord, og ingen torde fra den dag av stille ham flere spørsmål.

KAPITTEL 23

1 Da sa Jesus til folket og til disiplene hans:
2 og sa: De skriftlærde og fariseerne sitter på Moses' sete.
3 Derfor, alt det de byr dere å holde, det holder og gjør; men gjør ikke etter deres gjerninger! for de sier og gjør ikke det.
4 For de binder tunge og tunge byrder til å bæres og legger dem på menneskenes skuldre; men selv vil de ikke bevege dem med en av fingrene deres.
5 Men alle deres gjerninger gjør de for at de skal ses av mennesker: de breder ut sine hyller og utvider kantene til sine klær,
6 Og elsk de øverste salene ved høytidene og hovedsetene i synagogene,
7 Og hilsen på torgene, og å bli kalt av mennesker: Rabbi, Rabbi!
8 Men la dere ikke kalle rabbiner! For én er deres Mester, Kristus; og dere er alle brødre.
9 Og kall ingen din far på jorden; for én er din Far, som er i himmelen.
10 Dere skal heller ikke kalles herrer, for én er deres Mester, Kristus.
11 Men den som er størst blant dere, skal være deres tjener.
12 Og hver den som opphøyer seg selv, skal bli fornedret; og den som ydmyker seg, skal bli opphøyet.
13 Men ve dere, skriftlærde og fariseere, hyklere! for dere stenger himmelriket for menneskene; for dere går ikke inn selv og tillater ikke dem som går inn.
14 Ve dere, skriftlærde og fariseere, hyklere! for I fortærer enkenes hus, og be lang bønn som påskudd. Derfor skal I motta større fordømmelse.
15 Ve dere, skriftlærde og fariseere, hyklere! for dere passerer hav og land for å gjøre én proselytt, og når han er blitt gjort, gjør dere ham dobbelt så mye til et helvetes barn enn dere selv.
16 Ve eder, I blinde veiledere, som sier: Den som sverger ved templet, det er ingenting; men den som sverger ved templets gull, han er en skyldner!
17 I dårer og blinde! for om er det større, gullet eller templet som helliger gullet?
18 Og: Den som sverger ved alteret, det er ingenting; men hver den som sverger ved gaven som er på den, han er skyldig.
19 I dårer og blinde! for om er gaven større, eller alteret som helliggjør gaven?
20 Derfor sverger den som sverger ved alteret, ved det og ved alt som er på det.
21 Og den som sverger ved templet, han sverger ved det og ved ham som bor der.
22 Og den som sverger ved himmelen, sverger ved Guds trone og ved ham som sitter på den.
23 Ve dere, skriftlærde og fariseere, hyklere! for dere betaler tiende av mynte og anis og spisskummen og har utelatt de viktigere ting i loven, dommen, barmhjertigheten og troen. Dette burde dere ha gjort og ikke la det andre gjøre ugjort.
24 Dere blinde veiledere, som siler en mygg og svelger en kamel!
25 Ve dere, skriftlærde og fariseere, hyklere! for utsiden av begeret og fatet renser dere, men innvendig er de fulle av utpressing og overflod.
26 Du blinde fariseer, rens først det som er i begeret og fatet, for at også utsiden av dem kan bli rent.
27 Ve dere, skriftlærde og fariseere, hyklere! for dere er lik hvite graver, som virkelig ser vakre ut til det ytre, men er innvendig fulle av dødsbein og av all urenhet.
28 Slik ser også dere ut til å være rettferdige for mennesker, men innvendig er dere fulle av hykleri og urett.
29 Ve dere, skriftlærde og fariseere, hyklere! fordi dere bygger profetenes graver og pynter de rettferdiges graver,
30 Og si: Hadde vi vært i våre fedres dager, ville vi ikke ha vært delaktige med dem i profetenes blod.
31 Derfor er dere vitner for dere selv at dere er barn av dem som drepte profetene.
32 Fyll da opp eders fedres mål.
33 Dere slanger, hoggormslekt, hvordan kan dere unnslippe helvetes fordømmelse?
34 Derfor, se, jeg sender til dere profeter og vise menn og skriftlærde, og noen av dem skal dere drepe og korsfeste. og noen av dem skal dere piske i deres synagoger og forfølge dem fra by til by.
35 For at alt det rettferdige blod som er utøst på jorden, må komme over dere, fra den rettferdige Abels blod til Sakarias sønn av Barakias blod, som dere drepte mellom templet og alteret.
36 Sannelig sier jeg dere: Alt dette skal komme over denne generasjon.
37 Jerusalem, Jerusalem, du som dreper profetene og steiner dem som er sendt til deg, hvor ofte ville jeg ikke ha samlet dine barn, likesom en høne samler kyllingene sine under vingene sine, og dere ville ikke!
38 Se, huset ditt blir overlatt til deg øde.
39 For jeg sier dere: Fra nå av skal dere ikke se meg før dere sier: Velsignet være han som kommer i Herrens navn!

KAPITTEL 24

1 Og Jesus gikk ut og gikk ut av templet, og disiplene hans kom til ham for å vise ham templets bygninger.
2 Og Jesus sa til dem: Ser dere ikke alt dette? Sannelig sier jeg dere: Her skal det ikke bli igjen sten på stein, som ikke skal kastes ned.
3 Og mens han satt på Oljeberget, kom disiplene til ham alene og sa: Si oss, når skal dette skje? og hva skal være tegnet på ditt komme og på verdens ende?
4 Og Jesus svarte og sa til dem: Pass på at ingen forfører dere.
5 For mange skal komme i mitt navn og si: Jeg er Kristus; og skal forføre mange.
6 Og dere skal høre om kriger og rykter om kriger; se til at dere ikke blir forferdet; for alt dette skal skje, men enden er ennå ikke.

7 For folk skal reise seg mot folk, og rike mot rike, og det skal være hungersnød og pest og jordskjelv på forskjellige steder.
8 Alt dette er begynnelsen på sorger.
9 Da skal de utlevere eder til elendighet og drepe eder, og I skal hates av alle folkeslag for mitt navns skyld.
10 Og da skal mange ta anstøt og forråde hverandre og hate hverandre.
11 Og mange falske profeter skal reise seg og forføre mange.
12 Og fordi misgjerningen blir overflødig, skal kjærligheten til mange bli kald.
13 Men den som holder ut inntil enden, han skal bli frelst.
14 Og dette evangelium om riket skal forkynnes i hele verden til et vitnesbyrd for alle folkeslag. og så skal enden komme.
15 Når dere derfor ser ødeleggelsens vederstyggelighet, som profeten Daniel har talt om, stå på det hellige sted, la ham forstå den som leser!
16 Så la dem som er i Judea flykte til fjellene!
17 La den som er på taket ikke komme ned for å ta noe ut av huset sitt!
18 La heller ikke den som er på marken vende tilbake for å ta klærne sine.
19 Og ve dem som er fruktsommelige, og dem som gir die i de dager!
20 Men be om at eders flukt ikke skal skje om vinteren, heller ikke på sabbatsdagen!
21 For da skal det bli stor trengsel, slik som det ikke har vært siden verdens begynnelse til denne tid, og heller aldri skal være.
22 Og uten at de dager ble forkortet, skulle intet kjød bli frelst; men for de utvalgtes skyld skal de dager forkortes.
23 Så om noen sier til dere: Se, her er Kristus eller der! tro det ikke.
24 For falske Kristuser og falske profeter skal oppstå, og de skal gjøre store tegn og under. slik at de, hvis det var mulig, ville forføre selve de utvalgte.
25 Se, jeg har fortalt deg det før.
26 Derfor hvis de sier til dere: Se, han er i ørkenen; gå ikke ut. Se, han er i de hemmelige kamrene; tro det ikke.
27 For som lynet går ut fra øst og skinner like til vest; slik skal også Menneskesønnens komme være.
28 For hvor som helst kadaveret er, der skal ørnene samles.
29 Straks etter de dagers trengsel skal solen formørkes, og månen skal ikke gi sitt lys, og stjernene skal falle fra himmelen, og himmelens krefter skal rystes.
30 Og da skal Menneskesønnens tegn vise seg i himmelen, og da skal alle jordens stammer sørge, og de skal se Menneskesønnen komme på himmelens skyer med kraft og stor herlighet.
31 Og han skal sende sine engler med kraftig basunklang, og de skal samle hans utvalgte fra de fire vinder, fra den ene ende av himmelen til den andre.
32 Lær nå en lignelse om fikentreet! Når grenen hans ennå er øm og gir blader, vet dere at sommeren er nær.
33 Slik skal dere på samme måte, når dere ser alt dette, vite at det er nær ved dørene.
34 Sannelig sier jeg dere: Denne slekt skal ikke forgå før alt dette er oppfylt.
35 Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal ikke forgå.
36 Men om den dagen og timen kjenner ingen, ikke himmelens engler, men bare min Far.
37 Men som Noes dager var, slik skal også Menneskesønnens komme være.
38 For som de i dagene før vannflommen åt og drakk, giftet seg og giftet seg, helt til den dagen Noe gikk inn i arken,
39 Og han visste det ikke før flommen kom og tok dem alle bort; slik skal også Menneskesønnens komme være.
40 Da skal det være to på marken; den ene skal tas, og den andre forlates.
41 To kvinner skal male ved møllen; den ene skal tas, og den andre forlates.
42 Våk derfor! For dere vet ikke hvilken time deres Herre kommer.
43 Men dette skal du vite at dersom husbonden hadde visst i hvilken vakt tyven ville komme, så ville han ha vakt og ikke ha latt huset hans brytes opp.
44 Vær derfor også rede! for i en time som dere ikke tror, kommer Menneskesønnen.
45 Hvem er da en tro og klok tjener, som hans herre har satt til herre over sitt hus for å gi dem mat i rette tid?
46 Salig er den tjeneren som hans herre når han kommer, skal finne gjøre slik.
47 Sannelig sier jeg dere: Han skal sette ham til herre over alt det han har.
48 Men om den onde tjener sier i sitt hjerte: Min herre utsetter sin komme;
49 Og han skal begynne å slå sine medtjenere og ete og drikke med de fulle;
50Den tjenerens herre skal komme på en dag da han ikke ser etter ham, og på en time han ikke vet,
51 Og han skal skjære ham i stykker og gi ham hans del med hyklerne; det skal være gråt og tenners gnissel.

KAPITTEL 25

1 Da skal himlenes rike bli sammenlignet med ti jomfruer som tok sine lamper og gikk ut for å møte brudgommen.
2 Og fem av dem var kloke, og fem var uforstandige.
3 De uforstandige tok lampene sine og tok ingen olje med seg.
4 Men de kloke tok olje i sine kar med lampene sine.
5 Mens brudgommen ventet, slumret de alle sammen og sov.
6 Og ved midnatt ble det ropt: Se, brudgommen kommer; gå ut for å møte ham.
7 Da stod alle disse jomfruene opp og klippet lampene sine.
8 Da sa de uforstandige til de vise: Gi oss av deres olje! for våre lamper er slukket.
9 Men de vise svarte og sa: Ikke så; for at det ikke skal være nok for oss og dere; men gå heller til dem som selger og kjøp til dere selv.
10 Og mens de gikk for å kjøpe, kom brudgommen; og de som var rede, gikk inn med ham til bryllupet, og døren ble lukket.
11 Siden kom også de andre jomfruene og sa: Herre, Herre, lukk opp for oss!
12 Men han svarte og sa: Sannelig sier jeg dere: Jeg kjenner dere ikke.
13 Våk derfor, for dere vet verken dagen eller timen da Menneskesønnen kommer.

14 For himlenes rike er som en mann som reiser til et fjernt land, og som kalte til seg sine egne tjenere og ga dem sine eiendeler.
15 Og til den ene ga han fem talenter, en annen to og en annen en; til enhver etter hans evner; og tok straks turen.
16 Så gikk han som hadde mottatt de fem talentene og handlet med det og gjorde dem til fem talenter til.
17 Og likeså den som hadde fått to, han fikk også to andre.
18 Men han som hadde fått en, gikk og gravde i jorden og gjemte sin herres penger.
19 Etter lang tid kommer disse tjenernes herre og gjør regning med dem.
20 Så kom han som hadde mottatt fem talenter og kom med fem andre talenter og sa: Herre, du har gitt meg fem talenter; se, jeg har fått fem talenter til.
21 Hans herre sa til ham: Godt gjort, du gode og tro tjener! Du har vært tro over få ting, jeg vil sette dig til herre over mange ting; gå inn i din herres glede!
22 Også han som hadde fått to talenter, kom og sa: Herre, du har gitt meg to talenter; se, jeg har fått to talenter ved siden av dem.
23 Hans herre sa til ham: Godt gjort, gode og tro tjener! du har vært tro over få ting, jeg vil sette deg til herre over mange ting; gå inn i din herres glede!
24Da kom han som hadde fått den ene talenten og sa: Herre, jeg kjente deg at du er en hard mann, som høster der du ikke har sådd, og sanker der du ikke har strøket.
25 Og jeg ble redd og gikk bort og gjemte din talent i jorden; se, der har du som er din.
26 Hans herre svarte og sa til ham: Du onde og sløve tjener, du visste at jeg høster hvor jeg ikke sådde, og samler hvor jeg ikke har sådd.
27 Derfor burde du ha lagt mine penger til vekslerne, og da jeg kom, skulle jeg ha fått mine egne med åger.
28 Ta derfor talenten fra ham og gi den til den som har ti talenter.
29 For hver den som har, skal gis, og han skal ha overflod; men fra den som ikke har, skal også det han har, tas bort.
30 Og kast den unyttige tjeneren ut i det ytre mørke; det skal være gråt og tenners gnissel.
31 Når Menneskesønnen kommer i sin herlighet, og alle de hellige engler med ham, da skal han sitte på sin herlighets trone.
32 Og foran ham skal alle folkeslag samles, og han skal skille dem fra hverandre, som en hyrde skiller sine sauer fra geitene.
33 Og han skal sette sauene ved sin høire hånd, men bukkene til venstre.
34 Da skal kongen si til dem ved sin høyre hånd: Kom, dere velsignede av min Far, arv det rike som er beredt for dere fra verdens grunnvoll ble lagt!
35 For jeg var sulten, og dere ga meg mat; jeg var tørst, og dere ga meg drikke; jeg var fremmed, og dere tok imot meg.
36 Naken, og dere kledde meg; jeg var syk, og dere besøkte meg; jeg var i fengsel, og dere kom til meg.
37 Da skal de rettferdige svare ham og si: Herre, når så vi deg sulten og mettet dig? eller tørst og ga deg drikke?
38 Når så vi deg en fremmed og tok deg inn? eller naken og kledd deg?
39 Eller når så vi deg syk eller i fengsel og kom til deg?
40 Og kongen skal svare og si til dem: Sannelig sier jeg dere: I den grad dere har gjort det mot en av de minste av disse mine brødre, har dere gjort det mot meg.
41 Da skal han også si til dem på venstre side: Gå bort fra meg, dere forbannede, til evig ild, beredt for djevelen og hans engler!
42 For jeg var sulten, og dere ga meg ikke mat; jeg var tørst, og dere ga meg ikke å drikke.
43 Jeg var fremmed, og dere tok ikke imot meg: naken, og dere kledde meg ikke; syk og i fengsel, og dere besøkte meg ikke.
44 Da skal de også svare ham og si: Herre, når så vi deg sulten eller tørst eller fremmed eller naken eller syk eller i fengsel og tjente deg ikke?
45 Da skal han svare dem og si: Sannelig sier jeg dere: Fordi dere ikke har gjort det mot en av de minste av disse, har dere ikke gjort det mot meg.
46 Og disse skal gå bort til evig straff, men de rettferdige til evig liv.

KAPITTEL 26

1 Og det skjedde da Jesus hadde fullført alle disse ord, sa han til sine disipler:
2 Dere vet at etter to dager er det påskefest, og Menneskesønnen blir forrådt til å bli korsfestet.
3 Da samlet yppersteprestene og de skriftlærde og folkets eldste seg til yppersteprestens palass, som ble kalt Kaifas,
4 og rådførte seg for å ta Jesus med list og drepe ham.
5 Men de sa: Ikke på høytidsdagen, forat det ikke skal bli bråk blant folket.
6 Da Jesus var i Betania, i Simon den spedalskes hus,
7 Det kom til ham en kvinne som hadde en albastereske med meget kostbar salve, og helte den ut over hodet hans mens han satt og spiste.
8 Men da disiplene hans så det, ble de harme og sa: Hva skal dette øde til?
9 For denne salven kunne blitt solgt for mye og gitt til de fattige.
10 Da Jesus forsto det, sa han til dem: Hvorfor plager dere kvinnen? for hun har gjort en god gjerning mot meg.
11 For de fattige har dere alltid hos dere; men meg har dere ikke alltid.
12 For ved at hun utøste denne salven på mitt legeme, gjorde hun det til min begravelse.
13 Sannelig sier jeg dere: Hvor enn dette evangelium skal bli forkynt i hele verden, der skal også dette som denne kvinnen har gjort, bli fortalt til minne om henne.
14 Så gikk en av de tolv, kalt Judas Iskariot, til yppersteprestene.
15 Og han sa til dem: Hva vil I gi meg, og jeg vil gi ham til eder? Og de inngikk pakt med ham om tretti sølvpenger.
16 Og fra den tiden søkte han anledning til å forråde ham.
17 Men den første dag av de usyrede brøds høytid kom disiplene til Jesus og sa til ham: Hvor vil du at vi skal gjøre i stand for deg å ete påske?
18 Og han sa: Gå inn i byen til en slik mann og si til ham: Mesteren sier: Min tid er nær; Jeg vil holde påske i ditt hus sammen med mine disipler.
19 Og disiplene gjorde som Jesus hadde pålagt dem; og de gjorde i stand påsken.
20 Da det nå var blitt kveld, satte han seg ned med de tolv.

21 Og mens de åt, sa han: Sannelig sier jeg dere at en av dere skal forråde meg.
22 Og de ble meget bedrøvet, og begynte hver og en av dem å si til ham: Herre, er det jeg?
23 Og han svarte og sa: Den som dypper hånden sammen med meg i fatet, han skal forråde mig.
24 Menneskesønnen går som det er skrevet om ham; men ve det menneske som Menneskesønnen blir forrådt av! det hadde vært godt for den mannen om han ikke var blitt født.
25 Da svarte Judas, som forrådte ham, og sa: Mester, er det jeg? Han sa til ham: Du har sagt det.
26 Og mens de åt, tok Jesus brød og velsignet det, brøt det og ga det til disiplene og sa: Ta, et! dette er kroppen min.
27 Og han tok begeret og takket og ga dem og sa: Drikk alt av det!
28 For dette er mitt blod, det nye testamente, som utgytes for mange til syndenes forlatelse.
29 Men jeg sier dere: Fra nå av skal jeg ikke drikke av denne frukten av vintreet før den dag da jeg drikker den ny sammen med dere i min Fars rike.
30 Og da de hadde sunget en lovsang, gikk de ut til Oljeberget.
31 Da sa Jesus til dem: I skal alle ta anstøt på min vegne denne natt; for det er skrevet: Jeg vil slå hyrden, og sauene i hjorden skal bli spredt.
32 Men etter at jeg er stått opp igjen, vil jeg gå foran deg til Galilea.
33 Peter svarte og sa til ham: Selv om alle mennesker blir fornærmet på grunn av deg, vil jeg aldri bli fornærmet.
34 Jesus sa til ham: Sannelig sier jeg deg: denne natt, før hanen galer, skal du fornekte meg tre ganger.
35 Peter sa til ham: Selv om jeg skulle dø med deg, vil jeg ikke fornekte deg. Det samme sa også alle disiplene.
36 Da kom Jesus med dem til et sted som heter Getsemane, og sa til disiplene: Sett dere her mens jeg går og ber der borte.
37 Og han tok med seg Peter og Sebedeus' to sønner, og han begynte å bli bedrøvet og svært tung.
38 Da sa han til dem: Min sjel er meget bedrøvet inntil døden; bli her og våk med meg!
39 Og han gikk et lite stykke videre, falt på sitt ansikt og bad og sa: Min Far, om det er mulig, la denne kalk gå fra meg; likevel ikke som jeg vil, men som du vil.
40 Og han kom til disiplene og fant dem sovende og sa til Peter: Kunne dere ikke våke med meg en time?
41 Våk og be, så dere ikke kommer i fristelse. Ånden er villig, men kjødet er svakt.
42 Han gikk bort igjen for annen gang og ba og sa: Min Far, dersom denne kalk ikke forgår fra meg uten at jeg drikker den, så skje din vilje.
43 Og han kom og fant dem sovende igjen, for deres øyne var tunge.
44 Og han forlot dem og gikk bort igjen og ba for tredje gang og sa de samme ordene.
45 Så kom han til disiplene sine og sa til dem: Sov nå og hvile dere! Se, timen er nær, og Menneskesønnen er forrådt i synderes hender.
46 Stå opp, la oss gå! Se, han er nær som forråder meg.
47 Og mens han ennå talte, se, Judas, en av de tolv, kom, og med ham en stor mengde med sverd og staver, fra yppersteprestene og folkets eldste.
48 Men han som forrådte ham, ga dem et tegn og sa: Den jeg vil kysse, det er han; hold ham fast!
49 Og straks kom han til Jesus og sa: Vær hilset, mester! og kysset ham.
50 Og Jesus sa til ham: Venn, hvorfor kommer du? Så kom de og la hendene på Jesus og tok ham.
51 Og se, en av dem som var med Jesus, rakte ut hånden og trakk sitt sverd og slo en yppersteprests tjener og slo øret av ham.
52 Da sa Jesus til ham: Sett ditt sverd tilbake på hans sted! For alle de som griper til sverdet, skal omkomme med sverdet.
53 Tror du at jeg nå ikke kan be til min Far, og at han snart skal gi meg mer enn tolv legioner engler?
54 Men hvordan skal da skriftene bli oppfylt, at det må være slik?
55 I samme time sa Jesus til folket: Er dere kommet ut som mot en tyv med sverd og staver for å ta meg? Jeg satt daglig sammen med dere og underviste i templet, og dere holdt ikke på meg.
56 Men alt dette ble gjort for at profetenes skrifter skulle bli oppfylt. Da forlot alle disiplene ham og flyktet.
57 Og de som hadde grepet Jesus, førte ham bort til ypperstepresten Kaifas, hvor de skriftlærde og de eldste var samlet.
58 Men Peter fulgte ham langt borte til yppersteprestens palass og gikk inn og satte seg hos tjenerne for å se enden.
59 Men yppersteprestene og de eldste og hele rådet søkte falskt vitne mot Jesus for å drepe ham.
60 Men fant ingen; ja, selv om det kom mange falske vitner, fant de likevel ingen. Til slutt kom to falske vitner,
61 Og han sa: Denne mann sa: Jeg er i stand til å ødelegge Guds tempel og bygge det på tre dager.
62 Da stod øverstepresten opp og sa til ham: Svarer du ikke noe? hva er det disse vitner mot deg?
63 Men Jesus holdt stille. Og ypperstepresten svarte og sa til ham: Jeg sverger deg ved den levende Gud at du skal si oss om du er Kristus, Guds Sønn.
64 Jesus sier til ham: Du har sagt det. Likevel sier jeg dere: Heretter skal dere se Menneskesønnen sitte ved maktens høyre hånd og komme på himmelens skyer.
65 Da rev ypperstepresten sine klær og sa: Han har talt spott; hva trenger vi videre av vitner? se, nå har dere hørt hans blasfemi.
66 Hva tror dere? De svarte og sa: Han er dødsskyldig.
67 Da spyttet de ham i ansiktet og slo ham med et slag; og andre slo ham med håndflatene,
68 og sa: Profetér for oss, du Kristus, hvem er det som har slått deg?
69 Men Peter satt utenfor i slottet, og en pike kom til ham og sa: Du var også med Jesus fra Galilea.
70 Men han nektet for dem alle og sa: Jeg vet ikke hva du sier.
71 Og da han gikk ut i forhallen, så en annen tjenestepike ham og sa til dem som var der: Denne var også med Jesus fra Nasaret.
72 Og igjen nektet han med en ed, jeg kjenner ikke mannen.
73 Og etter en stund kom de som stod der til ham, og sa til Peter: Sannelig, du er også en av dem; for din tale forbanner deg.
74 Da begynte han å banne og sverge og si: Jeg kjenner ikke mannen. Og straks kom hanen.

75 Og Peter kom Jesu ord i hu, som sa til ham: Før hanen galer, skal du fornekte meg tre ganger. Og han gikk ut og gråt bittert.

KAPITTEL 27

1Da morgenen kom, tok alle yppersteprestene og folkets eldste råd mot Jesus om å drepe ham:
2 Og da de hadde bundet ham, førte de ham bort og overgav ham til landshøvdingen Pontius Pilatus.
3 Da Judas, som hadde forrådt ham, så han at han var fordømt, angret han og brakte tilbake de tretti sølvpengene til yppersteprestene og de eldste.
4 og sa: Jeg har syndet ved at jeg har forrådt det uskyldige blodet. Og de sa: Hva er det for oss? se deg til det.
5 Og han kastet sølvpengene i templet og gikk bort og gikk og hengte seg.
6 Da tok yppersteprestene sølvpengene og sa: Det er ikke tillatt å legge dem i skattkammeret, for det er blodsprisen.
7 Og de tok råd og kjøpte med seg pottemakerens åker til å begrave fremmede i.
8 Derfor ble den åker kalt Blodmarken inntil denne dag.
9 Da ble det oppfylt som var talt ved profeten Jeremy, da han sa: Og de tok de tretti sølvpengene, prisen for ham som ble verdsatt, som de av Israels barn verdsatte;
10 Og han ga dem til pottemakerens åker, slik Herren har bestemt meg.
11 Og Jesus stod foran landshøvdingen, og landshøvdingen spurte ham og sa: Er du jødenes konge? Og Jesus sa til ham: Du sier det.
12 Og da han ble anklaget av yppersteprestene og de eldste, svarte han ingenting.
13 Da sa Pilatus til ham: Hører du ikke hvor mange ting de vitner mot deg?
14 Og han svarte ham ikke til et ord; så mye at guvernøren undret seg veldig.
15 På den festen pleide guvernøren å gi folket en fange, som de ville.
16 Og de hadde da en bemerkelsesverdig fange, kalt Barabbas.
17 Da de da var samlet, sa Pilatus til dem: Hvem vil I at jeg skal gi eder fri? Barabbas, eller Jesus som kalles Kristus?
18 For han visste at de av misunnelse hadde utfridd ham.
19 Da han ble satt på dommersetet, sendte hans hustru bud til ham og sa: Har du ikke noe med denne rettferdige å gjøre, for jeg har lidd mye i dag i en drøm for hans skyld.
20 Men yppersteprestene og de eldste overtalte folket til å spørre Barabbas og utrydde Jesus.
21 Landshøvdingen svarte og sa til dem: Hvem av de to vil I at jeg skal gi eder fri? De sa: Barabbas.
22 Pilatus sa til dem: Hva skal jeg da gjøre med Jesus, som kalles Kristus? De sier alle til ham: La ham bli korsfestet!
23 Og landshøvdingen sa: Hvorfor, hvad ondt har han gjort? Men de ropte desto mer og sa: La ham bli korsfestet!
24 Da Pilatus så at han ikke kunne vinne noe, men at det snarere ble tumult, tok han vann og vasket hendene for folket og sa: Jeg er uskyldig i denne rettferdiges blod; se til det!
25 Da svarte alt folket og sa: Hans blod komme over oss og våre barn!
26 Da slapp han Barabbas til dem, og da han hadde pisket Jesus, overgav han ham til å bli korsfestet.
27 Da tok landshøvdingens soldater Jesus inn i fellesstuen og samlet hele soldatflokken til ham.
28 Og de tok av ham og tok på ham en karmosinrød kjortel.
29 Og da de hadde flettet en tornekrone, la de den på hans hode og et rør i hans høyre hånd, og de bøyde kne for ham og hånet ham og sa: Vær hilset, jødenes konge!
30 Og de spyttet på ham og tok røret og slo ham i hodet.
31 Og etter at de hadde hånet ham, tok de kappen av ham og tok på ham hans egne klær og førte ham bort for å korsfeste ham.
32 Og da de gikk ut, fant de en mann fra Kyrene ved navn Simon; ham tvang de til å bære hans kors.
33 Og da de kom til et sted som heter Golgata, det vil si et hodeskallested,
34 De ga ham eddik å drikke blandet med galle, og da han hadde smakt det, ville han ikke drikke.
35 Og de korsfestet ham og delte hans klær og kastet lodd, for at det skulle gå i oppfyllelse som var talt ved profeten: De delte mine klær mellom sig, og de kastet lodd om min kappe.
36 Og de satte seg ned og så på ham der;
37 Og over hans hode satte han sin anklage skrevet: DETTE ER JESUS, JØDENES KONGE.
38 Da ble det to tyver korsfestet sammen med ham, en på høyre side og en på venstre side.
39Og de som gikk forbi, spottet ham og viftet med hodet,
40 og sa: Du som ødelegger templet og bygger det på tre dager, frels deg selv! Hvis du er Guds Sønn, så kom ned fra korset.
41 På samme måte sa også yppersteprestene som spottet ham, sammen med de skriftlærde og de eldste:
42 Han frelste andre; seg selv kan han ikke redde. Hvis han er Israels konge, la ham nå komme ned fra korset, så skal vi tro ham.
43 Han stolte på Gud; la ham utfri ham nå, hvis han vil ha ham! For han sa: Jeg er Guds Sønn.
44 Også tyvene, som ble korsfestet med ham, kastet det i tennene hans.
45 Fra den sjette time var det mørke over hele landet til den niende time.
46 Og omtrent ved den niende time ropte Jesus med høy røst og sa: Eli, Eli, lama sabachtani? det vil si: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?
47 Noen av dem som stod der, sa da de hørte det: Denne mann kaller på Elias.
48 Og straks løp en av dem og tok en svamp og fylte den med eddik og satte den på et rør og ga ham å drikke.
49 De andre sa: La oss se om Elias kommer for å frelse ham.
50 Da Jesus hadde ropt igjen med høy røst, gav han opp ånden.
51 Og se, forhenget i templet revnet i to fra toppen til bunnen; og jorden skalv, og klippene revnet;
52 Og gravene ble åpnet; og mange kropper av de hellige som sov, reiste seg,
53 Og han kom ut av gravene etter sin oppstandelse og gikk inn i den hellige by og viste seg for mange.
54 Men da høvedsmannen og de som var med ham og så på Jesus, så jordskjelvet og det som skjedde, fryktet de veldig og sa: Sannelig, dette var Guds Sønn.
55 Og mange kvinner var der og så langt borte, som fulgte Jesus fra Galilea og tjente ham.

56 Blant dem var Maria Magdalena og Maria, mor til Jakob og Joses, og mor til Sebedeus' barn.
57 Da det ble kveld, kom det en rik mann fra Arimatea, ved navn Josef, som også selv var Jesu disippel.
58 Han gikk til Pilatus og ba om Jesu legeme. Så befalte Pilatus at legemet skulle leveres.
59Og da Josef hadde tatt liket, pakket han det inn i et rent lintøy,
60 Og han la det i sin egen nye grav, som han hadde hugget ut i klippen, og han rullet en stor stein til døren til graven og gikk.
61 Og der var Maria Magdalena og den andre Maria som satt midt imot graven.
62 Men neste dag, som fulgte dagen for forberedelsen, kom yppersteprestene og fariseerne sammen til Pilatus,
63 og sa: Herre, vi husker at bedrageren sa mens han ennå levde: Etter tre dager skal jeg stå opp igjen.
64 Befal derfor at graven skal holdes trygg til den tredje dag, for at ikke hans disipler skal komme om natten og stjele ham og si til folket: Han er stått opp fra de døde. Så skal den siste villfarelsen være verre enn den første.
65 Pilatus sa til dem: Dere har en vakt; gå og gjør den så sikker som dere kan.
66 Så gikk de og gjorde graven fast, forseglet steinen og satte en vakt.

KAPITTEL 28

1 Ved slutten av sabbaten, da det begynte å gry mot den første dag i uken, kom Maria Magdalena og den andre Maria for å se graven.
2 Og se, det ble et stort jordskjelv; for Herrens engel steg ned fra himmelen og kom og rullet steinen tilbake fra døren og satte seg på den.
3 Hans ansikt var som et lyn, og hans klær var hvite som snø.
4 Og av frykt for ham skalv vokterne og ble som døde.
5 Og engelen svarte og sa til kvinnene: Frykt ikke! for jeg vet at dere søker Jesus, som ble korsfestet.
6 Han er ikke her, for han er oppstanden, som han sa. Kom og se stedet hvor Herren lå.
7 Og gå raskt og si til disiplene hans at han er stått opp fra de døde. og se, han går foran dere til Galilea; der skal dere se ham. Se, jeg har sagt det til dere.
8 Og de gikk raskt bort fra graven med frykt og stor glede; og løp for å bringe sine disipler bud.
9 Og mens de gikk for å fortelle det til disiplene hans, se, Jesus møtte dem og sa: Vær hilset! Og de kom og holdt ham ved føttene og tilbad ham.
10 Da sa Jesus til dem: Vær ikke redde! Gå og si til mine brødre at de drar til Galilea, og der skal de se meg.
11 Men da de var på vei, se, da kom noen av vaktmenn inn i byen og fortalte yppersteprestene alt som var gjort.
12 Og da de var samlet med de eldste og hadde tatt råd, ga de store penger til soldatene,
13 og sa: Si, hans disipler kom om natten og stjal ham mens vi sov.
14 Og hvis dette kommer for landshøvdingens ører, vil vi overtale ham og sikre deg.
15 Så tok de pengene og gjorde som de var lært, og dette ord er vanlig blant jødene inntil denne dag.
16 Så dro de elleve disiplene til Galilea, til et fjell hvor Jesus hadde utpekt dem.
17 Og da de så ham, tilbad de ham, men noen tvilte.
18 Og Jesus kom og talte til dem og sa: Meg er gitt all makt i himmelen og på jorden.
19 Gå derfor og lær alle folkeslag, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn.
20 Lær dem å holde alt det jeg har befalt dere, og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende. Amen.

Markusevangeliet

KAPITTEL 1

1 Begynnelsen på evangeliet om Jesu Kristi, Guds Sønn;
2 Som det er skrevet i profetene: Se, jeg sender min engel
foran ditt åsyn, som skal rydde din vei for deg.
3 Røsten av en som roper i ørkenen: Bered Herrens vei,
gjør hans stier rette!
4 Johannes døpte i ørkenen og forkynte omvendelsens dåp
til syndenes forlatelse.
5 Og hele Judea-land og Jerusalems land gikk ut til ham,
og de ble alle døpt av ham i Jordan-elven og bekjente sine
synder.
6 Og Johannes var ikledd kamelhår og med et skinnbelte
om lendene; og han åt gresshopper og villhonning;
7 Og han forkynte og sa: Etter meg kommer en sterkere
enn jeg, hvis skolås jeg ikke er verdig til å bøye meg ned
og løsne.
8 Jeg har sannelig døpt dere med vann, men han skal døpe
dere med Den Hellige Ånd.
9 Og det skjedde i de dager at Jesus kom fra Nasaret i
Galilea og ble døpt av Johannes i Jordan.
10Og straks han steg opp av vannet, så han himmelen
åpnet og Ånden som en due komme ned over ham.
11 Og det kom en røst fra himmelen som sa: Du er min
elskede Sønn, i hvem jeg har velbehag.
12 Og straks drev Ånden ham ut i ørkenen.
13 Og han var der i ørkenen førti dager, fristet av Satan; og
var med villdyrene; og englene tjente ham.
14 Men etter at Johannes var satt i fengsel, kom Jesus til
Galilea og forkynte evangeliet om Guds rike,
15 og sa: Tiden er ute, og Guds rike er nær; omvend eder
og tro evangeliet!
16 Men mens han gikk ved Galilea-sjøen, så han Simon og
hans bror Andreas kaste garn i havet; for de var fiskere.
17 Og Jesus sa til dem: Følg etter meg, så vil jeg gjøre dere
til å bli menneskefiskere.
18 Og straks forlot de garnene sine og fulgte ham.
19 Og da han var kommet litt lenger derfra, så han Jakob,
Sebedeus' sønn, og hans bror Johannes, som også var i
skipet og reparerede garnene sine.
20 Og straks kalte han dem til seg, og de lot sin far
Sebedeus ligge i båten sammen med dagleiefolkene og
fulgte etter ham.
21 Og de dro til Kapernaum; og straks på sabbatsdagen
gikk han inn i synagogen og lærte.
22 Og de ble forbauset over hans lære; for han lærte dem
som en som hadde myndighet, og ikke som de skriftlærde.
23 Og det var i deres synagoge en mann med en uren ånd;
og han ropte,
24 og sa: La oss være i fred! hva har vi med deg å gjøre, du
Jesus fra Nasaret? er du kommet for å ødelegge oss? Jeg
kjenner deg hvem du er, Guds Hellige.
25 Og Jesus irettesatte ham og sa: Ti stille og gå ut av ham!
26 Og da den urene ånd rev ham i stykker og ropte med
høy røst, gikk han ut av ham.
27 Og de ble alle forundret, så de spurte seg imellom og sa:
Hva er dette for noe? hvilken ny doktrine er dette? for med
myndighet befaler han selv de urene ånder, og de adlyder
ham.
28 Og straks spredte hans rykte seg over hele området
rundt Galilea.
29 Og straks, da de gikk ut av synagogen, gikk de inn i
Simons og Andreas' hus sammen med Jakob og Johannes.
30 Men moren til Simons kone lå syk av feber, og først
fortalte de ham om henne.
31 Så kom han og tok henne i hånden og løftet henne opp;
og straks forlot feberen henne, og hun tjente dem.
32 Og om kvelden, da solen gikk ned, førte de til ham alle
som var syke, og de som var besatt av djevler.
33 Og hele byen var samlet ved døren.
34 Og han helbredet mange som var syke av forskjellige
sykdommer, og drev ut mange djevler; og tillot ikke
djevlene å tale, fordi de kjente ham.
35 Og om morgenen, da han stod opp en lang stund før dag,
gikk han ut og dro til et ensomt sted og bad der.
36 Og Simon og de som var med ham, fulgte etter ham.
37 Og da de fant ham, sa de til ham: Alle leter etter dig.
38 Og han sa til dem: La oss gå til de nærmeste byer, så jeg
også kan forkynne der; for derfor gikk jeg ut.
39 Og han forkynte i synagogene deres over hele Galilea
og drev ut onde ånder.
40 Og en spedalsk kom til ham og bad ham og falt på kne
for ham og sa til ham: Hvis du vil, kan du rense meg.
41 Og Jesus, berørt av medlidenhet, rakte ut hånden og
rørte ved ham og sa til ham: Jeg vil; vær du ren.
42 Så snart han hadde talt, vek spedalskheten straks fra
ham, og han ble renset.
43 Og han bød ham strengt og sendte ham straks bort;
44 Og han sa til ham: Se til at du ikke sier noe til nogen;
men gå bort og vis deg for presten og ofre for din renselse
det som Moses har befalt, til et vitnesbyrd for dem.
45 Men han gikk ut og begynte å forkynne det mye og
flamme opp saken, så Jesus ikke lenger kunne gå åpenlyst
inn i byen, men var ute på øde steder, og de kom til ham fra
alle kanter.

KAPITTEL 2

1 Og igjen gikk han inn i Kapernaum etter noen dager; og
det ble bråkete at han var i huset.
2 Og straks ble mange samlet, så det ikke var plass til å ta
imot dem, ikke så mye som ved døren, og han forkynte
ordet for dem.
3 Og de kom til ham og brakte en lammesyk, som ble født
av fire.
4 Og da de ikke kunne komme nær til ham på grunn av
presset, avdekket de taket der han var, og da de hadde brutt
det opp, la de ned sengen der den lamme lå.
5 Da Jesus så deres tro, sa han til den lamme: Sønn, dine
synder er deg tilgitt!
6 Men det var noen av de skriftlærde som satt der og tenkte
i sitt hjerte:
7 Hvorfor taler denne mannen blasfemi på denne måten?
hvem kan tilgi synder uten bare Gud?
8 Og straks da Jesus i sin ånd skjønte at de tenkte slik ved
seg selv, sa han til dem: Hvorfor resonnerer dere dette i
deres hjerter?
9 Om det er lettere å si til den lamme: Dine synder er deg
forlatt? eller si: Stå opp og ta din seng og gå?
10 Men for at dere skal vite at Menneskesønnen har makt
på jorden til å tilgi synder, sier han til den lamme:
11 Jeg sier deg: Stå opp og ta din seng og gå inn i ditt hus!

12 Og straks stod han opp, tok sengen og gikk ut foran dem
alle. så de alle ble forundret og priset Gud og sa: Vi har
aldri sett det på denne måten.
13 Og han gikk ut igjen ved havet; og hele folkemengden
grep til ham, og han lærte dem.
14 Da han gikk forbi, så han Levi, Alfeus' sønn, sitte ved
tollboden, og han sa til ham: Følg meg! Og han reiste seg
og fulgte ham.
15 Og det skjedde at mens Jesus satt til bords i hans hus,
satt også mange toldere og syndere sammen med Jesus og
hans disipler; for det var mange, og de fulgte ham.
16 Og da de skriftlærde og fariseerne så ham ete med
tollere og syndere, sa de til disiplene hans: Hvordan kan
han ete og drikke med tollere og syndere?
17 Da Jesus hørte det, sa han til dem: De som er friske,
trenger ikke lege, men de som er syke. Jeg er ikke kommet
for å kalle rettferdige, men syndere til omvendelse.
18 Og Johannes og fariseernes disipler pleide å faste, og de
kom og sa til ham: Hvorfor faster Johannes og fariseernes
disipler, men dine disipler faster ikke?
19 Og Jesus sa til dem: Kan brudekammerets barn faste
mens brudgommen er hos dem? så lenge de har
brudgommen med seg, kan de ikke faste.
20 Men de dager skal komme da brudgommen skal tas fra
dem, og da skal de faste i de dager.
21 Ingen syr også et stykke nytt tøy på et gammelt tøy;
ellers tar det nye stykket som fylte det opp, bort fra det
gamle, og riven blir verre.
22 Og ingen setter ny vin på gamle flasker; ellers sprenger
den nye vinen flaskene, og vinen blir spilt ut, og flaskene
skal skjemmes; men ny vin skal legges på nye flasker.
23 Og det skjedde at han gikk gjennom kornåkrene på
sabbatsdagen; og hans disipler begynte mens de gikk, å
plukke aks.
24 Og fariseerne sa til ham: Se, hvorfor gjør de på
sabbatsdagen det som ikke er lov?
25 Og han sa til dem: Har I aldri lest hva David gjorde, da
han trengte og var sulten, han og de som var med ham?
26 Hvorledes gikk han inn i Guds hus i yppersteprestenn
Abjatars dager og spiste skuebrødet som ikke er tillatt å ete
annet enn prestene, og ga også til dem som var med ham?
27 Og han sa til dem: Sabbaten ble til for mennesket, og
ikke mennesket for sabbaten.
28 Derfor er Menneskesønnen også Herre over sabbaten.

KAPITTEL 3

1 Og han gikk igjen inn i synagogen; og det var en mann
der som hadde en vissen hånd.
2 Og de så på ham om han ville helbrede ham på
sabbatsdagen; at de kunne anklage ham.
3 Og han sa til mannen som hadde den visne hånden: Stå
frem!
4 Og han sa til dem: Er det tillatt å gjøre godt på
sabbatsdagene eller å gjøre ondt? å redde liv, eller å drepe?
Men de holdt stille.
5 Og da han så seg omkring på dem med harme, bedrøvet
over deres hjerters hardhet, sa han til mannen: Rekk ut din
hånd! Og han rakte den ut, og hans hånd ble frisk som den
andre.
6 Og fariseerne gikk ut og tok straks råd med herodianerne
om ham, hvordan de kunne utrydde ham.
7 Men Jesus trakk seg tilbake med sine disipler til havet, og
en stor mengde fra Galilea fulgte ham og fra Judea,
8 Og fra Jerusalem og fra Idumaea og fra hinsides Jordan;
og de omkring Tyrus og Sidon, en stor skare, kom til ham
da de hadde hørt hvilke store ting han gjorde.
9 Og han sa til disiplene sine at et lite skip skulle vente på
ham på grunn av folkemengden, så de ikke skulle trenge
ham.
10 For han hadde helbredet mange; slik at de presset på
ham for å røre ham, alle som hadde plager.
11 Og da urene ånder så ham, falt de ned for ham og ropte
og sa: Du er Guds Sønn.
12 Og han bød dem strengt at de ikke skulle gjøre ham
kjent.
13 Og han gikk opp på et fjell og ropte på den han ville, og
de kom til ham.
14 Og han ordinerte tolv for at de skulle være med ham, og
at han kunne sende dem ut for å forkynne,
15 Og å ha makt til å helbrede sykdommer og drive ut onde
ånder.
16 Og Simon gav han tilnavnet Peter;
17 Og Jakob, Sebedeus' sønn, og Johannes, Jakobs bror; og
han gav dem tilnavnet Boanerges, som er tordenens sønner.
18 Og Andreas og Filip og Bartolomeus og Matteus og
Tomas og Jakob, Alfeus' sønn, og Taddeus og kanaanitten
Simon,
19 Og Judas Iskariot, som også forrådte ham, og de gikk
inn i et hus.
20 Og folket kom sammen igjen, så de ikke kunne spise
brød.
21 Og da vennene hans hørte det, gikk de ut for å gripe
ham; for de sa: Han er foruten seg selv.
22 Og de skriftlærde som kom ned fra Jerusalem, sa: Han
har Beelsebul, og ved de onde åndenes fyrste driver han ut
demonene.
23 Og han kalte dem til seg og sa til dem i lignelser:
Hvordan kan Satan drive Satan ut?
24 Og hvis et rike er splittet med seg selv, kan det riket
ikke bestå.
25 Og hvis et hus er splittet med seg selv, kan det huset
ikke stå.
26 Og hvis Satan reiser seg mot seg selv og blir splittet,
kan han ikke stå, men har en ende.
27 Ingen kan gå inn i en sterk manns hus og plyndre hans
goder, uten at han først binder den sterke. og så vil han
ødelegge huset hans.
28 Sannelig sier jeg dere: Alle synder skal bli tilgitt
menneskenes barn, og bespottelser som de spotter med.
29 Men den som spotter Den Hellige Ånd, har aldri
tilgivelse, men står i fare for evig fordømmelse.
30 For de sa: Han har en uren ånd.
31 Der kom da hans brødre og hans mor, og de stod utenfor
og sendte til ham og ropte på ham.
32 Og folkemengden satte seg omkring ham, og de sa til
ham: Se, din mor og dine brødre søker etter deg.
33 Og han svarte dem og sa: Hvem er min mor eller mine
brødre?
34 Og han så seg omkring på dem som satt omkring ham,
og sa: Se, min mor og mine brødre!
35 For hver den som gjør Guds vilje, han er min bror og
min søster og min mor.

KAPITTEL 4

1 Og han begynte igjen å undervise ved havet, og en stor mengde samlet seg om ham, så han gikk ombord i et skip og satte seg i havet. og hele folkemengden var ved havet på landet.
2 Og han lærte dem mange ting ved lignelser og sa til dem i sin lære:
3 Lytt; Se, det gikk ut en såmann for å så:
4 Og det skjedde mens han sådde, at noe falt ved veien, og himmelens fugler kom og fortærte det.
5 Og noe falt på steinete jord, hvor det ikke hadde mye jord; og straks sprang den opp, fordi den ikke hadde noe dyp av jord.
6 Men da solen var oppe, ble den svidd; og fordi den ikke hadde rot, visnet den bort.
7 Og noe falt blant torner, og tornene vokste opp og kvalt det, og det ga ingen frukt.
8 Og annet falt på god jord og ga frukt som sprang opp og vokste; og fødte noen tretti og noen seksti og noen hundre.
9 Og han sa til dem: Den som har ører å høre, han høre!
10 Og da han var alene, spurte de som var omkring ham sammen med de tolv, ham om lignelsen.
11 Og han sa til dem: Dere er det gitt å kjenne Guds rikes hemmelighet; men for dem som er utenfor, skjer alt dette i lignelser.
12 for at de skal se og ikke skjønne; og når de hører, kan de høre og ikke forstå; at de ikke på noe tidspunkt skulle bli omvendt, og deres synder skulle bli tilgitt dem.
13 Og han sa til dem: Kjenner dere ikke til denne lignelsen? og hvordan skal dere da kjenne alle lignelser?
14 Såmannen sår ordet.
15 Og dette er de ved veien, hvor ordet er sådd; men når de har hørt det, kommer Satan straks og tar bort ordet som ble sådd i deres hjerter.
16 Og dette er likeså de som er sådd på steinjord; som, når de har hørt ordet, straks tar imot det med glede;
17 Og de har ingen rot i seg selv, og holder ut bare for en tid; senere, når lidelse eller forfølgelse oppstår for ordets skyld, blir de straks fornærmet.
18 Og dette er de som er sådd blant torner; som hører ordet,
19 Og denne verdens bekymringer og rikdommens svik og begjærene til andre ting som kommer inn, kveler ordet, og det blir uten frukt.
20 Og dette er de som er sådd i god jord; de som hører ordet og tar imot det og bærer frukt, noen tretti ganger, noen seksti og noen hundre.
21 Og han sa til dem: Er et lys ført for å settes under en skjeppe eller under en seng? og ikke bli satt på en lysestake?
22 For det er ikke noe skjult som ikke skal bli åpenbart; heller ikke ble noe holdt hemmelig, men at det skulle komme til utlandet.
23 Hvis noen har ører å høre, han høre.
24 Og han sa til dem: Ta akt på det I hører! Med det mål I måler, skal det måles eder, og eder som hører, skal gis mer.
25 For den som har, ham skal gis, og den som ikke har, fra ham skal også det han har.
26 Og han sa: Slik er Guds rike som om en mann kastet frø i jorden;
27 Og skulle sove og stå opp natt og dag, og sæden skulle springe og vokse opp, han vet ikke hvordan.
28 For jorden bærer frukt av seg selv; først bladet, så øret, etter det hele maisen i øret.
29 Men når frukten er båret frem, legger han straks inn sigden, for høsten er kommet.
30 Og han sa: Hvor skal vi sammenligne Guds rike med? eller med hvilken sammenligning skal vi sammenligne det?
31 Det er som et sennepsfrø som, når det sås i jorden, er mindre enn alle frøene som er i jorden.
32 Men når det er sådd, vokser det opp og blir større enn alle urter, og det skyter ut store grener; så himmelens fugler kan holde seg i skyggen av den.
33 Og med mange slike lignelser talte han ordet til dem, ettersom de var i stand til å høre det.
34 Men uten lignelse talte han ikke til dem, og da de var alene, forklarte han alt for sine disipler.
35 Og samme dag, da det var blitt kveld, sa han til dem: La oss gå over til den andre siden!
36 Og da de hadde sendt folket bort, tok de ham med seg mens han var i båten. Og det var også andre små skip med ham.
37 Og det kom en stor vindstorm, og bølgene slo inn i skipet, så det var fullt.
38 Og han lå bakerst i skipet og sov på en pute, og de vekket ham og sa til ham: Mester, bryr du deg ikke om at vi går til grunne?
39 Og han reiste sig og truet vinden og sa til havet: Fred, vær stille! Og vinden la seg, og det ble en stor vindstille.
40 Og han sa til dem: Hvorfor er dere så redde? hvordan har dere ingen tro?
41 Og de fryktet overmåte og sa til hverandre:Hvad er dette for et menneske at selv vinden og havet adlyder ham?

KAPITTEL 5

1 Og de kom over til den andre siden av havet, til Gadarenernes land.
2 Og da han gikk ut av skipet, møtte ham straks en mann fra gravene med en uren ånd,
3 som hadde sin bolig blant gravene; og ingen kunne binde ham, nei, ikke med lenker.
4 Fordi han ofte var blitt bundet med lenker og lenker, og lenkene var revet av ham og lenkene knust i stykker, og ingen kunne temme ham.
5 Og alltid, natt og dag, var han i fjellene og i gravene og gråt og hugget seg med steiner.
6 Men da han så Jesus langt borte, løp han og tilbad ham,
7 Og han ropte med høy røst og sa: Hva har jeg med dig å gjøre, Jesus, du den høyeste Guds Sønn? Jeg sverger deg ved Gud at du ikke plager meg.
8 For han sa til ham: Gå ut av mannen, du urene ånd!
9 Og han spurte ham: Hva er ditt navn? Og han svarte og sa: Mitt navn er Legion; for vi er mange.
10 Og han bad ham sterkt om at han ikke ville sende dem ut av landet.
11 Nå var det nær fjellene en stor flokk med svin som beite.
12 Og alle onde ånder bad ham og sa: Send oss inn i svinene, så vi kan gå inn i dem!
13 Og straks ga Jesus dem tillatelse. Og de urene ånder gikk ut og gikk inn i svinene, og buskapen løp med vold ned fra et bratt sted i havet (de var omkring to tusen) og ble kvalt i havet.

14 Og de som mettet svinene, flyktet og fortalte det i byen
og på landet. Og de gikk ut for å se hva det var som ble
gjort.
15 Og de kom til Jesus og så ham som var besatt av
djevelen og hadde legionen, sittende og påkledd og ved sitt
fulle sinn, og de ble redde.
16 Og de som så det, fortalte dem hvordan det gikk med
ham som var besatt av djevelen, og også om svinene.
17 Og de begynte å be ham om å dra ut av deres kyster.
18 Og da han var kommet inn i skipet, bad han som var
besatt av djevelen ham om at han måtte være med ham.
19 Men Jesus tillot ham ikke, men sa til ham: Gå hjem til
dine venner og fortell dem hvor store ting Herren har gjort
mot deg og forbarmet seg over deg.
20 Og han gikk bort og begynte å forkynne i Dekapolis
hvor store ting Jesus hadde gjort mot ham, og alle undret
seg.
21 Og da Jesus atter ble ført om med skip til den andre
siden, samlet mye folk seg om ham, og han var nær ved
havet.
22 Og se, det kommer en av synagogens forstandere, Jairus
ved navn; og da han så ham, falt han for hans føtter,
23 Og bønnfalt ham sterkt og sa: Min lille datter ligger på
dødspunktet. Kom og legg hendene på henne, så hun kan
bli helbredet! og hun skal leve.
24 Og Jesus gikk med ham; og mye folk fulgte ham og
flokket ham.
25 Og en kvinne som hadde blodsår i tolv år,
26 og hadde lidd mye av mange leger, og hadde brukt alt
hun hadde, og ble ikke noe bedre, men ble heller verre,
27 Da hun hadde hørt om Jesus, kom hun bak i pressen og
rørte ved klærne hans.
28 For hun sa: Om jeg bare rører ved hans klær, blir jeg hel.
29 Og straks ble kilden med hennes blod tørket ut; og hun
kjente på kroppen at hun var helbredet for den plagen.
30 Da Jesus straks skjønte på seg selv at det var gått ut av
ham, snudde han ham i pressen og sa: Hvem rørte ved mine
klær?
31 Og hans disipler sa til ham: Du ser folkemengden som
myldrer deg, og sier du: Hvem rørte ved meg?
32 Og han så seg omkring for å se henne som hadde gjort
dette.
33 Men kvinnen fryktet og skjelvende, da hun visste hva
som var skjedd med henne, kom og falt ned for ham og
fortalte ham hele sannheten.
34 Og han sa til henne: Datter, din tro har gjort deg frisk;
gå i fred og bli hel av din plage.
35 Mens han ennu talte, kom det noen fra
synagogeforstanderens hus som sa: Din datter er død;
hvorfor plager du Mesteren mer?
36 Så snart Jesus hørte ordet som ble talt, sa han til
synagogeforstanderen: Vær ikke redd, tro bare!
37 Og han tillot ingen å følge ham uten Peter og Jakob og
Johannes, Jakobs bror.
38 Og han kom til huset til synagogeforstanderen og så
tumultet og dem som gråt og jamret.
39 Og da han kom inn, sa han til dem: Hvorfor gjør I dette
og gråter? jenta er ikke død, men sover.
40 Og de lo ham til hån. Men da han hadde sluppet dem
alle sammen, tok han faren og moren til piken og de som
var med ham, og gikk inn der piken lå.
41 Så tok han piken ved hånden og sa til henne: Talitha
cumi! som er tolket: Jamme, sier jeg deg: stå op!
42 Og straks stod piken opp og gikk; for hun var tolv år
gammel. Og de ble forbauset med en stor forundring.
43 Og han bød dem strengt at ingen skulle få vite det; og
befalte at hun skulle gi henne noe å spise.

KAPITTEL 6

1 Og han dro ut derfra og kom til sitt eget land; og hans
disipler fulgte ham.
2 Og da sabbaten kom, begynte han å undervise i
synagogen, og mange som hørte ham, ble forbauset og sa:
Hvorfra har denne mannen dette? og hvilken visdom er det
som er gitt ham, at selv slike mektige gjerninger blir utført
av hans hender?
3 Er ikke dette snekkeren, sønn av Maria, bror til Jakob og
Joses og Juda og Simon? og er ikke hans søstre her hos oss?
Og de ble fornærmet på ham.
4 Men Jesus sa til dem: En profet er ikke uærlig, men i sitt
eget land og blant sine egne og i sitt eget hus.
5 Og han kunne der ikke gjøre noe mektig arbeid, bortsett
fra at han la hendene på noen få syke og helbredet dem.
6 Og han undret seg over deres vantro. Og han gikk rundt i
landsbyene og underviste.
7 Og han kalte til seg de tolv og begynte å sende dem ut to
og to. og ga dem makt over urene ånder;
8 Og befalte dem at de ikke skulle ta med seg noe på reisen
enn bare en stav; ingen skrap, ikke brød, ingen penger i
pungen deres:
9 Men sko med sandaler; og ikke ta på to strøk.
10 Og han sa til dem: Hvor dere enn går inn i et hus, der
blir der til dere drar fra det stedet.
11 Og hver den som ikke tar imot dere og ikke hører dere,
når dere går derfra, rist av støvet under deres føtter til et
vitnesbyrd mot dem. Sannelig sier jeg dere: Det skal være
mer utholdelig for Sodoma og Gomorra på dommens dag
enn for den byen.
12 Og de gikk ut og forkynte at menneskene skulle
omvende seg.
13 Og de drev ut mange djevler og salvet mange syke med
olje og helbredet dem.
14 Og kong Herodes hørte om ham; (for hans navn var
spredt utover) og han sa: Døperen Johannes er stått opp fra
de døde, og derfor viser seg kraftige gjerninger i ham.
15 Andre sa: Det er Elias. Og andre sa: Det er en profet,
eller som en av profetene.
16 Men da Herodes hørte det, sa han: Det er Johannes som
jeg halshugget; han er stått opp fra de døde.
17 For Herodes hadde selv sendt ut og grepet Johannes og
bundet ham i fengsel for Herodias' skyld, hans bror Filips
hustru; for han hadde giftet seg med henne.
18 For Johannes hadde sagt til Herodes: Det er ikke tillatt
for deg å ha din brors hustru.
19 Derfor hadde Herodias en strid mot ham og ville ha
drept ham; men hun kunne ikke:
20 For Herodes fryktet Johannes, da han visste at han var
en rettferdig og hellig mann, og han så på ham; og da han
hørte ham, gjorde han mange ting og hørte ham med glede.
21 Og da det kom en passende dag, holdt Herodes på sin
fødselsdag et måltid for sine herrer, høvedsmenn og
høvedsmenn i Galilea.

22 Da datteren til den nevnte Herodias kom inn og danset og behaget Herodes og dem som satt med ham, sa kongen til piken: Be meg om hva du vil, så vil jeg gi deg det.
23 Og han sverget henne: Alt du ber meg om, det vil jeg gi deg til halvparten av mitt rike.
24 Så gikk hun ut og sa til sin mor: Hva skal jeg be om? Og hun sa: Døperen Johannes' hode.
25 Og hun kom straks med hast inn til kongen og spurte og sa: Jeg vil at du skal gi meg døperen Johannes' hode i en kasse.
26 Og kongen var meget bedrøvet; men for hans eds skyld og for deres skyld som satt med ham, ville han ikke avvise henne.
27 Og straks sendte kongen en bøddel og bød at hans hode skulle føres, og han gikk bort og halshugget ham i fengselet.
28 Og han bar hodet sitt i et fat og ga det til piken, og piken ga det til sin mor.
29 Og da disiplene hans hørte det, kom de og tok hans lik og la det i en grav.
30 Og apostlene samlet seg til Jesus og fortalte ham alt, både det de hadde gjort og det de hadde lært.
31 Og han sa til dem: Kom dere hver for seg til et øde sted og hvil en stund; for det var mange som kom og gikk, og de hadde ikke tid til å spise.
32 Og de dro til et øde sted med skip for seg selv.
33 Og folket så dem dra, og mange kjente ham, og løp dit til fots fra alle byene og gikk ut av dem og kom sammen til ham.
34 Og da Jesus gikk ut, så han mange mennesker, og han følte medlidenhet med dem, fordi de var som sauer som ikke hadde en hyrde; og han begynte å lære dem mange ting.
35 Og da dagen var langt ut, kom disiplene hans til ham og sa: Dette er et øde sted, og nå er tiden langt forbi.
36 Send dem bort, så de kan gå ut i landet rundt og inn i landsbyene og kjøpe seg brød; for de har ikke noe å ete.
37 Han svarte og sa til dem: Gi dem å ete! Og de sa til ham: Skal vi gå og kjøpe brød for to hundre øre og gi dem å ete?
38 Han sa til dem: Hvor mange brød har dere? gå og se. Og da de visste det, sa de: Fem og to fisker.
39 Og han befalte dem å la alle sette seg ned ved flokker på det grønne gresset.
40 Og de satte seg i rekker, hundrevis og femti.
41 Og da han hadde tatt de fem brødene og de to fiskene, så han opp til himmelen og velsignet, og brøt brødene og ga dem til sine disipler for å sette frem for dem. og de to fiskene delte han mellom dem alle.
42 Og de åt alle og ble mette.
43 Og de tok opp tolv kurver fulle av stykkene og av fiskene.
44 Og de som spiste av brødene, var omkring fem tusen mann.
45 Og straks tvang han disiplene sine til å gå inn i båten og gå til den andre siden før til Betsaida, mens han sendte folket bort.
46 Og da han hadde sendt dem bort, gikk han opp på et fjell for å be.
47 Og da det ble kveld, lå skipet midt i havet, og han alene på land.
48 Og han så dem streve med å ro; for vinden var dem imot, og omkring den fjerde nattevakten kom han til dem, gående på havet og ville ha gått forbi dem.
49 Men da de så ham gå på havet, trodde de at det hadde vært en ånd, og ropte:
50 For de så ham alle og ble forferdet. Og straks talte han med dem og sa til dem: Vær ved godt mot! Det er jeg! vær ikke redd.
51 Og han gikk opp til dem i båten; og vinden stanset, og de ble så forbløffet over seg selv og undret seg.
52 For de tok ikke hensyn til brødenes under, for deres hjerte var forherdet.
53 Og da de hadde gått over, kom de til Genesarets land og drog til stranden.
54Og da de kom ut av skipet, kjente de ham straks,
55 Og han løp gjennom hele området rundt omkring og begynte å bære de syke i sengene der de hørte at han var.
56 Og hvor som helst han kom inn i landsbyer eller byer eller land, la de syke på gatene og bad ham om å røre om det bare var kanten på hans kappe, og alle som rørte ved ham, ble friske.

KAPITTEL 7

1 Da kom fariseerne sammen til ham og noen av de skriftlærde som kom fra Jerusalem.
2 Og da de så noen av hans disipler spise brød med urene, det vil si med uvaskede hender, fant de feil.
3 For fariseerne og alle jødene, uten at de vasker hendene ofte, spiser ikke, og holder fast ved de eldstes tradisjon.
4 Og når de kommer fra torget, spiser de ikke uten å vaske seg. Og det er mange andre ting som de har fått til å holde, som oppvask av kopper og gryter, kobberkar og bord.
5 Da spurte fariseerne og de skriftlærde ham: Hvorfor går ikke dine disipler etter de eldstes overlevering, men spiser brød med uvaskede hender?
6 Han svarte og sa til dem: Vel har Esaias profetert om eder hyklere, som skrevet er: Dette folk ærer meg med sine lepper, men deres hjerte er langt fra meg.
7 Men forgjeves tilber de meg, idet de lærer menneskebud.
8 For når dere legger bort Guds bud, holder dere menneskers tradisjon som vasking av gryter og kopper, og mange andre lignende ting gjør dere.
9 Og han sa til dem: Vel, I forkaster Guds bud, så I kan holde eders egne tradisjoner.
10 For Moses sa: Hedre din far og din mor! og: Den som forbanner far eller mor, han skal dø døden!
11 Men I sier: Dersom en mann sier til sin far eller mor: Det er Corban, det vil si en gave, av alt det du kan ha nytte av meg; han skal være fri.
12 Og I tillater ham ikke mer å gjøre noe for sin far eller mor;
13 Gjør Guds ord til intet ved eders overlevering, som I har overgitt, og mange slike ting gjør I.
14 Og da han hadde kalt til seg hele folket, sa han til dem: Hør på meg hver og en av dere og forstå!
15 Det er intet utenfra et menneske som kan gjøre ham uren ved å gå inn i ham; men det som går ut av ham, det er det som gjør mennesket urent.
16 Hvis noen har ører å høre, han høre.
17 Og da han var kommet inn i huset fra folket, spurte hans disipler ham om lignelsen.

18 Og han sa til dem: Er også I det uten forstand? Skjønner dere ikke at alt det som kommer inn i mennesket utenfra, det kan ikke gjøre ham uren;
19 For det kommer ikke inn i hans hjerte, men i buken, og går ut i luften og renser alt mat?
20 Og han sa: Det som går ut av mennesket, det gjør mennesket urent.
21 For innenfra, fra menneskenes hjerte, kommer onde tanker, utroskap, utukt, drap,
22 Tyveri, grådighet, ondskap, svik, løssluppenhet, et ondt øye, blasfemi, stolthet, dårskap:
23 Alt dette onde kommer innenfra og gjør mennesket urent.
24 Og derfra stod han op og gikk inn til Tyrus og Sidons landemerke og gikk inn i et hus, og ingen ville få vite det; men han kunne ikke skjules.
25 For en kvinne, hvis unge datter hadde en uren ånd, hørte om ham og kom og falt for hans føtter.
26 Kvinnen var en greker, en syrofeniker av folk; og hun ba ham om at han ville drive djevelen ut av datteren hennes.
27 Men Jesus sa til henne: La barna først bli mette! for det passer ikke å ta barnas brød og kaste det for hundene.
28 Og hun svarte og sa til ham: Ja, Herre, dog spiser hundene under bordet av barnas smuler.
29 Og han sa til henne: Gå din vei for dette ord! djevelen er gått ut av din datter.
30 Og da hun kom til huset sitt, fant hun djevelen ute, og datteren hennes lå på sengen.
31 Og igjen, da han dro fra Tyrus og Sidons kyster, kom han til Galilea-sjøen, midt mellom Dekapolis-kysten.
32 Og de førte til ham en som var døv og hadde en hindring i hans tale; og de bønnfalt ham om å legge hånden på ham.
33 Og han tok ham bort fra folket og stakk fingrene inn i hans ører, og han spyttet og rørte ved tungen hans.
34 Og han så opp mot himmelen, sukket og sa til ham: Effata, det er: Åpne dig!
35 Og straks ble hans ører åpnet, og tungestrengen hans løste seg, og han talte rett ut.
36 Og han bød dem at de ikke skulde si det til noen; men jo mer han bød dem, desto mer gav de det ut.
37 Og de ble overmåte forbauset og sa: Han har gjort alt vel; han lar både de døve høre og de stumme.

KAPITTEL 8

1 I de dager da folkemengden var meget stor og ikke hadde noe å spise, kalte Jesus disiplene til seg og sa til dem:
2 Jeg har medlidenhet med folket, for de har nå vært hos meg i tre dager og ikke har noe å ete.
3 Og hvis jeg sender dem fastende til deres hus, da skal de svekkes på veien; for flere av dem kom langveisfra.
4 Og disiplene hans svarte ham: Hvorfra kan en mann mette disse menn med brød her i ørkenen?
5 Og han spurte dem: Hvor mange brød har dere? Og de sa: Sju!
6 Og han bød folket å sette seg ned på jorden, og han tok de syv brødene og takket og brøt og gav disiplene sine at de skulle legge frem for dem. og de satte dem frem for folket.
7 Og de hadde noen få små fisker, og han velsignet og bød at de også skulle stilles for dem.
8 Så åt de og ble mette, og de tok opp syv kurver av det knuste kjøttet som var igjen.
9 Og de som hadde spist, var omkring fire tusen, og han sendte dem bort.
10 Og straks gikk han inn i et skip med disiplene sine og kom til Dalmanutha.
11 Og fariseerne gikk ut og begynte å spørre ham og søkte av ham et tegn fra himmelen for å friste ham.
12 Og han sukket dypt i sin ånd og sa: Hvorfor søker denne slekt etter et tegn? Sannelig sier jeg dere: Det skal ikke gis noe tegn til denne generasjon.
13 Og han forlot dem, og gikk igjen i skipet og gikk over til den andre siden.
14 Nå hadde disiplene glemt å ta brød, og de hadde ikke mer enn ett brød med seg i båten.
15 Og han bød dem og sa: Ta dere i vare og vokt dere for fariseernes surdeig og Herodes surdeig!
16 Og de tenkte seg imellom og sa: Det er fordi vi ikke har brød.
17 Og da Jesus visste det, sa han til dem: Hvorfor tenker dere fordi dere ikke har brød? forstår dere ikke ennå, og forstår heller ikke? har du ennå forherdet ditt hjerte?
18 Har dere øyne, ser dere ikke? og har ører, hører dere ikke? og husker dere ikke?
19 Da jeg brøt de fem brødene blant fem tusen, hvor mange kurver fulle med stykker tok dere opp? De sier til ham: Tolv.
20 Og når de syv blant fire tusen, hvor mange kurver fulle med stykker tok dere opp? Og de sa: Sju!
21 Og han sa til dem: Hvordan kan dere ikke forstå det?
22 Og han kom til Betsaida; og de førte en blind mann til ham og bad ham røre ved ham.
23 Og han tok den blinde i hånden og førte ham ut av byen; og da han hadde spyttet på øynene hans og lagt hendene på ham, spurte han ham om han så noe.
24 Og han så opp og sa: Jeg ser mennesker som går som trær.
25 Deretter la han igjen hendene på øynene hans og lot ham se opp, og han ble frisk og så klart hver mann.
26 Og han sendte ham bort til hans hus og sa: Gå ikke inn i byen og fortell det ikke til noen i byen!
27 Og Jesus gikk ut med hans disipler til byene i Cæsarea Filippi, og på veien spurte han sine disipler og sa til dem: Hvem sier menneskene at jeg er?
28 Og de svarte: Døperen Johannes; men noen sier: Elias! og andre, En av profetene.
29 Og han sa til dem: Men hvem sier I at jeg er? Og Peter svarte og sa til ham: Du er Kristus.
30 Og han bød dem at de ikke skulle fortelle noen om ham.
31 Og han begynte å lære dem at Menneskesønnen måtte lide mye og bli forkastet av de eldste og yppersteprestene og de skriftlærde og bli drept og etter tre dager stå opp igjen.
32 Og han sa dette ord åpenlyst. Og Peter tok ham og begynte å irettesette ham.
33 Men da han vendte seg om og så på sine disipler, irettesatte han Peter og sa: Gå bak meg, Satan! for du nyter ikke det som er av Gud, men det som er av mennesker.
34 Og da han hadde kalt folket til seg sammen med disiplene sine, sa han til dem: Den som vil følge etter meg, la ham fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg.

35 For hver den som vil redde sitt liv, skal miste det; men
den som mister sitt liv for min og evangeliets skyld, han
skal redde det.
36 For hva gagner det et menneske om han vinner hele
verden og taper sin egen sjel?
37 Eller hva skal en mann gi i bytte for sin sjel?
38 Den som derfor skammer seg over meg og mine ord i
denne utro og syndige slekt; ved ham skal også
Menneskesønnen skamme seg når han kommer i sin Fars
herlighet sammen med de hellige engler.

KAPITTEL 9

1 Og han sa til dem: Sannelig sier jeg eder at det er noen av
dem som står her, som ikke skal smake døden før de har
sett Guds rike komme med kraft.
2 Og etter seks dager tok Jesus med seg Peter og Jakob og
Johannes og førte dem opp på et høyt fjell for seg selv, og
han ble forvandlet foran dem.
3 Og hans klær ble skinnende, overmåte hvite som snø; slik
at ingen fullere på jorden kan hvite dem.
4 Og Elias viste seg for dem med Moses, og de talte med
Jesus.
5 Da svarte Peter og sa til Jesus: Mester, det er godt for oss
å være her, og la oss bygge tre tabernakler; en til deg og en
til Moses og en til Elias.
6 For han visste ikke hva han skulle si; for de var så redde.
7 Og det var en sky som overskygget dem, og en røst kom
ut av skyen som sa: Dette er min elskede Sønn; hør ham!
8 Og plutselig, da de hadde sett seg omkring, så de ingen
lenger, uten Jesus bare med seg selv.
9 Og da de kom ned fra fjellet, bød han dem at de ikke
skulle fortelle noen hva de hadde sett før Menneskesønnen
sto opp fra de døde.
10 Og de holdt det ord for seg selv og spurte med
hverandre hva oppstandelsen fra de døde skulle bety.
11 Og de spurte ham og sa: Hvorfor sier de skriftlærde at
Elias først må komme?
12 Og han svarte og fortalte dem: Elias kommer sannelig
først og gjenoppretter alle ting; og hvordan det er skrevet
om Menneskesønnen at han skal lide mye og bli til intet.
13 Men jeg sier dere: Elias er sannelig kommet, og de har
gjort mot ham alt som de har lyst til, slik det er skrevet om
ham.
14 Og da han kom til disiplene sine, så han en stor mengde
omkring dem, og de skriftlærde spurte med dem.
15 Og straks ble alt folket, da de så ham, meget forundret,
og løp til ham og hilste ham.
16 Og han spurte de skriftlærde: Hva spør I til dem?
17 Og en av folket svarte og sa: Mester, jeg har brakt til
deg min sønn, som har en stum ånd;
18 Og hvor som helst han tar ham, river han i stykker; og
han fråder og skjærer tenner og skjærer bort; og jeg sa til
dine disipler at de skulle kaste ham ut; og de kunne ikke.
19 Han svarte ham og sa: Du vantro slekt, hvor lenge skal
jeg være hos eder? hvor lenge skal jeg lide deg? bringe
ham til meg.
20 Og de førte ham til ham, og da han så ham, tærte ånden
ham straks; og han falt på jorden og veltet seg
fraskummende.
21 Og han spurte sin far: Hvor lenge er det siden dette kom
til ham? Og han sa: Av et barn.
22 Og ofte har den kastet ham i ilden og i vannet for å
ødelegge ham; men kan du gjøre noe, så forbarm deg over
oss og hjelp oss!
23 Jesus sa til ham: Hvis du kan tro, er alt mulig for den
som tror.
24 Og straks ropte barnets far og sa med tårer: Herre, jeg
tror! hjelpe min vantro.
25 Da Jesus så at folket kom løpende sammen, irettesatte
han den urene ånden og sa til ham: Du stumme og døve
ånd, jeg befaler deg, gå ut av ham og gå ikke mer inn i ham!
26 Og ånden ropte og rev ham sårt og gikk ut av ham, og
han var som en død; så mange sa: Han er død.
27 Men Jesus tok ham i hånden og løftet ham opp; og han
reiste seg.
28 Og da han kom inn i huset, spurte hans disipler ham
ensomt: Hvorfor kunne vi ikke kaste ham ut?
29 Og han sa til dem: Dette slag kan ikke komme frem uten
noe annet enn ved bønn og faste.
30 Og de dro derfra og drog gjennom Galilea; og han ville
ikke at noen skulle vite det.
31 For han lærte sine disipler og sa til dem:
Menneskesønnen er overgitt i menneskenes hender, og de
skal drepe ham. og etter at han er drept, skal han stå opp
den tredje dag.
32 Men de forsto ikke dette ord, og de var redde for å
spørre ham.
33 Og han kom til Kapernaum, og da han var i huset,
spurte han dem: Hvad var det dere kranglet med hverandre
på veien?
34 Men de holdt stille; for på veien hadde de stridt med
hverandre om hvem som skulle være den største.
35 Og han satte seg ned og kalte på de tolv og sa til dem:
Dersom noen vil være den første, skal han være den siste
av alle og alles tjener.
36 Og han tok et barn og satte det midt iblant dem, og da
han hadde tatt det i armene, sa han til dem:
37 Den som tar imot et av slike barn i mitt navn, tar imot
meg; og hver den som tar imot meg, tar ikke imot meg,
men ham som har sendt meg.
38 Og Johannes svarte ham og sa: Mester, vi så en drive ut
onde ånder i ditt navn, og han følger oss ikke; og vi forbød
ham, fordi han ikke følger oss.
39 Men Jesus sa: Forby ham det ikke! For det er ingen som
gjør et mirakel i mitt navn, som lett kan tale ondt om meg.
40 For den som ikke er imot oss, er på vår side.
41 For den som gir dere et beger vann å drikke i mitt navn,
fordi dere tilhører Kristus, sannelig sier jeg dere, han skal
ikke miste sin lønn.
42 Og den som fornærmer en av disse små som tror på meg,
det er bedre for ham at en kvernstein ble hengt om halsen
hans, og han ble kastet i havet.
43 Og hvis din hånd fornærmer deg, så hugg den av. Det er
bedre for deg å gå lemlestet inn i livet enn å ha to hender
for å gå til helvete, i ilden som aldri skal slukkes.
44 Der deres orm ikke dør, og ilden ikke slukkes.
45 Og dersom din fot fornærmer deg, så hugg den av. Det
er bedre for deg å gå inn i livet enn å ha to føtter for å
kastes i helvete, i ilden som aldri skal slukkes.
46 Der deres orm ikke dør, og ilden ikke slukkes.
47 Og dersom ditt øye forarger deg, så riv det ut. Det er
bedre for deg å gå inn i Guds rike med ett øye enn å ha to
øyne for å bli kastet i helvetes ild.

48 Der deres orm ikke dør, og ilden ikke slukkes.
49 For hver enkelt skal saltes med ild, og hvert offer skal saltes med salt.
50 Salt er godt; men hvis saltet har mistet sin salthet, hvormed vil dere smake det? Ha salt i dere, og ha fred med hverandre.

KAPITTEL 10

1 Og han reiste seg derfra og kom inn til Judeas kyst ved siden av Jordan, og folket vendte tilbake til ham; og som han var vant, lærte han dem igjen.
2 Da kom fariseerne til ham og spurte ham: Er det tillatt for en mann å skille seg fra sin hustru? frister ham.
3 Og han svarte og sa til dem: Hva har Moses befalt eder?
4 Og de sa: Moses tillot å skrive et skilsmissebrev og skille henne bort.
5 Og Jesus svarte og sa til dem: For deres hjertes hårdhet skrev han denne forskriften til dere.
6 Men fra begynnelsen av skapelsen skapte Gud dem til mann og kvinne.
7 Derfor skal en mann forlate sin far og mor og holde seg til sin hustru;
8 Og de to skal være ett kjød, så da er de ikke lenger to, men ett kjød.
9 Det som Gud har sammenføyd, skal ikke et menneske skille fra hverandre.
10 Og i huset spurte hans disipler ham igjen om det samme.
11 Og han sa til dem: Den som skiller seg fra sin hustru og gifter seg med en annen, han driver hor mot henne.
12 Og dersom en kvinne skiller seg fra mannen sin og gifter seg med en annen, da driver hun hor.
13 Og de førte små barn til ham, for at han skulle røre ved dem, og disiplene hans irettesatte dem som brakte dem.
14 Men da Jesus så det, ble han meget misfornøyd og sa til dem: La de små barn komme til meg, og forby dem ikke! for Guds rike hører til slike.
15 Sannelig sier jeg dere: Den som ikke tar imot Guds rike som et lite barn, han skal ikke komme inn i det.
16 Og han tok dem opp i sine armer, la hendene på dem og velsignet dem.
17 Og da han gikk ut på veien, kom en løpende og falt på kne for ham og spurte ham: Gode Mester, hva skal jeg gjøre for å arve evig liv?
18 Og Jesus sa til ham: Hvorfor kaller du meg god? det er ingen god enn én, det vil si Gud.
19 Du kjenner budene: Du skal ikke drive hor, ikke drepe, ikke stjele, ikke avlegge falsk vitnesbyrd, ikke bedra, ære din far og din mor.
20 Og han svarte og sa til ham: Mester, alt dette har jeg observert fra min ungdom.
21 Da Jesus så ham, elsket ham og sa til ham: En ting mangler du: gå og selg det du har, og gi til de fattige, så skal du ha en skatt i himmelen, og kom og ta opp korset, og følg meg.
22 Og han ble bedrøvet over dette ord og gikk bedrøvet bort; for han hadde store eiendeler.
23 Og Jesus så seg omkring og sa til sine disipler: Hvor vanskelig skal de som har rikdom komme inn i Guds rike!
24 Og disiplene ble forbauset over hans ord. Men Jesus svarte igjen og sa til dem: Barn, hvor vanskelig er det for dem som setter sin lit til rikdom å komme inn i Guds rike!
25 Det er lettere for en kamel å gå gjennom et nåløye enn for en rik å komme inn i Guds rike.
26 Og de ble forbauset og sa til hverandre: Hvem kan da bli frelst?
27 Og Jesus så på dem og sa: For mennesker er det umulig, men ikke for Gud; for for Gud er alt mulig.
28 Da begynte Peter å si til ham: Se, vi har forlatt alt og fulgt deg.
29 Og Jesus svarte og sa: Sannelig sier jeg dere: Det er ingen som har forlatt hus eller brødre eller søstre eller far eller mor eller hustru eller barn eller jorder for min skyld og evangeliets skyld. ,
30 Men han skal motta hundre ganger nå i denne tid, hus og brødre og søstre og mødre og barn og jorder med forfølgelser. og i den kommende verden evig liv.
31 Men mange som er første, skal bli siste; og den siste først.
32 Og de var på veien opp til Jerusalem; og Jesus gikk foran dem, og de ble forbløffet. og da de fulgte etter, ble de redde. Og han tok igjen de tolv og begynte å fortelle dem hva som skulle skje med ham,
33 og sa: Se, vi går opp til Jerusalem; og Menneskesønnen skal overgis til yppersteprestene og til de skriftlærde; og de skal dømme ham til døden og overgi ham til hedningene.
34 Og de skal håne ham og piske ham og spytte på ham og drepe ham, og den tredje dag skal han stå opp igjen.
35 Og Jakob og Johannes, Sebedeus' sønner, kom til ham og sa: Mester, vi vil at du skal gjøre for oss alt vi vil.
36 Og han sa til dem: Hvad vil I at jeg skulle gjøre for eder?
37 De sa til ham: Gi oss at vi kan sitte, den ene på din høyre og den andre på din venstre hånd, i din herlighet!
38 Men Jesus sa til dem: Dere vet ikke hva dere ber om; kan dere drikke av begeret som jeg drikker av? og bli døpt med dåpen som jeg er døpt med?
39 Og de sa til ham: Vi kan. Og Jesus sa til dem: Dere skal sannelig drikke av begeret som jeg drikker av; og med den dåpen som jeg er døpt med, skal dere bli døpt.
40 Men å sitte på min høyre hånd og på min venstre hånd er ikke mitt å gi; men det skal gis dem som det er tilberedt for.
41 Og da de ti hørte det, begynte de å bli svært misfornøyde med Jakob og Johannes.
42 Men Jesus kalte dem til seg og sa til dem: Dere vet at de som er regnet for å herske over hedningene, hersker over dem. og deres store utøver myndighet over dem.
43 Men slik skal det ikke være blant dere; men hver den som vil være stor blant dere, skal være deres tjener.
44 Og den som vil være den øverste av dere, skal være alles tjener.
45 For også Menneskesønnen kom ikke for å la seg tjene, men for å tjene og gi sitt liv til løsepenger for mange.
46 Og de kom til Jeriko, og da han gikk ut av Jeriko med sine disipler og et stort antall folk, satt den blinde Bartimeus, sønn av Timaeus, ved veien og tigget.
47 Og da han hørte at det var Jesus fra Nasaret, begynte han å rope og si: Jesus, du Davids Sønn, forbarm deg over meg!
48 Og mange bød ham at han skulle tie; men han ropte jo mer: Du Davids Sønn, forbarm deg over meg!
49 Og Jesus stod stille og befalte ham å bli kalt. Og de kalte på den blinde og sa til ham: Vær ved god trøst, stå opp! han kaller deg.

50 Og han kastet fra seg klærne, reiste seg og kom til Jesus.
51 Og Jesus svarte og sa til ham: Hva vil du at jeg skal gjøre mot deg? Den blinde sa til ham: Herre, så jeg kan få mitt syn.
52 Og Jesus sa til ham: Gå! din tro har gjort deg frisk. Og straks fikk han synet og fulgte Jesus på veien.

KAPITTEL 11

1 Og da de nærmet seg Jerusalem, til Betfage og Betania, ved Oljeberget, sendte han to av sine disipler,
2 Og han sa til dem: Gå inn i landsbyen midt imot dere, og så snart dere er kommet inn i den, skal dere finne et fol som aldri har sittet på; løs ham og bring ham.
3 Og hvis noen sier til dere: Hvorfor gjør dere dette? si at Herren trenger ham; og straks vil han sende ham hit.
4 Og de gikk sin vei og fant folen bundet ved døren utenfor på et sted hvor to veier møttes; og de løser ham.
5 Og noen av dem som stod der, sa til dem: Hva gjør dere som mister folen?
6 Og de sa til dem som Jesus hadde befalt, og de lot dem gå.
7 Og de førte folen til Jesus og kastet sine klær på ham; og han satte seg på ham.
8 Og mange spredte sine klær på veien, og andre skar ned grener av trærne og strøk dem på veien.
9 Og de som gikk foran, og de som fulgte etter, ropte og sa: Hosianna! Velsignet være han som kommer i Herrens navn:
10 Velsignet være vår far Davids rike, som kommer i Herrens navn: Hosianna i det høyeste.
11 Og Jesus gikk inn i Jerusalem og inn i templet, og da han så seg omkring på alle ting, og nu det var blitt kveld, gikk han ut til Betania med de tolv.
12 Og dagen etter, da de kom fra Betania, var han sulten.
13 Og da han så et fikentre langt borte med blader, kom han, om han kunne finne noe på det; og da han kom til det, fant han ikke annet enn blader. for fikenens tid var ennå ikke.
14 Og Jesus svarte og sa til den: Ingen skal i evighet spise frukt av deg. Og disiplene hans hørte det.
15 Og de kom til Jerusalem, og Jesus gikk inn i templet og begynte å drive ut dem som solgte og kjøpte i templet, og han veltet vekslenes bord og setene til duehandlerne.
16 Og han ville ikke tillate at noen skulle bære noe kar gjennom templet.
17 Og han lærte og sa til dem: Står det ikke skrevet: Mitt hus skal kalles bedehus av alle folkeslag? men dere har gjort det til en tyvehule.
18 Og de skriftlærde og yppersteprestene hørte det og søkte hvordan de kunne utrydde ham; for de fryktet ham, fordi hele folket var forbauset over hans lære.
19 Og da det ble kveld, gikk han ut av byen.
20 Og om morgenen, da de gikk forbi, så de fikentreet tørket opp fra røttene.
21 Og Peter minnes ham og sa til ham: Mester, se, fikentreet som du forbannet, er visnet bort.
22 Og Jesus svarte og sa til dem: Ha tro på Gud!
23 For sannelig sier jeg eder: Hver den som sier til dette fjell: Flytt dig og bli kastet i havet! og han skal ikke tvile i sitt hjerte, men skal tro at det han sier skal skje. han skal ha alt han sier.
24 Derfor sier jeg dere: Alt dere ønsker når dere ber, tro at dere tar imot det, så skal dere få det.
25 Og når dere står og ber, så tilgi om dere har noe imot noen, for at også deres Far i himmelen kan tilgi dere deres overtredelser.
26 Men dersom dere ikke tilgir, vil heller ikke deres Far som er i himmelen tilgi deres overtredelser.
27 Og de kom igjen til Jerusalem, og mens han gikk i templet, kom yppersteprestene og de skriftlærde og de eldste til ham,
28 Og si til ham: Med hvilken myndighet gjør du dette? og hvem har gitt deg denne myndighet til å gjøre disse ting?
29 Og Jesus svarte og sa til dem: Jeg vil også stille dere ett spørsmål og svare meg, og jeg vil si dere med hvilken myndighet jeg gjør disse tingene.
30 Johannes' dåp, var det fra himmelen eller av mennesker? svar meg.
31 Og de tenkte med sig selv og sa: Om vi sier: Fra himmelen! han skal si: Hvorfor trodde I ham da ikke?
32 Men om vi sier: Av mennesker! de fryktet folket; for alle regnet Johannes for at han virkelig var en profet.
33 Og de svarte og sa til Jesus: Vi kan ikke si det. Og Jesus svarte og sa til dem: Heller ikke sier jeg dere med hvilken myndighet jeg gjør disse ting.

KAPITTEL 12

1 Og han begynte å tale til dem ved lignelser. En mann plantet en vingård og satte en gjerde rundt den og gravde et sted for vinfettet og bygde et tårn og lot det ut til vingårdsmenn og drog til et fjernt land.
2 Og på den tiden sendte han en tjener til vingårdsmennene for å få vingårdens frukt av vingårdsmennene.
3 Og de grep ham og slo ham og sendte ham tom bort.
4 Og igjen sendte han en annen tjener til dem; og på ham kastet de steiner og såret ham i hodet og sendte ham bort med skam.
5 Og atter sendte han en annen; og ham drepte de, og mange andre; slå noen, og drepe noen.
6 Da han ennå hadde én sønn, sin elskede, sendte han ham også den siste til dem og sa: De skal ære min sønn.
7 Men de sa til hverandre: Dette er arvingen; kom, la oss drepe ham, så skal arven være vår.
8 Og de tok ham og drepte ham og kastet ham ut av vingården.
9 Hva skal da vingårdens herre gjøre? han skal komme og ødelegge vingårdsmennene og gi vingården til andre.
10 Og har dere ikke lest dette skriftstedet; Steinen som bygningsmennene forkastet, er blitt til hjørnet.
11 Dette var Herrens gjerning, og det er underfullt i våre øyne?
12 Og de søkte å gripe ham, men fryktet folket; for de visste at han hadde talt lignelsen mot dem, og de forlot ham og dro.
13 Og de sendte til ham noen av fariseerne og herodierne for å fange ham i hans ord.
14 Og da de kom, sa de til ham: Mester, vi vet at du er sann og ikke bryr deg om noen; for du ser ikke på menneskets person, men lærer Guds vei i sannhet: Er det tillatt å gi hyllest til Cæsar, eller ikke?

15 Skal vi gi, eller skal vi ikke gi? Men han kjente deres
hykleri og sa til dem: Hvorfor frister dere meg? bringe meg
en krone, så jeg kan se den.
16 Og de kom med det. Og han sa til dem: Hvem har dette
bildet og overskriften til? Og de sa til ham: Keiserens.
17 Og Jesus svarte og sa til dem: Gjengi keiseren det som
er keiserens, og Gud det som er Guds! Og de undret seg
over ham.
18 Så kommer saddukeerne til ham, som sier at det ikke er
noen oppstandelse; og de spurte ham og sa:
19 Mester, Moses skrev til oss: Dersom en manns bror dør
og etterlater sin hustru og ikke etterlater seg barn, da skal
hans bror ta sin hustru og oppdra sin bror ætt.
20 Nå var det syv brødre, og den første tok seg en hustru,
og den døde ikke etterlot seg ætt.
21 Og den andre tok henne og døde, og han etterlot ikke
noen ætt, og den tredje likeså.
22 Og de syv hadde henne, og de etterlot sig ingen ætt; sist
av alle døde også kvinnen.
23 I oppstandelsen, når de står opp, hvem sin hustru skal
hun være av dem? for de syv hadde henne til hustru.
24 Men Jesus svarte og sa til dem: Tar dere ikke vill fordi
dere ikke kjenner skriftene eller Guds kraft?
25 For når de står opp fra de døde, verken gifter de seg
eller gis til ekte; men er som englene i himmelen.
26 Og når det gjelder de døde, at de står opp: har dere ikke
lest i Mose bok hvordan Gud i busken talte til ham og sa:
Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud ?
27 Han er ikke de dødes Gud, men de levendes Gud; derfor
tar I mye vill.
28 Og en av de skriftlærde kom og hørte dem snakke
sammen og skjønte at han hadde svart dem godt, og spurte
ham: Hvilket er det første bud av alle?
29 Og Jesus svarte ham: Det første av alle bud er: Hør,
Israel! Herren vår Gud er én Herre:
30 Og du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og
av hele din sjel og av hele ditt sinn og av all din kraft.
Dette er det første bud.
31 Og det andre er likt, nemlig dette: Du skal elske din
neste som deg selv. Det er ikke noe annet bud større enn
disse.
32 Og den skriftlærde sa til ham: Vel, Mester, du har sagt
sannhet; for det er én Gud; og det er ingen annen enn han:
33 Og å elske ham av hele hjertet og av all forstand og av
hele sjelen og av all kraft, og å elske sin neste som seg selv,
er mer enn alle brennoffer og slaktoffer.
34 Og da Jesus så at han svarte klokt, sa han til ham: Du er
ikke langt fra Guds rike. Og ingen mann etter det turte å
stille ham noe spørsmål.
35 Men Jesus svarte og sa mens han underviste i templet:
Hvordan sier de skriftlærde at Kristus er Davids Sønn?
36 For David sa selv ved Den Hellige Ånd: Herren sa til
min Herre: Sett deg ved min høire hånd inntil jeg gjør dine
fiender til skammel for dine føtter.
37 Derfor kaller David ham selv Herre; og hvor er han da
hans sønn? Og allmuen hørte ham med glede.
38 Og han sa til dem i sin lære: Vokt dere for de
skriftlærde, som elsker å gå i lange klær og elsker hilsener
på torgene,
39Og de øverste satt i synagogene og de øverste salene ved
høytidene.
40 som fortærer enkenes hus og ber lange bønner for å
skjemmes; disse skal få større fordømmelse.
41 Og Jesus satte seg midt imot skattkammeret og så
hvordan folket kastet penger i skattkammeret, og mange
som var rike kastet mye.
42 Og det kom en fattig enke, og hun kastet inn to midd,
som gir en lønn.
43 Og han kalte til seg sine disipler og sa til dem: Sannelig
sier jeg dere at denne fattige enke har kastet mer inn enn
alle de som har kastet i skattkammeret.
44 For alt de kastet inn av sin overflod; men hun av sin
mangel kastet inn alt hun eide, ja, alt hun lever.

KAPITTEL 13

1 Og da han gikk ut av templet, sa en av hans disipler til
ham: Mester, se hva slags steiner og hvilke bygninger som
er her!
2 Men Jesus svarte og sa til ham: Ser du disse store
bygningene? det skal ikke stå en stein på en annen, som
ikke skal kastes ned.
3Og mens han satt på Oljeberget midt imot templet, spurte
Peter og Jakob og Johannes og Andreas ham for seg:
4 Si oss, når skal disse tingene skje? og hva skal tegnet
være når alt dette skal gå i oppfyllelse?
5 Og Jesus svarte dem og begynte å si: Pass på at ingen
forfører dere!
6 For mange skal komme i mitt navn og si: Jeg er Kristus;
og skal forføre mange.
7 Og når dere hører om kriger og rykter om krig, så vær
ikke forferdet; for slike ting må skje; men enden skal ikke
være ennå.
8 For folk skal reise seg mot folk, og rike mot rike, og det
skal være jordskjelv på forskjellige steder, og det skal være
hungersnød og trengsler: dette er begynnelsen på sorger.
9 Men ta akt på eder selv! for de skal overgi eder til råd; og
i synagogene skal I bli slått, og I skal føres fram for fyrster
og konger for min skyld, til et vitnesbyrd mot dem.
10 Og evangeliet må først forkynnes blant alle folkeslag.
11 Men når de leder dere og utleverer dere, skal dere ikke
tenke på forhånd hva dere skal tale, og heller ikke
overbevise dere. den hellige ånd.
12 Nå skal broren forråde broren til døden, og faren sønnen;
og barn skal reise seg mot sine foreldre og drepe dem.
13 Og dere skal hates av alle for mitt navns skyld; men den
som holder ut inntil enden, han skal bli frelst.
14 Men når dere ser ødeleggelsens vederstyggelighet, som
profeten Daniel har talt om, stå der hvor den ikke burde, (la
den som leser forstå det), da la de som er i Judea, flykte til
fjellene!
15 Og la den som er på taket ikke gå ned i huset og ikke gå
inn i det for å ta noe ut av huset sitt.
16 Og la den som er ute på marken, ikke vende tilbake for
å ta opp sin kappe.
17 Men ve dem som er fruktsommelige, og dem som gir
die i de dager!
18 Og be dere om at deres flukt ikke må skje om vinteren.
19 For i de dager skal det være en lidelse, slik som ikke var
fra begynnelsen av skapelsen som Gud skapte, til denne tid,
og heller ikke skal være.

20 Og uten at Herren hadde forkortet disse dager, skulle
intet kjød bli frelst; men for de utvalgtes skyld, som han
har utvalgt, har han forkortet dagene.
21 Og om noen da sier til eder: Se, her er Kristus! eller se,
han er der; tro ham ikke:
22 For falske Kristuser og falske profeter skal stå opp og
gjøre tegn og under for å forføre, om det var mulig, også de
utvalgte.
23 Men se dere! Se, jeg har forutsagt dere alt.
24 Men i de dager, etter den trengsel, skal solen formørkes,
og månen skal ikke gi sitt lys,
25 Og himmelens stjerner skal falle, og maktene som er i
himmelen, skal rystes.
26 Og da skal de se Menneskesønnen komme på skyene
med stor kraft og herlighet.
27 Og da skal han sende sine engler og samle sine utvalgte
fra de fire vinder, fra det ytterste av jorden til det ytterste
av himmelen.
28 Lær nå en lignelse om fikentreet! Når grenen hennes
ennå er øm og gir blader, vet dere at sommeren er nær.
29 Så vet dere på samme måte, når dere ser disse ting skje,
at det er nær ved dørene.
30 Sannelig sier jeg dere: denne generasjon skal ikke forgå
før alt dette er skjedd.
31 Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal ikke
forgå.
32 Men om den dagen og den time kjenner ingen, ikke
englene i himmelen, heller ikke Sønnen, men Faderen.
33 Pass på, våk og be, for dere vet ikke når tiden er inne.
34 For Menneskesønnen er som en mann som drar langt,
og han forlot sitt hus og gav sine tjenere makt og hver sin
gjerning, og bød portvakten å våke.
35 Våk derfor! For dere vet ikke når husets herre kommer,
om kvelden eller ved midnatt, eller ved hanegaling eller om
morgenen.
36 For ikke å komme plutselig finner han deg sovende.
37 Og det jeg sier dere, sier jeg til alle: Våk!

KAPITTEL 14

1 Etter to dager var det påske- og usyrede brøds høytid, og
yppersteprestene og de skriftlærde søkte hvordan de kunne
ta ham med håndverk og drepe ham.
2 Men de sa: Ikke på høytidsdagen, forat det ikke skal bli
bråk blant folket.
3 Da han var i Betania, i Simon den spedalskes hus, mens
han satt til bords, kom det en kvinne som hadde en
alabastkasse med meget dyrebar nardussalve. og hun brøt
boksen og helte den på hodet hans.
4 Og det var noen som ble harme i seg selv og sa: Hvorfor
ble denne sløsing med salven gjort?
5 For det kunne ha blitt solgt for mer enn tre hundre øre og
blitt gitt til de fattige. Og de knurret mot henne.
6 Og Jesus sa: La henne være i fred! hvorfor plager du
henne? hun har gjort en god gjerning mot meg.
7 For de fattige har dere alltid hos dere, og når dere vil, kan
dere gjøre godt mot dem; men meg har dere ikke alltid.
8 Hun har gjort det hun kunne; hun er kommet på forhånd
for å salve mitt legeme til begravelsen.
9 Sannelig sier jeg dere: Hvor enn dette evangelium skal
bli forkynt over hele verden, skal også dette som hun har
gjort, bli talt om til minne om henne.
10 Og Judas Iskariot, en av de tolv, gikk til
yppersteprestene for å forråde ham til dem.
11 Og da de hørte det, ble de glade og lovte å gi ham
penger. Og han søkte hvordan han beleilig kunne forråde
ham.
12 Og den første dag med usyrede brød, da de slo påske, sa
disiplene hans til ham: Hvor vil du at vi skal gå og gjøre i
stand så du kan ete påsken?
13 Og han sendte to av sine disipler ut og sa til dem: Gå
inn i byen, og der skal møte eder en mann som bærer en
krukke med vann; følg ham!
14 Og hvor enn han går inn, så si til husbonden: Mesteren
sier: Hvor er gjesterommet, hvor jeg skal spise påske med
mine disipler?
15 Og han skal vise eder et stort øvre rom, møblert og
beredt; gjør dere klar for oss.
16 Og disiplene hans gikk ut og kom inn i byen og fant det
som han hadde sagt til dem, og de gjorde i stand påsken.
17 Og om kvelden kom han med de tolv.
18 Og mens de satt og spiste, sa Jesus: Sannelig sier jeg
dere: En av dere som spiser med meg, skal forråde meg.
19 Og de begynte å bli bedrøvet og si til ham en etter en:
Er det jeg? og en annen sa: Er det jeg?
20 Og han svarte og sa til dem: Det er en av de tolv som
dypper sammen med meg i fatet.
21 Sannelig, Menneskesønnen går bort, som det er skrevet
om ham; men ve det menneske som Menneskesønnen blir
forrådt av! godt var det for den mannen om han aldri hadde
blitt født.
22 Og mens de åt, tok Jesus brød og velsignet og brøt det
og gav dem og sa: Ta, spis! dette er mitt legeme.
23 Og han tok begeret, og da han hadde takket, gav han
dem det, og de drakk alle av det.
24 Og han sa til dem: Dette er mitt blod, det nye testamente,
som utøses for mange.
25 Sannelig sier jeg dere: Jeg vil ikke mer drikke av
vintreets frukt før den dag jeg drikker det nytt i Guds rike.
26 Og da de hadde sunget en lovsang, gikk de ut til
Oljeberget.
27 Og Jesus sa til dem: I skal alle ta anstøt på min vegne
denne natt; for det er skrevet: Jeg vil slå hyrden, og fårene
skal bli spredt.
28 Men etter at jeg er stått opp, vil jeg gå foran deg til
Galilea.
29 Men Peter sa til ham: Selv om alle blir fornærmet, vil
jeg likevel ikke gjøre det.
30 Og Jesus sa til ham: Sannelig sier jeg deg: denne dag, ja
i denne natt, før hanen galer to ganger, skal du fornekte
meg tre ganger.
31 Men han sa desto sterkere: Skulle jeg dø med deg, da vil
jeg ikke fornekte dig på noen måte. Det samme sa også de
alle.
32 Og de kom til et sted som ble kalt Getsemane, og han sa
til sine disipler: Sett dere her mens jeg skal be!
33 Og han tok med seg Peter og Jakob og Johannes, og han
begynte å bli så forferdet og svært tung;
34 Og han sa til dem: Min sjel er meget bedrøvet inntil
døden; bli her og våk!
35 Og han gikk et lite stykke frem og falt på jorden og bad
om at timen måtte gå fra ham, om det var mulig.
36 Og han sa: Abba, Far, alt er mulig for deg; Ta denne
begeret fra meg. Men ikke det jeg vil, men det du vil.

37 Og han kom og fant dem sovende, og sa til Peter: Simon, sover du? kunne du ikke se en time?
38 Våk og be, for at dere ikke skal komme i fristelse. Ånden er virkelig rede, men kjødet er svakt.
39 Og atter gikk han bort og ba og sa de samme ord.
40 Og da han kom tilbake, fant han dem sovende igjen (for øynene deres var tunge), og de visste ikke hva de skulle svare ham.
41 Og han kom for tredje gang og sa til dem: Sov nå og hvile! Det er nok, timen er kommet; se, Menneskesønnen blir forrådt i synderes hender.
42 Stå opp, la oss gå! se, han som forråder meg er nær.
43 Og straks, mens han ennå talte, kom Judas, en av de tolv, og med ham en stor mengde med sverd og staver, fra yppersteprestene og de skriftlærde og de eldste.
44 Og han som forrådte ham, ga dem et tegn og sa: Den jeg vil kysse, det er han; ta ham og før ham trygt bort.
45 Og så snart han kom, gikk han straks til ham og sa: Mester, mester! og kysset ham.
46 Og de la hendene på ham og tok ham.
47 Og en av dem som stod der, trakk et sverd og slo en yppersteprests tjener og hugget øret av ham.
48 Og Jesus svarte og sa til dem: Er dere kommet ut som mot en tyv med sverd og staver for å ta meg?
49 Daglig var jeg med dere i templet og lærte, og dere tok meg ikke; men skriftene skal oppfylles.
50 Og de forlot ham alle og flyktet.
51 Og der fulgte ham en ung mann som hadde et lintøy støpt om sin nakne kropp; og de unge mennene grep ham:
52 Og han forlot linduken og flyktet fra dem naken.
53 Og de førte Jesus bort til ypperstepresten, og sammen med ham var alle yppersteprestene og de eldste og de skriftlærde samlet.
54 Og Peter fulgte ham langt borte, inn i yppersteprestens palass, og han satt sammen med tjenerne og varmet seg ved ilden.
55 Og yppersteprestene og hele rådet søkte vitnesbyrd mot Jesus for å drepe ham; og fant ingen.
56 For mange avla falskt vitnesbyrd mot ham, men deres vitnesbyrd stemte ikke overens.
57 Og noen stod opp og avla falskt vitnesbyrd mot ham og sa:
58 Vi hørte ham si: Jeg vil ødelegge dette tempel som er laget med hender, og innen tre dager skal jeg bygge et annet gjort uten hender.
59 Men heller ikke slik var deres vitne enige.
60Og ypperstepresten reiste sig midt iblant og spurte Jesus og sa: Svarer du ingenting? hva er det disse vitner mot deg?
61 Men han holdt stille og svarte ingenting. Igjen spurte ypperstepresten ham og sa til ham: Er du Kristus, den saliges Sønn?
62 Og Jesus sa: Det er jeg, og dere skal se Menneskesønnen sitte ved maktens høyre hånd og komme på himmelens skyer.
63 Da sønderrev ypperstepresten sine klær og sa: Hva trenger vi flere vitner til?
64 Dere har hørt blasfemien; hva mener dere? Og de dømte ham alle til å være dødsskyldig.
65 Og noen begynte å spytte på ham og dekke hans ansikt og slå ham og si til ham: Profetér! Og tjenerne slo ham med håndflatene.
66 Og mens Peter var nede i palasset, kom en av yppersteprestens tjenestejenter.
67 Og da hun så Peter varme seg, så hun på ham og sa: Og du var også med Jesus fra Nasaret.
68 Men han nektet og sa: Jeg vet ikke, og jeg forstår ikke hva du sier. Og han gikk ut i forhallen; og hanemannskapet.
69 Og en tjenestepike så ham igjen og begynte å si til dem som stod der: Dette er en av dem.
70 Og han nektet det igjen. Og litt etter sa de som stod der igjen til Peter: Sannelig, du er en av dem, for du er en galileer, og din tale stemmer med det.
71 Men han begynte å banne og sverge og sa: Jeg kjenner ikke denne mannen som dere snakker om.
72 Og andre gang kom hanen på lag. Og Peter tenkte på det ord som Jesus sa til ham: Før hanen galer to ganger, skal du fornekte meg tre ganger. Og da han tenkte på det, gråt han.

KAPITTEL 15

1 Og straks om morgenen holdt yppersteprestene råd med de eldste og de skriftlærde og hele rådet, og bandt Jesus og bar ham bort og overgav ham til Pilatus.
2 Og Pilatus spurte ham: Er du jødenes konge? Og han svarte og sa til ham: Du sier det.
3Og yppersteprestene anklaget ham for mange ting, men han svarte intet.
4 Og Pilatus spurte ham igjen og sa: Svarer du ingenting? se hvor mange ting de vitner mot deg.
5 Men Jesus svarte ennå ikke noe; slik at Pilatus undret seg.
6 På den festen løslot han dem én fange, hvem de ville.
7 Og det var en som het Barabbas, som lå bundet sammen med dem som hadde gjort opprør med ham, som hadde begått drap i opprøret.
8 Og folkemengden som ropte høyt begynte å ønske at han skulle gjøre som han noen gang hadde gjort mot dem.
9 Men Pilatus svarte dem og sa: Vil I at jeg skal gi eder jødenes konge fri?
10 For han visste at yppersteprestene hadde utfridd ham av misunnelse.
11 Men yppersteprestene oppfordret folket til at han heller skulle gi dem Barabbas fri.
12 Da svarte Pilatus og sa igjen til dem: Hva vil I da jeg skal gjøre mot ham som I kaller jødenes konge?
13 Og de ropte igjen: Korsfest ham!
14 Da sa Pilatus til dem: Hva ondt har han gjort? Og de ropte desto mer: Korsfest ham!
15 Og Pilatus, som var villig til å tilfredsstille folket, løslot dem Barabbas og utleverte Jesus til å bli korsfestet, da han hadde pisket ham.
16 Og soldatene førte ham bort til hallen som heter Praetorium; og de kaller sammen hele bandet.
17 Og de kledde ham i purpur og flettet en tornekrone og satte den om hodet hans,
18 og begynte å hilse ham: Vær hilset, jødenes konge!
19 Og de slo ham på hodet med et rør og spyttet på ham, og de bøyde knærne og tilbad ham.
20 Og da de hadde hånet ham, tok de av ham purpurfarget og tok på ham hans egne klær og førte ham ut for å korsfeste ham.

21Og de tvang en Simon fra Kyren, som gikk forbi da han kom ut av landet, faren til Alexander og Rufus, til å bære sitt kors.
22 Og de førte ham til stedet Golgata, som er tolket som et hodeskallested.
23 Og de ga ham å drikke vin blandet med myrra, men han fikk det ikke.
24 Og da de hadde korsfestet ham, delte de klærne hans og kastet lodd om dem om det enhver skulle ta.
25 Og det var den tredje time, og de korsfestet ham.
26 Og overskriften på hans anklage ble skrevet over: JØDENES KONGE.
27 Og med ham korsfester de to tyver; den ene på høyre hånd og den andre på venstre side.
28 Og Skriften blev oppfylt, som sier: Og han ble regnet blant de overtredere.
29 Og de som gikk forbi, spottet ham og viftet med hodet og sa: Å, du som ødelegger templet og bygger det på tre dager!
30 Frels deg selv og kom ned fra korset.
31 På samme måte sa også yppersteprestene spottende seg imellom med de skriftlærde: Han frelste andre; seg selv kan han ikke redde.
32 La nå Kristus, Israels konge, stige ned fra korset, så vi kan se og tro. Og de som ble korsfestet med ham, spottet ham.
33 Og da den sjette time kom, ble det mørke over hele landet inntil den niende time.
34 Og ved den niende time ropte Jesus med høy røst og sa: Eloi, Eloi, lama sabachtani? som er tolket: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?
35 Og noen av dem som stod der, sa da de hørte det: Se, han kaller på Elias.
36 Og en løp og fylte en svamp full av eddik og satte den på et rør og ga ham å drikke og sa: La være! la oss se om Elias kommer for å ta ham ned.
37 Og Jesus ropte med høy røst og ga opp ånden.
38 Og forhenget i templet revnet i to fra toppen til bunnen.
39 Og da høvedsmannen, som stod overfor ham, så at han ropte så og ga opp ånden, sa han: Sannelig, denne mann var Guds Sønn.
40 Det var også kvinner som så langt borte: blant dem var Maria Magdalena og Maria, mor til Jakob den minste og til Joses og Salome;
41 (som også, da han var i Galilea, fulgte ham og tjente ham) og mange andre kvinner som drog opp med ham til Jerusalem.
42 Og nå da det ble kveld, fordi det var forberedelsen, det vil si dagen før sabbaten,
43 Josef fra Arimathaea, en hederlig rådgiver, som også ventet på Guds rike, kom og gikk frimodig inn til Pilatus og begjærte Jesu legeme.
44 Og Pilatus undret seg over at han allerede var død, og kalte til seg høvedsmannen og spurte ham om han hadde vært død noen stund.
45 Og da han fikk vite det om høvedsmannen, ga han liket til Josef.
46 Og han kjøpte fint lin og tok ham ned og svøpte ham i lin og la ham i en grav som var hugget ut i en stein, og rullet en stein til gravens dør.
47 Og Maria Magdalena og Maria, Joses mor, så hvor han ble lagt.

KAPITTEL 16

1 Og da sabbaten var forbi, hadde Maria Magdalena og Maria, Jakobs mor, og Salome kjøpt velluktende krydderier for å komme og salve ham.
2 Og meget tidlig om morgenen, den første dag i uken, kom de til graven da solen gikk opp.
3 Og de sa til hverandre: Hvem skal velte oss bort steinen fra gravens dør?
4 Og da de så, så de at steinen var rullet bort, for den var meget stor.
5 Da de gikk inn i graven, så de en ung mann sitte på høyre side, kledd i et langt hvitt tøy. og de ble redde.
6 Og han sa til dem: Bli ikke forferdet! I søker Jesus fra Nasaret, som ble korsfestet. han er ikke her; se stedet hvor de la ham.
7 Men gå bort og si til disiplene hans og Peter at han går foran dere til Galilea; der skal dere se ham, som han sa til dere.
8 Og de gikk raskt ut og flyktet fra graven; for de skalv og ble forferdet; de sa ikke noe til noen; for de var redde.
9 Men da Jesus stod opp tidlig den første dag i uken, viste han seg først for Maria Magdalena, som han hadde drevet ut syv djevler av.
10 Og hun gikk og fortalte dem som hadde vært hos ham, mens de sørget og gråt.
11 Og da de hørte at han levde og var blitt sett av henne, trodde de det ikke.
12 Deretter viste han seg i en annen skikkelse for to av dem mens de gikk og gikk ut på landet.
13 Og de gikk bort og fortalte det til resten, og de trodde dem ikke.
14 Senere viste han seg for de elleve mens de satt til bords, og bebreidet dem med deres vantro og hardt hjerte, fordi de ikke trodde dem som hadde sett ham etter at han var oppstanden.
15 Og han sa til dem: Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for hver skapning!
16 Den som tror og blir døpt, skal bli frelst; men den som ikke tror, skal bli fordømt.
17 Og disse tegn skal følge dem som tror; I mitt navn skal de drive ut djevler; de skal tale med nye tunger;
18 De skal ta opp slanger; og hvis de drikker noe dødelig, skal det ikke skade dem; de skal legge hendene på de syke, og de skal bli friske.
19 Så da Herren hadde talt til dem, ble han tatt opp til himmelen og satt ved Guds høyre hånd.
20 Og de gikk ut og forkynte overalt, og Herren virket med dem og stadfestet ordet med tegn som fulgte. Amen.

Luke

KAPITTEL 1

1 Fordi mange har tatt i hånden for å fremlegge en erklæring om de ting som er mest sikkert trodd blant oss,
2 likesom de overgav dem til oss, som fra begynnelsen var øyenvitner og ordets tjenere;
3 Det var også godt for meg, etter at jeg hadde full forståelse for alle ting fra første stund, å skrive til deg i rekkefølge, ypperste Teofilus,
4 for at du skal få vite vissheten om de ting som du er blitt opplært i.
5 Det var i Herodes, kongen av Judea, en prest ved navn Sakaria, fra Abias ætt; og hans hustru var av Arons døtre, og hun het Elisabeth.
6 Og de var begge rettferdige for Gud, og vandret ulastelig i alle Herrens bud og ordinanser.
7 Og de hadde ikke noe barn, for Elisabeth var ufruktbar, og de var begge blitt syke i årene.
8 Og det skjedde at mens han utførte presteembetet for Gud i den rekkefølgen han hadde.
9 Etter skikken i presteembetet var hans lodd å brenne røkelse når han gikk inn i Herrens tempel.
10 Og hele mengden av folket bad utenfor ved røkelsens tid.
11 Og det viste seg for ham en Herrens engel som stod på høyre side av røkelsesalteret.
12 Og da Sakaria så ham, ble han forferdet, og frykt falt på ham.
13 Men engelen sa til ham: Frykt ikke, Sakarias! for din bønn er hørt; og din hustru Elisabeth skal føde deg en sønn, og du skal gi ham navnet Johannes.
14 Og du skal ha glede og glede; og mange skal glede seg over hans fødsel.
15 For han skal være stor i Herrens øyne, og han skal ikke drikke vin eller sterk drikk; og han skal bli fylt med Den Hellige Ånd, helt fra sin mors liv.
16 Og mange av Israels barn skal han omvende seg til Herren sin Gud.
17 Og han skal gå foran ham i Elias' ånd og kraft for å vende fedrenes hjerter til barna og de ulydige til de rettferdiges visdom; å gjøre i stand et folk beredt for Herren.
18 Og Sakaria sa til engelen: Hvorved skal jeg vite dette? for jeg er en gammel mann, og min kone har fått mange år.
19 Og engelen svarte og sa til ham: Jeg er Gabriel, som står for Guds åsyn; og jeg er sendt for å tale til deg og forkynne deg dette glade budskap.
20 Og se, du skal være stum og ikke i stand til å tale inntil den dag da disse ting skal bli utført, fordi du ikke tror på mine ord, som skal oppfylles i deres tid.
21 Og folket ventet på Sakarias og undret seg over at han ble så lenge i templet.
22 Og da han gikk ut, kunne han ikke tale til dem, og de så at han hadde sett et syn i templet; for han vinket dem og ble målløs.
23 Og det skjedde at så snart dagene for hans tjeneste var til ende, dro han til sitt eget hus.
24Og etter de dager ble hans hustru Elisabeth fruktsommelig og gjemte seg fem måneder og sa:
25 Så har Herren gjort med meg i de dager da han så på meg, for å ta bort min vanære blant menneskene.
26 Og i den sjette måneden ble engelen Gabriel sendt fra Gud til en by i Galilea som heter Nasaret,
27 Til en jomfru som var forlovet med en mann som hette Josef, av Davids hus; og jomfruens navn var Maria.
28Da gikk engelen inn til henne og sa: Vær hilset, du som er nådd, Herren er med deg! Velsignet er du blant kvinner!
29 Og da hun så ham, ble hun forferdet over hans ord, og hun tenkte på hva slags hilsen dette skulle være.
30 Og engelen sa til henne: Frykt ikke, Maria! for du har funnet nåde hos Gud.
31 Og se, du skal bli med barn i ditt liv og føde en sønn, og du skal gi ham navnet JESUS.
32 Han skal bli stor og kalles Den Høyestes Sønn, og Gud Herren skal gi ham hans far Davids trone.
33 Og han skal være konge over Jakobs hus til evig tid; og det skal ingen ende være på hans rike.
34 Da sa Maria til engelen: Hvordan skal dette gå, siden jeg ikke kjenner en mann?
35 Og engelen svarte og sa til henne: Den Hellige Ånd skal komme over deg, og den Høyestes kraft skal overskygge deg; derfor skal også det hellige som skal fødes av deg, kalles Guds Sønn.
36 Og se, din kusine Elisabeth, hun har også fått en sønn i sin alderdom, og dette er den sjette måneden med henne, som ble kalt ufruktbar.
37 For for Gud skal ingenting være umulig.
38 Da sa Maria: Se, Herrens tjenerinne! være det for meg etter ditt ord. Og engelen gikk bort fra henne.
39Og Maria stod opp i de dager og dro inn i fjellene med hast, til en by i Juda;
40 Og han gikk inn i Sakarias hus og hilste Elisabeth.
41 Og det skjedde at da Elisabeth hørte Marias hilsen, sprang barnet i hennes liv; og Elisabeth ble fylt med Den Hellige Ånd:
42 Og hun talte med høy røst og sa: Velsignet er du blant kvinner, og velsignet er frukten av ditt liv.
43 Og hvor er dette for meg at min Herres mor skulle komme til meg?
44 For se, så snart stemmen av din hilsen lød i mine ører, sprang barnet i mitt liv av glede.
45 Og salig er hun som trodde, for det skal bli fullbyrdelse av det som er blitt fortalt henne fra Herren.
46Og Maria sa: Min sjel ærer Herren,
47 Og min ånd har frydet seg i Gud, min Frelser.
48 For han har sett på sin tjenerinnes ringe eiendom; for se, fra nu av skal alle slekter kalle meg salig.
49 For den mektige har gjort store ting mot meg; og hellig er hans navn.
50 Og hans miskunnhet er over dem som frykter ham fra slekt til slekt.
51 Han har vist styrke med sin arm; han har spredt de stolte i deres hjerters fantasi.
52 De mektige har han satt ned fra deres seter og opphøyet dem som er ringe.
53 Han har mettet de sultne med gode ting; og de rike har han sendt tomme bort.
54 Han har holdt sin tjener Israel i minne, til minne om sin miskunnhet;
55 Som han talte til våre fedre, til Abraham og til hans ætt til evig tid.

56 Og Maria ble hos henne omkring tre måneder og vendte tilbake til sitt eget hus.
57 Nå kom Elisabeths fulle tid for at hun skulle fødes; og hun fødte en sønn.
58 Og hennes naboer og søskenbarn hørte hvordan Herren hadde vist henne stor barmhjertighet; og de gledet seg med henne.
59 Og det skjedde at de på den åttende dagen kom for å omskjære barnet; og de kalte ham Sakarias, etter hans fars navn.
60 Da svarte hans mor og sa: Ikke så; men han skal hete Johannes.
61 Og de sa til henne: Det er ingen av din slekt som heter dette navn.
62 Og de gjorde tegn til faren hans om hvordan han ville at han skulle kalles.
63 Og han bad om et skrivebord og skrev og sa: Johannes heter han. Og de overrasket alle sammen.
64 Og hans munn ble straks åpnet, og hans tunge løste seg, og han talte og priste Gud.
65 Og frykt kom over alle som bodde rundt omkring dem, og alle disse ord ble brast over hele Judeas fjell.
66 Og alle de som hørte dem, la dem i sitt hjerte og sa: Hva slags barn skal dette være! Og Herrens hånd var med ham.
67 Og hans far Sakarias ble fylt av Den Hellige Ånd og profeterte og sa:
68 Lovet være Herren, Israels Gud! for han har besøkt og forløst sitt folk,
69 Og han har reist opp et frelses horn for oss i sin tjener Davids hus;
70 Som han talte ved sine hellige profeters munn, som har vært siden verden begynte:
71 For at vi skulle bli frelst fra våre fiender og fra hånden til alle som hater oss;
72 For å utføre den barmhjertighet som er lovet våre fedre, og til å huske hans hellige pakt;
73 Eden som han sverget til vår far Abraham,
74 at han ville gi oss, at vi som ble utfridd fra våre fienders hånd, kunne tjene ham uten frykt,
75 I hellighet og rettferdighet for ham, alle våre livs dager.
76 Og du, barn, skal kalles den Høyestes profet; for du skal gå foran Herrens åsyn for å berede hans veier;
77 Å gi kunnskap om frelse til sitt folk ved tilgivelse for deres synder,
78 Ved vår Guds milde barmhjertighet; hvorved dagspringet fra det høye har besøkt oss,
79 For å gi lys for dem som sitter i mørke og i dødsskygge, for å lede våre føtter inn på fredens vei.
80 Og gutten vokste og ble sterk i ånden og var i ørkenene til den dag han forkynte Israel.

KAPITTEL 2

1 Og det skjedde i de dager at det gikk ut en befaling fra keiser Augustus om at hele verden skulle skattlegges.
2 (Og denne skatten ble først gjort da Kyrenius var stattholder i Syria.)
3 Og alle gikk for å bli skattlagt, hver til sin by.
4 Og Josef dro også opp fra Galilea, fra byen Nasaret, til Judea, til Davids by, som heter Betlehem; (fordi han var av Davids hus og slekt:)
5 For å bli skattlagt sammen med Maria, hans forlovede hustru, som var stor med barn.
6 Og så skjedde det at mens de var der, var dagene til ende da hun skulle bli forløst.
7 Og hun fødte sin førstefødte sønn og svøpte ham i svøp og la ham i en krybbe. fordi det ikke var plass til dem i gjestgiveriet.
8 Og det var i det samme landet gjetere som bodde på marken og holdt vakt over hjorden sin om natten.
9 Og se, Herrens engel kom over dem, og Herrens herlighet lyste rundt om dem, og de ble veldig redde.
10 Og engelen sa til dem: Frykt ikke! for se, jeg forkynner dere en stor glede som skal være for alle mennesker.
11 For dere er i dag født en frelser i Davids by, som er Kristus, Herren.
12 Og dette skal være et tegn for dere; Dere skal finne barnet svøpt, liggende i en krybbe.
13 Og plutselig var det sammen med engelen en mengde av den himmelske hærskare som priste Gud og sa:
14 Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, velbehag i menneskene.
15 Og det skjedde, mens englene var gått bort fra dem til himmelen, sa hyrdene til hverandre: La oss nå gå helt til Betlehem og se dette som har skjedd, som Herren har kunngjort for oss.
16 Og de kom med hast og fant Maria og Josef og barnet som lå i en krybbe.
17 Og da de hadde sett det, forkynte de det ord som ble fortalt dem om dette barnet.
18 Og alle de som hørte det, undret seg over det som ble fortalt dem av hyrdene.
19 Men Maria tok vare på alt dette og grunnet på det i sitt hjerte.
20 Og hyrdene vendte tilbake og priste og priste Gud for alt de hadde hørt og sett, slik det var blitt fortalt dem.
21 Og da åtte dager var til ende for omskjæring av barnet, ble hans navn kalt JESUS, som ble kalt slik av engelen før han ble unnfanget i mors liv.
22 Og da dagene da hun ble renset i henhold til Mose lov, var til ende, førte de ham til Jerusalem for å fremstille ham for Herren.
23 (Som det er skrevet i Herrens lov: Hver mann som åpner mors liv, skal kalles hellig for Herren.)
24 Og for å ofre et offer i samsvar med det som er sagt i Herrens lov: Et par turtelduer eller to unge duer.
25 Og se, det var en mann i Jerusalem som hette Simeon; og den samme mann var rettferdig og from og ventet på Israels trøst, og Den Hellige Ånd var over ham.
26 Og det ble åpenbart for ham ved Den Hellige Ånd at han ikke skulle se døden før han hadde sett Herrens Kristus.
27 Og han kom ved Ånden inn i templet, og da foreldrene førte inn Jesusbarnet for å gjøre for ham etter lovens skikk,
28 Så tok han ham opp i sine armer og velsignet Gud og sa:
29 Herre, la nå din tjener gå i fred, etter ditt ord!
30 For mine øyne har sett din frelse,
31 som du har gjort i stand for alle folks ansikt;
32 Et lys til å lette hedningene og ditt folk Israels herlighet.
33 Og Josef og hans mor undret seg over det som var talt om ham.
34 Og Simeon velsignet dem og sa til Maria, sin mor: Se, dette barn er satt til fall og oppreisning for mange i Israel. og for et tegn som skal imøtegås;

35 (Ja, et sverd skal også trenge gjennom din egen sjel), så mange hjerters tanker kan åpenbares.
36 Og det var en Anna, en profetinne, datter av Fanuel, av Asers stamme;
37 Og hun var en enke på omkring fire og åtti år, som ikke vek fra templet, men tjente Gud med faste og bønner natt og dag.
38 Og hun kom i samme øyeblikk og takket Herren likeså og talte om ham til alle dem som ventet på forløsning i Jerusalem.
39 Og da de hadde gjort alt etter Herrens lov, vendte de tilbake til Galilea, til sin egen by Nasaret.
40 Og barnet vokste og ble sterkt i ånden, fylt av visdom, og Guds nåde var over det.
41 Foreldrene hans dro hvert år til Jerusalem ved påskehøytiden.
42 Og da han var tolv år gammel, dro de opp til Jerusalem etter festens skikk.
43 Og da de hadde fullført dagene, da de kom tilbake, ble Jesusbarnet igjen i Jerusalem; og Josef og hans mor visste ikke om det.
44 Men de trodde at han hadde vært i følget, gikk en dagsreise; og de søkte ham blant sine slektninger og kjente.
45 Og da de ikke fant ham, vendte de tilbake til Jerusalem og søkte ham.
46 Og det skjedde at etter tre dager fant de ham i templet, sittende midt blant legene, og de både hørte på dem og spurte dem.
47 Og alle som hørte ham, ble forbauset over hans forståelse og svar.
48 Og da de så ham, ble de forferdet, og hans mor sa til ham: Sønn, hvorfor har du gjort slik med oss? se, din far og jeg har søkt deg i sorg.
49 Og han sa til dem: Hvordan har dere søkt meg? Visste dere ikke at jeg må gjøre min Fars gjerning?
50 Og de forsto ikke det ord han talte til dem.
51 Og han drog ned med dem og kom til Nasaret og var dem underlagt; men hans mor bevarte alle disse ord i sitt hjerte.
52 Og Jesus vokste i visdom og vekst og nåde hos Gud og mennesker.

KAPITTEL 3

1 I det femtende år av Tiberius Cæsars regjeringstid, var Pontius Pilatus landshøvding i Judea, og Herodes var tetrarken i Galilea, og hans bror Filip, tetrarken fra Ituraea og fra regionen Trachonitis, og Lysanias, firehjulingen i Abilene,
2 Annas og Kaifas var yppersteprestene, og Guds ord kom til Johannes, Sakarias sønn, i ørkenen.
3 Og han kom til hele landet rundt Jordan og forkynte omvendelsens dåp til syndenes forlatelse;
4 Som det er skrevet i boken med profeten Esaias' ord, som sier: En røst av en som roper i ørkenen: Bered Herrens vei, gjør hans stier rette!
5 Hver dal skal fylles, og hvert fjell og hver haug skal senkes; og de krokete skal gjøres rette, og de ujevne veier skal gjøres glatte;
6 Og alt kjød skal se Guds frelse.
7 Da sa han til folkemengden som gikk ut for å bli døpt av ham: I huggormslekt, hvem har advart eder til å flykte fra den kommende vrede?
8 Bær derfor frukter som er omvendelsesverdige, og begynn ikke å si ved dere selv: Vi har Abraham til vår far; for jeg sier eder: Gud kan av disse stener oppreise Abraham barn.
9 Og nå er også øksen lagt på roten av trærne; derfor blir hvert tre som ikke bærer god frukt, hugget ned og kastet på ilden.
10 Og folket spurte ham og sa: Hva skal vi da gjøre?
11 Han svarte og sa til dem: Den som har to kjortler, la ham gi den som ikke har noen; og den som har mat, han skal gjøre det samme.
12 Da kom også tollere for å bli døpt og sa til ham: Mester, hva skal vi gjøre?
13 Og han sa til dem: Utfør ikke mer enn det som er satt til eder!
14 Og soldatene spurte ham også og sa: Og hvad skal vi gjøre? Og han sa til dem: Gjør ingen vold mot noen, og anklage ingen løgn! og vær fornøyd med lønnen din.
15 Og mens folket ventet, og alle mennesker grunnet i sine hjerter over Johannes, om han var Kristus eller ikke;
16 Johannes svarte og sa til dem alle: Jeg døper dere med vann; men en som er sterkere enn jeg kommer, hvis skolås jeg ikke er verdig til å løse: han skal døpe deg med Den Hellige Ånd og med ild.
17 hvis vifte er i hans hånd, og han skal rense sin gulv og samle hveten i sin skur; men agnene skal han brenne med uutslukkelig ild.
18 Og mange andre ting i hans formaning forkynte han for folket.
19 Men tetrarken Herodes ble irettesatt av ham for Herodias, hans bror Filips hustru, og for alt det onde som Herodes hadde gjort,
20 Enda tilføyd dette fremfor alt at han stengte Johannes inne i fengselet.
21Nå da hele folket ble døpt, skjedde det at også Jesus ble døpt og bad, ble himmelen åpnet,
22 Og Den Hellige Ånd steg ned over ham i kroppslig form som en due, og en røst kom fra himmelen som sa: Du er min elskede Sønn. i deg er jeg godt fornøyd.
23Og Jesus begynte å bli omkring tretti år gammel, og han var (som man trodde) sønn av Josef, som var sønn av Heli,
24 som var sønn av Matthat, som var sønn av Levi, som var sønn av Melki, som var sønn av Janna, som var sønn av Josef,
25 som var sønn av Mattatias, som var sønn av Amos, som var sønn av Naum, som var sønn av Esli, som var sønn av Nagge,
26 som var sønn av Maath, som var sønn av Mattatias, som var sønn av Semei, som var sønn av Josef, som var sønn av Juda,
27 som var sønn av Joanna, som var sønn av Rhesa, som var sønn av Zorobabel, som var sønn av Salatiel, som var sønn av Neri,
28 som var sønn av Melki, som var sønn av Addi, som var sønn av Kosam, som var sønn av Elmodam, som var sønn av Er,
29 som var sønn av Jose, som var sønn av Elieser, som var sønn av Jorim, som var sønn av Matthat, som var sønn av Levi,

30 som var sønn av Simeon, som var sønn av Juda, som var
sønn av Josef, som var sønn av Jonan, som var sønn av
Eljakim,
31 som var sønn av Melea, som var sønn av Menan, som
var sønn av Mattatha, som var sønn av Natan, som var
sønn av David,
32 som var sønn av Isai, som var sønn av Obed, som var
sønn av Booz, som var sønn av Salmon, som var sønn av
Naasson,
33 som var sønn av Aminadab, som var sønn av Aram,
som var sønn av Esrom, som var sønn av Phares, som var
sønn av Juda,
34 som var sønn av Jakob, som var sønn av Isak, som var
sønn av Abraham, som var sønn av Thara, som var sønn av
Nakor,
35 som var sønn av Saruk, som var sønn av Ragau, som var
sønn av Phalek, som var sønn av Heber, som var sønn av
Sala,
36 som var sønn av Kainan, som var sønn av Arpaksad,
som var sønn av Sem, som var sønn av Noe, som var sønn
av Lamek,
37 som var sønn av Mathusala, som var sønn av Enok, som
var sønn av Jared, som var sønn av Maleleel, som var sønn
av Kainan,
38 som var sønn av Enos, som var sønn av Set, som var
sønn av Adam, som var Guds sønn.

KAPITTEL 4

1 Og Jesus, full av Den Hellige Ånd, vendte tilbake fra
Jordan og ble ført av Ånden ut i ørkenen,
2 For å være førti dager fristet av djevelen. Og i de dager åt
han ingenting, og da de var ferdige, sultet han senere.
3 Og djevelen sa til ham: Hvis du er Guds Sønn, så byd
denne steinen at den skal bli til brød.
4 Og Jesus svarte ham og sa: Det er skrevet: Et menneske
skal ikke leve av brød alene, men av hvert Guds ord.
5 Og djevelen tok ham opp på et høyt fjell og viste ham
alle verdens riker i løpet av et øyeblikk.
6 Og djevelen sa til ham: All denne makt vil jeg gi deg og
deres ære; for det er overgitt til meg; og den jeg vil gi den.
7 Hvis du derfor vil tilbe meg, skal alt være ditt.
8 Og Jesus svarte og sa til ham: Gå bak meg, Satan! for det
er skrevet: Herren din Gud skal du tilbe, og ham alene skal
du tjene.
9 Og han førte ham til Jerusalem og satte ham på toppen av
templet og sa til ham: Hvis du er Guds Sønn, kast deg selv
ned herfra!
10 For det er skrevet: Han skal gi sine engler befaling over
deg å ta vare på deg.
11 Og i sine hender skal de bære deg opp, for at du ikke på
noe tidspunkt skal slå din fot mot en stein.
12 Men Jesus svarte og sa til ham: Det er sagt: Du skal
ikke friste Herren din Gud.
13 Og da djevelen hadde gjort slutt på all fristelsen, vek
han fra ham for en tid.
14 Og Jesus vendte tilbake i Åndens kraft til Galilea, og det
gikk rykte om ham i hele området rundt.
15 Og han lærte i deres synagoger, idet han ble herliggjort
av alle.
16 Og han kom til Nasaret, hvor han var oppvokst, og, som
hans skikk var, gikk han inn i synagogen på sabbatsdagen
og stod opp for å lese.
17 Og profeten Esaias' bok ble gitt ham. Og da han hadde
åpnet boken, fant han stedet hvor det var skrevet:
18 Herrens Ånd er over meg, fordi han har salvet meg til å
forkynne evangeliet for de fattige; han har sendt meg for å
helbrede dem som har et sønderknust hjerte, for å forkynne
utfrielse for fanger og for blinde å få synet tilbake, for å
sette de knuste i frihet,
19 Å forkynne Herrens velbehagelige år.
20 Så lukket han boken og ga den igjen til presten og satte
seg ned. Og øynene til alle dem som var i synagogen, var
festet til ham.
21 Og han begynte å si til dem: I dag er dette skriftstedet
oppfylt for eders ører.
22 Og alle avla ham vitnesbyrd og undret seg over de
nådige ord som gikk ut av hans munn. Og de sa: Er ikke
dette Josefs sønn?
23 Og han sa til dem: Dere skal sannelig si til mig dette
ordspråket: Lege, helbred deg selv! Alt det vi har hørt gjort
i Kapernaum, gjør også her i ditt land!
24 Og han sa: Sannelig sier jeg eder: Ingen profet er
velbehagelig i sitt eget land.
25 Men jeg sier dere i sannhet: Det var mange enker i
Israel i Elias dager, da himmelen var lukket i tre år og seks
måneder, da stor hungersnød var i hele landet.
26 Men til ingen av dem ble Elias sendt uten til Sarepta, en
by i Sidon, til en kvinne som var enke.
27 Og mange spedalske var i Israel på profeten Eliseus tid;
og ingen av dem ble renset, unntatt syreren Naaman.
28 Og alle de i synagogen, da de hørte dette, ble fylt av
vrede,
29 Og de reiste seg og drev ham ut av byen og førte ham til
kanten av bakken som byen deres var bygget på, for at de
kunne kaste ham på hode.
30 Men han som gikk midt iblant dem, gikk sin vei,
31 Og han kom ned til Kapernaum, en by i Galilea, og
underviste dem på sabbatsdagene.
32 Og de ble forbauset over hans lære, for hans ord var
med kraft.
33 Og i synagogen var det en mann som hadde en uren
djevels ånd, og han ropte med høy røst:
34 og sa: La oss være i fred! hva har vi med deg å gjøre, du
Jesus fra Nasaret? er du kommet for å ødelegge oss? Jeg
kjenner deg hvem du er; Guds Hellige.
35 Og Jesus irettesatte ham og sa: Ti stille og gå ut av ham!
Og da djevelen hadde kastet ham midt i mellom, gikk han
ut av ham og gjorde ham ikke noe vondt.
36 Og de ble alle forundret og talte til hverandre og sa: For
et ord er dette! for med myndighet og kraft befaler han de
urene ånder, og de kommer ut.
37 Og ryktet om ham gikk ut til alle steder i landet rundt
omkring.
38 Og han stod opp av synagogen og gikk inn i Simons hus.
Og Simons kones mor ble tatt med høy feber; og de bad
ham for henne.
39 Og han stilte seg over henne og truet feberen; og straks
stod hun opp og tjente dem.
40 Men da solen gikk ned, førte alle de som hadde syke
med forskjellige sykdommer, dem til ham. og han la sine
hender på hver og en av dem og helbredet dem.

41 Og djevler gikk også ut av mange og ropte og sa: Du er Kristus, Guds Sønn. Og han irettesatte dem, tillot dem ikke å tale; for de visste at han var Kristus.
42 Og da det var blitt dag, dro han bort og gikk til et øde sted, og folket søkte ham og kom til ham og holdt ham tilbake, så han ikke skulle vike fra dem.
43 Og han sa til dem: Jeg må også forkynne Guds rike for andre byer; for derfor er jeg utsendt.
44 Og han forkynte i synagogene i Galilea.

KAPITTEL 5

1 Og det skjedde at da folket presset på ham for å høre Guds ord, stod han ved Genesaretsjøen,
2 Og så to skip stå ved sjøen, men fiskerne var gått ut av dem og vasket garnene sine.
3 Og han gikk inn i et av skipene som tilhørte Simon, og bad ham om at han måtte kaste ut et stykke fra landet. Og han satte seg ned og lærte folket ut av skipet.
4 Men da han hadde sluttet å tale, sa han til Simon: Kast ut på dypet og slipp ned garnene deres for trekk!
5 Simon svarte og sa til ham: Mester, vi har slitt hele natten og har ikke tatt noe; men på ditt ord vil jeg kaste ned garnet.
6 Og da de hadde gjort dette, lukket de inn en stor mengde fisker, og garnet deres brast.
7 Og de vinket til sine partnere, som var i det andre skipet, at de skulle komme og hjelpe dem. Og de kom og fylte begge skipene, så de begynte å synke.
8 Da Simon Peter så det, falt han ned for Jesu knær og sa: Gå bort fra meg! for jeg er en syndig mann, Herre.
9 For han ble forbauset, og alle som var med ham, over utkastet til fiskene som de hadde tatt.
10 Og det var også Jakob og Johannes, Sebedeus' sønner, som var partnere med Simon. Og Jesus sa til Simon: Frykt ikke! fra nå av skal du fange mennesker.
11 Og da de hadde ført skipene sine til land, forlot de alt og fulgte ham.
12 Og det skjedde da han var i en by, se en mann full av spedalskhet, som da han så Jesus, falt på sitt ansikt og bad ham og sa: Herre, hvis du vil, kan du rense meg.
13 Og han rakte ut hånden og rørte ved ham og sa: Jeg vil; bli du ren! Og straks vek spedalskheten fra ham.
14 Og han bød ham å si det til ingen; men gå bort og vis deg for presten og ofre for din renselse, som Moses hadde befalt, til et vitnesbyrd for dem.
15 Men så mye desto mer ble det ryktet om ham, og store folkemengder kom sammen for å høre og bli helbredet av ham fra sine skrøpeligheter.
16 Og han trakk seg tilbake i ørkenen og ba.
17 Og det skjedde en dag, mens han underviste, at det satt fariseere og lovkyndige, som kom fra hver by i Galilea og Judea og Jerusalem, og Herrens kraft. var tilstede for å helbrede dem.
18 Og se, menn førte en mann som var lam i sengen, og de søkte midler til å føre ham inn og legge ham for ham.
19 Og da de ikke fant hvilken vei de kunne føre ham inn på grunn av folkemengden, gikk de opp på taket og slapp ham ned gjennom flisen med sofaen sin midt foran Jesus.
20 Og da han så deres tro, sa han til ham: Menneske, dine synder er deg tilgitt.
21 Og de skriftlærde og fariseerne begynte å tenke og si: Hvem er denne som taler blasfemi? Hvem kan tilgi synder, uten Gud alene?
22 Men da Jesus så deres tanker, svarte han og sa til dem: Hva tenker dere i deres hjerter?
23 Om det er lettere å si: Dine synder er deg forlatt? eller si: Stå opp og gå?
24 Men for at dere skal vite at Menneskesønnen har makt på jorden til å tilgi synder, sa han til den lamme: Jeg sier deg: Stå opp og ta din sofa og gå inn i ditt hus.
25 Og straks stod han op for dem og tok opp det han lå på, og dro til sitt eget hus og priste Gud.
26 Og de ble alle forundret, og de priste Gud og ble fylt av frykt og sa: Vi har sett underlige ting i dag.
27 Og etter dette gikk han ut og så en toller ved navn Levi sitte ved tollboden, og han sa til ham: Følg meg!
28 Og han forlot alt, reiste seg og fulgte ham.
29 Og Levi gjorde ham et stort gjestebud i sitt eget hus, og det var en stor skare tollere og andre som satt sammen med dem.
30 Men deres skriftlærde og fariseerne knurret mot hans disipler og sa: Hvorfor eter og drikker I med tollere og syndere?
31 Men Jesus svarte og sa til dem: De som er friske, trenger ikke lege; men de som er syke.
32 Jeg er ikke kommet for å kalle rettferdige, men syndere til omvendelse.
33 Og de sa til ham: Hvorfor faster Johannes' disipler ofte og ber, og likeså fariseernes disipler? men du spiser og drikker?
34 Og han sa til dem: Kan I få brudekammerets barn til å faste mens brudgommen er hos dem?
35 Men de dager skal komme da brudgommen skal tas fra dem, og da skal de faste i de dager.
36 Og han talte også en lignelse til dem; Ingen legger et stykke av et nytt plagg på et gammelt; hvis ellers, så gir både det nye en leie, og det som ble tatt ut av det nye, stemmer ikke overens med det gamle.
37 Og ingen setter ny vin i gamle flasker; ellers vil den nye vinen sprenge flaskene og bli spilt ut, og flaskene skal gå til grunne.
38 Men ny vin skal legges på nye flasker; og begge er bevart.
39 Ingen som har drukket gammel vin, ønsker straks ny; for han sier: Det gamle er bedre.

KAPITTEL 6

1 Og det skjedde på den annen sabbat etter den første, at han gikk gjennom kornåkrene; og disiplene hans plukket aks og spiste og gned dem i hendene.
2 Og noen av fariseerne sa til dem: Hvorfor gjør I det som ikke er tillatt å gjøre på sabbatsdagene?
3 Men Jesus svarte dem og sa: Har I ikke lest så mye som dette, hva David gjorde, da han selv var sulten, og de som var med ham?
4 Hvorledes han gikk inn i Guds hus og tok og åt skuebrødene og gav også til dem som var med ham; som det ikke er lov å spise uten prestene alene?
5 Og han sa til dem: Menneskesønnen er også Herre over sabbaten.

6 Og det skjedde også en annen sabbat at han gikk inn i synagogen og lærte; og det var en mann hvis høyre hånd var vissent.
7 Og de skriftlærde og fariseerne så på ham om han ville helbrede på sabbatsdagen; at de kunne finne en anklage mot ham.
8 Men han kjente deres tanker og sa til mannen som hadde den visne hånden: Stå opp og stå frem i midten! Og han reiste seg og stod fram.
9 Da sa Jesus til dem: Jeg vil spørre dere om en ting; Er det tillatt på sabbatsdagene å gjøre godt eller å gjøre ondt? å redde liv, eller å ødelegge det?
10 Og han så rundt på dem alle og sa til mannen: Rekk ut hånden din! Og han gjorde så, og hans hånd ble frisk som den andre.
11 Og de ble fylt av galskap; og fortalte hverandre hva de kunne gjøre med Jesus.
12 Og det skjedde i de dager at han gikk ut på et fjell for å be, og fortsatte hele natten i bønn til Gud.
13 Og da det ble dag, kalte han til seg sine disipler, og av dem utvalgte han tolv, som han også kalte apostler;
14 Simon (som han også kalte Peter) og hans bror Andreas, Jakob og Johannes, Filip og Bartolomeus,
15 Matteus og Tomas, Jakob, Alfeus' sønn, og Simon kalt Selotes,
16 og Judas, Jakobs bror, og Judas Iskariot, som også var forræderen.
17 Og han kom ned med dem og stod på sletten og hans disiplers gjeng og en stor mengde folk fra hele Judea og Jerusalem og fra kystkysten av Tyrus og Sidon, som kom for å høre ham. og å bli helbredet for deres sykdommer;
18 Og de som var plaget av urene ånder, og de ble helbredet.
19 Og hele folkemengden søkte å røre ved ham; for det gikk ut av ham kraft og helbredet dem alle.
20 Og han løftet sine øyne på sine disipler og sa: Velsignet være dere fattige, for Guds rike er ditt.
21 Salige er dere som hungrer nå, for dere skal mettes. Salige er dere som gråter nå, for dere skal le.
22 Salige er dere når menneskene hater dere og skiller dere fra deres flokk og håner dere og kaster deres navn ut som ondt for Menneskesønnens skyld.
23 Gled eder på den dag og hopp av glede! for se, eders lønn er stor i himmelen; for på samme måte gjorde deres fedre med profetene.
24 Men ve dere som er rike! for dere har fått deres trøst.
25 Ve dere som er mette! for dere skal hungre. Ve deg som ler nå! for dere skal sørge og gråte.
26 Ve dere når alle mennesker taler vel om dere! for det gjorde deres fedre med de falske profetene.
27 Men jeg sier dere som hører: Elsk deres fiender, gjør godt mot dem som hater dere!
28 Velsign dem som forbanner deg, og be for dem som misbruker deg.
29 Og til den som slår deg på det ene kinn, gi også det andre; og den som tar fra deg kappen din, forby ikke også å ta frakken din.
30 Gi til enhver som ber deg; og den som tar bort dine eiendeler, spør dem ikke igjen.
31 Og som dere vil at menneskene skal gjøre mot dere, skal dere også gjøre mot dem.
32 For hvis dere elsker dem som elsker dere, hvilken takk har dere? for syndere elsker også dem som elsker dem.
33 Og hvis dere gjør godt mot dem som gjør godt mot dere, hvilken takk har dere? for syndere gjør også det samme.
34 Og hvis dere låner ut til dem som dere håper å få, hvilken takk har dere? for syndere låner også ut til syndere, for å få like mye igjen.
35 Men elsk eders fiender og gjør godt og lån ut, og håper på intet igjen! og eders lønn skal være stor, og I skal være den Høyestes barn; for han er god mot de utakknemlige og mot de onde.
36 Vær derfor barmhjertige, likesom også deres Far er barmhjertig.
37 Døm ikke, så skal dere ikke bli dømt; fordømmer ikke, så skal dere ikke bli dømt; tilgi, så skal dere få tilgivelse!
38 Gi, og det skal bli gitt til dere; et godt mål, nedpresset og rystet sammen og overkjørt, skal menneskene gi i din barm. For med det samme mål som dere måler med, skal det igjen måles for dere.
39 Og han sa en lignelse til dem: Kan en blind lede den blinde? skal de ikke begge falle i grøfta?
40 Disippelen er ikke over sin herre, men hver den som er fullkommen, skal være som sin herre.
41 Og hvorfor ser du splinten som er i din brors øye, men merker ikke bjelken som er i ditt eget øye?
42 Enten hvordan kan du si til din bror: Bror, la meg rive ut splinten som er i ditt øye, når du selv ikke ser bjelken som er i ditt eget øye? Du hykler, kast først bjelken ut av ditt eget øye, og så skal du se klart for å trekke ut splinten som er i din brors øye.
43 For et godt tre bærer ikke fordervet frukt; heller ikke et fordervet tre bærer god frukt.
44 For hvert tre er kjent på sin egen frukt. For av torner sanker man ikke fiken, og av tornebusk plukker de ikke druer.
45 En god mann bærer frem det gode fra sitt hjertes gode skatt; og en ond mann bærer frem det onde fra sitt hjertes onde skatt; for om hjertets overflod taler hans munn.
46 Og hvorfor kaller dere meg: Herre, Herre, og gjør ikke det jeg sier?
47 Hver den som kommer til meg og hører mine ord og gjør dem, vil jeg vise dere hvem han er lik.
48 Han er lik en mann som bygde et hus og gravde dypt og la grunnvollen på en klippe; og da flommen kom, slo strømmen voldsomt mot det huset og kunne ikke ryste det; for det var grunnlagt på en klippe. .
49 Men den som hører og ikke gjør, er lik en mann som uten grunnvoll bygget et hus på jorden; som strømmen slo voldsomt mot, og straks falt den; og ruineringen av det huset var stor.

KAPITTEL 7

1 Da han nå hadde avsluttet alle sine ord for folkets audiens, gikk han inn i Kapernaum.
2 Og en høvedsmannens tjener, som var ham kjær, var syk og rede til å dø.
3 Og da han hørte om Jesus, sendte han til ham de eldste av jødene og bad ham om å komme og helbrede hans tjener.
4 Og da de kom til Jesus, bad de ham straks og sa: Han var verdig for hvem han skulle gjøre dette.

5 For han elsker vårt folk, og han har bygget en synagoge for oss.
6 Så gikk Jesus med dem. Og da han nå ikke var langt fra huset, sendte høvedsmannen venner til ham og sa til ham: Herre, vær ikke urolig for deg selv, for jeg er ikke verdig til at du går inn under mitt tak.
7 Derfor syntes heller ikke jeg selv var verdig til å komme til deg, men si med et ord, så skal min tjener bli helbredet.
8 For også jeg er en mann satt under myndighet, og har soldater under meg, og jeg sier til en: Gå, så går han! og til en annen: Kom, og han kommer! og til min tjener: Gjør dette, så gjør han det!
9 Da Jesus hørte dette, undret han seg over ham og snudde ham og sa til folket som fulgte ham: Jeg sier dere: Jeg har ikke funnet så stor tro, nei, ikke i Israel.
10 Og de som var sendt, vendte tilbake til huset, og fant tjeneren hel som hadde vært syk.
11 Og det skjedde dagen etter at han gikk inn i en by som heter Nain; og mange av hans disipler gikk med ham, og mye folk.
12 Men da han nærmet seg byens port, se, da ble en død båret ut, den eneste sønnen til hans mor, og hun var enke, og mye folk i byen var med henne.
13 Og da Herren så henne, forbarmet han seg over henne og sa til henne: Gråt ikke!
14 Og han kom og rørte ved båren, og de som bar ham stod stille. Og han sa: Unge mann, jeg sier deg: Stå opp!
15 Og den døde satte seg opp og begynte å tale. Og han overleverte ham til sin mor.
16 Og det kom en frykt over alle, og de priste Gud og sa: En stor profet er stått opp blant oss; og at Gud har besøkt sitt folk.
17 Og dette ryktet om ham gikk ut over hele Judea og i hele området rundt omkring.
18 Og Johannes' disipler fortalte ham alt dette.
19 Og Johannes kalte til seg to av sine disipler og sendte dem til Jesus og sa: Er du den som skulle komme? eller ser vi etter en annen?
20 Da mennene kom til ham, sa de: Døperen Johannes har sendt oss til deg og sagt: Er du den som skulle komme? eller ser vi etter en annen?
21 Og i den samme time helbredet han mange av deres skrøpeligheter og plager og for onde ånder. og mange blinde ga han synet.
22 Da svarte Jesus og sa til dem: Gå bort og fortell Johannes hva dere har sett og hørt; hvordan blinde ser, lamme går, spedalske blir renset, døve hører, døde står opp, evangeliet forkynnes for de fattige.
23 Og velsignet er den som ikke tar anstøt av meg.
24 Og da Johannes sendebud var gått bort, begynte han å tale til folket om Johannes: Hva dro dere ut i ørkenen for å se? Et siv rystet av vinden?
25 Men hva gikk dere ut for å se? En mann kledd i myke klær? Se, de som er vakkert kledd og lever sart, er i kongens forgårder.
26 Men hva gikk dere ut for å se? En profet? Ja, jeg sier dere, og mye mer enn en profet.
27 Dette er han om hvem det er skrevet: Se, jeg sender min engel foran ditt åsyn, som skal rydde din vei for dig.
28 For jeg sier dere: Blant dem som er født av kvinner, er det ingen større profet enn døperen Johannes; men den minste i Guds rike er større enn han.
29 Og alt folket som hørte ham, og tollerne, rettferdiggjorde Gud, da de ble døpt med Johannes' dåp.
30 Men fariseerne og de lovkyndige forkastet Guds råd mot seg selv, og ble ikke døpt av ham.
31 Og Herren sa: Hvormed skal jeg da sammenligne mennene i denne slekt? og hvordan er de?
32 De er som barn som sitter på torget og kaller på hverandre og sier: Vi har spilt for eder, og I har ikke danset; vi har sørget over dere, og dere har ikke grått.
33 For døperen Johannes kom ikke og spiste ikke brød eller drakk vin; og dere sier: Han har en djevel.
34 Menneskesønnen er kommet og eter og drikker; og dere sier: Se, en fråtser og en vinslukker, en venn av tollere og syndere!
35 Men visdom er rettferdiggjort av alle hennes barn.
36 Og en av fariseerne ba ham om å spise sammen med ham. Og han gikk inn i fariseerens hus og satte seg til bords.
37 Og se, en kvinne i byen som var en synderi, da hun visste at Jesus satt til bords i fariseerens hus, kom med en alabastkasse med salve.
38 Og hun stod ved føttene hans bak ham og gråt og begynte å vaske føttene hans med tårer og tørket dem med hårene på hennes hode og kysset føttene hans og salvet dem med salven.
39 Men da fariseeren som hadde befalt ham, så det, sa han ved seg selv og sa: Denne mannen, om han var en profet, ville ha visst hvem og hvilken kvinne dette er som rører ved ham; for hun er en synder.
40 Men Jesus svarte og sa til ham: Simon, jeg har noe å si deg. Og han sier: Mester, si videre.
41 Det var en kreditor som hadde to skyldnere: den ene skyldte fem hundre penninger og den andre femti.
42 Og da de ikke hadde noe å betale, tilga han dem begge. Si meg derfor, hvem av dem vil elske ham mest?
43 Simon svarte og sa: Jeg antar at han som han tilga mest. Og han sa til ham: Du har dømt rett.
44 Da vendte han seg mot kvinnen og sa til Simon: Ser du denne kvinnen? Jeg gikk inn i ditt hus, du gav meg ikke vann til mine føtter; men hun har tvettet mine føtter med tårer og tørket dem med hårene på hodet.
45 Du ga meg ikke et kyss, men denne kvinnen har ikke sluttet å kysse mine føtter siden jeg kom inn.
46 Mitt hode har du ikke salvet med olje, men denne kvinne har salvet mine føtter med salve.
47 Derfor sier jeg deg: Hennes synder, som er mange, er tilgitt; for hun elsket mye, men den som lite er tilgitt, han elsker lite.
48 Og han sa til henne: Dine synder er tilgitt.
49 Og de som satt til bords med ham begynte å si ved seg selv: Hvem er denne som også tilgir syndene?
50 Og han sa til kvinnen: Din tro har frelst deg; gå i fred.

KAPITTEL 8

1 Og det skjedde senere at han gikk gjennom hver by og hver landsby og forkynte og forkynte det glade budskap om Guds rike, og de tolv var med ham.
2 Og noen kvinner, som var blitt helbredet for onde ånder og skrøpeligheter, kalte Maria Magdalena, fra hvem det gikk sju djevler,

3 Og Joanna, hustruen til Chuza Herodes' forvalter, og Susanna og mange andre, som tjente ham av deres eiendom.
4 Og da mye folk var samlet og kom til ham fra hver by, talte han ved en lignelse:
5 En såmann gikk ut for å så sin ætt, og mens han sådde, falt noe ved veien; og den ble tråkket ned, og himmelens fugler fortærte den.
6 Og noe falt på en klippe; og så snart den var sprunget opp, visnet den bort, fordi den manglet fuktighet.
7 Og noe falt blant torner; og tornene sprang opp med det og kvelte det.
8 Og annet falt i god jord og sprang opp og bar hundre ganger frukt. Og da han hadde sagt dette, ropte han: Den som har ører å høre, han høre!
9 Og disiplene hans spurte ham og sa: Hva kan denne lignelsen være?
10 Og han sa: Dere er det gitt å kjenne Guds rikes mysterier, men andre i lignelser; for at de ikke ser, og når de hører, forstår de ikke.
11 Nå er lignelsen denne: Sæden er Guds ord.
12 De ved veien er de som hører; da kommer djevelen og tar ordet ut av deres hjerter, for at de ikke skal tro og bli frelst.
13 De på klippen er de som, når de hører, mottar ordet med glede; og disse har ingen rot, som for en stund tror, og faller bort i fristelsens tid.
14 Og det som falt blant torner, er de som, når de har hørt det, går ut og blir kvalt av dette livs bekymringer og rikdom og gleder og ikke bærer frukt til fullkommenhet.
15 Men på den gode jord er de som i et ærlig og godt hjerte, etter å ha hørt ordet, tar vare på det og bærer frukt med tålmodighet.
16 Ingen, når han tenner et lys, dekker det med et kar eller legger det under en seng; men setter den på en lysestake, for at de som går inn, skal se lyset.
17 For intet er skjult som ikke skal bli åpenbart; heller ikke noe skjult som ikke skal bli kjent og komme utenlands.
18 Se derfor til hvordan dere hører! for den som har, ham skal gis; og den som ikke har, fra ham skal også tas det han synes å ha.
19 Da kom hans mor og hans brødre til ham, og de kunne ikke komme til ham for pressen.
20 Og det ble fortalt ham av noen som sa: Din mor og dine brødre står utenfor og ønsker å se deg.
21 Og han svarte og sa til dem: Min mor og mine brødre er disse som hører Guds ord og gjør det.
22 En dag skjedde det at han gikk i et skip med disiplene sine, og han sa til dem: La oss gå over til den andre siden av sjøen. Og de satte i gang.
23 Men mens de seilte, sovnet han, og det kom en storm på sjøen; og de ble fylt med vann og var i fare.
24 Og de kom til ham og vekket ham og sa: Mester, mester, vi omkommer! Så reiste han seg og irettesatte vinden og vannets ras, og de holdt op, og det ble stille.
25 Og han sa til dem: Hvor er deres tro? Og de ble redde og undret seg og sa til hverandre: Hva er dette for et menneske! for han befaler også vindene og vannet, og de adlyder ham.
26 Og de kom til Gadarenernes land, som ligger midt imot Galilea.
27 Og da han gikk ut til land, møtte han ham utenfor byen en mann som lenge hadde djevler, og som ikke hadde klær, og heller ikke bodde i noe hus, men i gravene.
28 Da han så Jesus, ropte han og falt ned for ham og sa med høy røst: Hva har jeg med dig å gjøre, Jesus, du Guds Sønn, den Høyeste? Jeg ber deg, ikke plage meg.
29 For han hadde befalt den urene ånd å gå ut av mannen. For ofte hadde den grepet ham, og han ble holdt bundet med lenker og lenker, og han brøt båndene og ble drevet av djevelen ut i ørkenen.)
30 Og Jesus spurte ham og sa: Hva er ditt navn? Og han sa: Legion! For mange djevler kom inn i ham.
31 Og de bad ham om at han ikke ville befale dem å gå ut i dypet.
32 Og det var en flokk med mange svin som beite på fjellet, og de bad ham om å tillate dem å gå inn i dem. Og han led dem.
33 Da gikk djevlene ut av mannen og gikk inn i svinene, og flokken løp voldsomt nedover en bratt plass i sjøen og ble kvalt.
34 Da de som mettet dem, så hva som skjedde, flyktet de og gikk og fortalte det i byen og på landet.
35 Så gikk de ut for å se hva som hadde skjedd; Og de kom til Jesus og fant mannen som de onde djevlene var draget ut av, sittende ved Jesu føtter, kledd og ved sitt fulle sinn, og de ble redde.
36 Også de som så det, fortalte dem hvordan han som var besatt av djevelene, ble helbredet.
37 Da bad hele folkemengden i Gadarenernes land rundt ham om å gå fra dem; for de ble grepet av stor frykt, og han gikk opp i skipet og vendte tilbake igjen.
38 Men mannen som de onde djevlene var drevet ut av, bad ham om at han måtte være med ham; men Jesus sendte ham bort og sa:
39 Vend tilbake til ditt eget hus og forkynn hvor store ting Gud har gjort mot deg. Og han gikk sin vei og offentliggjorde i hele byen hvor store ting Jesus hadde gjort mot ham.
40 Og det skjedde at da Jesus kom tilbake, tok folket imot ham med glede; for de ventet alle på ham.
41 Og se, det kom en mann ved navn Jairus, og han var synagogeforstander, og han falt ned for Jesu føtter og bad ham om å komme inn i hans hus.
42 For han hadde en eneste datter, omkring tolv år gammel, og hun lå en døende. Men mens han gikk, flokket folket ham.
43 Og en kvinne som hadde blodutstrømning i tolv år, og som hadde tilbrakt hele sitt levebrød på leger, og ikke kunne bli helbredet fra noen,
44 Han kom bak ham og rørte ved kanten av hans kappe, og straks stivnet hennes blodstrøm.
45 Og Jesus sa: Hvem rørte ved meg? Da alle nektet, sa Peter og de som var med ham: Mester, folkemengden stimler på deg og presser deg, og sier du: Hvem rørte ved meg?
46 Og Jesus sa: Noen har rørt ved meg; for jeg merker at det er gått ut av meg.
47 Og da kvinnen så at hun ikke var skjult, kom hun skjelvende og falt ned for ham, og hun fortalte ham for hele folket hvorfor hun hadde rørt ved ham, og hvordan hun straks ble helbredet.

48 Og han sa til henne: Datter, vær god trøst! din tro har frelst deg! gå i fred.
49 Mens han ennu talte, kom det en fra synagogeforstanderen og sa til ham: Din datter er død; trøbbel ikke Mesteren.
50 Men da Jesus hørte det, svarte han ham og sa: Frykt ikke; tro bare, så skal hun bli frisk.
51 Og da han kom inn i huset, tillot han ingen å gå inn uten Peter og Jakob og Johannes og pikens far og mor.
52 Og alle gråt og jamret henne; men han sa: Gråt ikke! hun er ikke død, men sover.
53 Og de lo av ham, da de visste at hun var død.
54 Og han slo dem alle ut, tok henne i hånden og ropte og sa: Tjenestepige, stå opp!
55 Og hennes ånd kom igjen, og hun stod straks op, og han bød å gi henne mat.
56 Og hennes foreldre ble forferdet, men han bød dem at de ikke skulle fortelle noen hva som var gjort.

KAPITTEL 9

1 Så kalte han sammen sine tolv disipler og ga dem makt og myndighet over alle djevler og til å helbrede sykdommer.
2 Og han sendte dem for å forkynne Guds rike og for å helbrede syke.
3 Og han sa til dem: Ta intet med på reisen, verken staver eller skrap, verken brød eller penger! ingen av dem har to strøk hver.
4 Og hvilket hus dere enn går inn i, der blir der og drar derfra.
5 Og den som ikke tar imot dere, når dere går ut av den byen, rist støvet av deres føtter til et vitnesbyrd mot dem.
6 Og de dro bort og gikk gjennom byene og forkynte evangeliet og helbredet overalt.
7 Nå hørte tetrarken Herodes om alt det som var gjort av ham, og han ble forvirret over at det ble sagt om noen at Johannes var stått opp fra de døde.
8 Og av noen, at Elias hadde vist seg; og av andre, at en av de gamle profetene ble reist opp igjen.
9 Og Herodes sa: Johannes har jeg halshugget; men hvem er denne som jeg hører slikt om? Og han ønsket å se ham.
10 Og da apostlene kom tilbake, fortalte de ham alt de hadde gjort. Og han tok dem og dro alene til et øde sted som hører til byen som heter Betsaida.
11 Og folket, da de visste det, fulgte ham, og han tok imot dem og talte til dem om Guds rike og helbredet dem som trengte helbredelse.
12 Og da dagen begynte å bli slutt, kom de tolv og sa til ham: Send folket bort, så de kan dra til byene og landet rundt omkring og overnatte og få matvarer; for vi er her i en ørken sted.
13 Men han sa til dem: Gi dem å ete! Og de sa: Vi har ikke mer enn fem brød og to fisker; bortsett fra at vi skulle gå og kjøpe kjøtt til alt dette folket.
14 For de var omkring fem tusen mann. Og han sa til disiplene sine: La dem sette seg til femti i en flokk.
15 Og de gjorde så og lot dem alle sette seg ned.
16 Så tok han de fem brødene og de to fiskene, og så opp til himmelen, velsignet han dem og brøt dem og ga disiplene til å legge frem for folket.
17 Og de åt og ble alle mette, og tolv kurver ble tatt opp av stykkene som var igjen for dem.
18 Og det skjedde mens han var alene og bad, at disiplene hans var med ham, og han spurte dem og sa: Hvem sier folket at jeg er?
19 De svarte og sa: Døperen Johannes! men noen sier: Elias; og andre sier at en av de gamle profetene står opp igjen.
20 Han sa til dem: Men hvem sier I at jeg er? Peter svarte og sa: Guds Kristus.
21 Og han bød dem strengt og bød dem at de ikke skulle fortelle det til noen;
22 og sa: Menneskesønnen skal lide mye og bli forkastet av de eldste og yppersteprestene og de skriftlærde og bli drept og oppstå på den tredje dag.
23 Og han sa til dem alle: Dersom noen vil følge meg, da fornekte han seg selv og ta sitt kors opp hver dag og følge meg.
24 For den som vil redde sitt liv, skal miste det; men hver den som mister sitt liv for min skyld, han skal redde det.
25 For hva tjener et menneske om han vinner hele verden og mister seg selv eller blir kastet bort?
26 For hver den som skammer seg ved meg og mine ord, ham skal Menneskesønnen skamme seg over når han kommer i sin egen herlighet og i sin Fars og de hellige engler.
27 Men jeg sier dere i sannhet: Det er noen som står her, som ikke skal smake døden før de ser Guds rike.
28 Og det skjedde omtrent åtte dager etter disse ord, at han tok Peter og Johannes og Jakob og gikk opp på et fjell for å be.
29 Og mens han ba, ble utseendet hans endret, og klærne hans var hvite og glitrende.
30 Og se, to menn snakket med ham, Moses og Elias:
31 Han viste seg i herlighet og talte om sin død som han skulle fullbyrde i Jerusalem.
32 Men Peter og de som var med ham, var tunge av søvn, og da de våknet, så de hans herlighet og de to mennene som stod hos ham.
33 Og det skjedde da de gikk bort fra ham, at Peter sa til Jesus: Mester, det er godt for oss å være her, og la oss bygge tre tabernakler; en til deg og en til Moses og en til Elias, uten å vite hva han sa.
34 Mens han sa dette, kom en sky og overskygget dem, og de fryktet da de gikk inn i skyen.
35 Og det kom en røst fra skyen som sa: Dette er min elskede Sønn; hør ham!
36 Og da røsten var forbi, ble Jesus funnet alene. Og de holdt det nært, og fortalte ingen i de dager noe av det de hadde sett.
37 Og det skjedde at dagen etter, da de var kommet ned fra fjellet, møtte mange mennesker ham.
38 Og se, en mann i flokken ropte og sa: Mester, jeg ber dig, se på min sønn! for han er mitt eneste barn.
39 Og se, en ånd grep ham, og han ropte plutselig; og det river ham i stykker at han skummer igjen, og å knuse ham går neppe fra ham.
40 Og jeg ba disiplene dine om å drive ham ut; og de kunne ikke.
41 Men Jesus svarte og sa: Du vantro og forvendt slekt, hvor lenge skal jeg være hos eder og lide eder? Ta med din sønn hit.

42 Og da han ennå var på vei, kastet djevelen ham ned og tærte på ham. Og Jesus irettesatte den urene ånd og helbredet barnet og overga det igjen til hans far.
43 Og de ble alle forbløffet over Guds mektige kraft. Men mens de undret alle over alt det Jesus gjorde, sa han til sine disipler:
44 La disse ord synke ned i eders ører! For Menneskesønnen skal overgis i menneskenes hender.
45 Men de skjønte ikke dette ord, og det var skjult for dem, så de ikke skjønte det; og de fryktet å spørre ham om det ord.
46 Da oppstod det en mening blant dem om hvem av dem som skulle være størst.
47Og Jesus så deres hjertes tanke, tok et barn og satte det ved ham.
48 Og han sa til dem: Den som tar imot dette barn i mitt navn, tar imot meg; og hver den som tar imot meg, tar imot ham som har sendt meg; for den minste blant dere alle, han skal være stor.
49 Og Johannes svarte og sa: Mester, vi så en drive ut onde ånder i ditt navn; og vi forbød ham, fordi han ikke følger oss.
50 Og Jesus sa til ham: Forby ham ikke! For den som ikke er imot oss, er for oss.
51 Og det skjedde da tiden var inne da han skulle bli tatt opp, vendte han fast ansiktet for å dra til Jerusalem.
52 Og de sendte bud foran ham, og de gikk og gikk inn i en samaritanernes landsby for å gjøre i stand for ham.
53 Og de tok ikke imot ham, for hans ansikt var som om han skulle til Jerusalem.
54 Og da hans disipler Jakob og Johannes så dette, sa de: Herre, vil du befale at ild skal komme ned fra himmelen og fortære dem, likesom Elias gjorde?
55 Men han snudde seg og irettesatte dem og sa: I vet ikke hvilken ånd I er av.
56 For Menneskesønnen er ikke kommet for å ødelegge menneskers liv, men for å frelse dem. Og de dro til en annen landsby.
57 Og det skjedde at mens de gikk på veien, sa en mann til ham: Herre, jeg vil følge deg hvor enn du går.
58 Og Jesus sa til ham: Rever har hull, og himmelens fugler har reir; men Menneskesønnen har ikke hvor han kan legge sitt hode.
59 Og han sa til en annen: Følg meg! Men han sa: Herre, la meg først gå og begrave min far.
60 Jesus sa til ham: La de døde begrave sine døde, men gå du og forkynn Guds rike!
61 Og en annen sa også: Herre, jeg vil følge deg; men la meg først gå og si farvel til dem, som er hjemme hos meg.
62 Og Jesus sa til ham: Ingen som legger hånden til plogen og ser seg tilbake, er skikket for Guds rike.

KAPITTEL 10

1 Etter disse ting utnevnte Herren også andre sytti og sendte dem to og to foran sitt åsyn til hver by og hvert sted hvor han selv ville komme.
2 Derfor sa han til dem: Høsten er sannelig stor, men arbeiderne er få; be derfor høstens Herre at han vil sende arbeidere ut til sin høst.
3 Gå dine veier: se, jeg sender deg som lam blant ulver.
4 Bær ikke veske eller skrin eller sko, og hils ingen på veien.
5 Og i hvilket hus dere enn går inn, si først: Fred være med dette hus!
6 Og hvis fredens sønn er der, skal eders fred hvile på den; hvis ikke, skal den vende tilbake til eder igjen.
7 Og bli i samme hus og ete og drikke det de gir; for arbeideren er sin lønn verdig. Gå ikke fra hus til hus.
8 Og i den byen dere kommer inn i og de tar imot dere, spis det som er lagt frem for dere.
9 Og helbred de syke som er der, og si til dem: Guds rike er kommet nær til eder.
10 Men til den byen dere kommer inn, og de ikke tar imot dere, gå ut på gatene i den og si:
11 Selve støvet av eders by som fester oss, tørker vi bort mot eder; men vær sikker på dette at Guds rike er kommet nær til eder.
12 Men jeg sier dere at det skal være mer utholdelig på den dag for Sodoma enn for den byen.
13 Ve deg, Korasin! ve deg, Betsaida! For dersom de mektige gjerninger var gjort i Tyrus og Sidon, som er blitt gjort i dere, så hadde de for en lang stund siden omvendt seg, sittende i sekk og aske.
14 Men det skal være tåleligere for Tyrus og Sidon ved dommen enn for dere.
15 Og du, Kapernaum, som er opphøyet til himmelen, skal kastes ned til helvete.
16 Den som hører dere, hører meg; og den som forakter dere, forakter meg; og den som forakter meg, forakter ham som har sendt meg.
17 Og de sytti vendte tilbake med glede og sa: Herre, selv de onde djevlene er oss underlagt ved ditt navn.
18 Og han sa til dem: Jeg så Satan som et lyn falle fra himmelen.
19 Se, jeg gir dere makt til å trå på slanger og skorpioner og over all fiendens makt, og intet skal på noen måte skade dere.
20 Men gled dere ikke over at åndene er underlagt dere; men gled dere heller, for deres navn er skrevet i himmelen.
21 I den time gledet Jesus seg i ånden og sa: Jeg takker deg, Fader, himmelens og jordens Herre, at du har skjult disse ting for vise og kloke og åpenbart det for spedbarn. for så syntes det godt i dine øyne.
22 Alt er overgitt til meg av min Far, og ingen vet hvem Sønnen er, uten Faderen; og hvem Faderen er uten Sønnen, og han som Sønnen vil åpenbare ham for.
23 Og han vendte ham til sine disipler og sa for seg: Salige er de øyne som ser det dere ser.
24 For jeg sier dere at mange profeter og konger har ønsket å se det dere ser, og har ikke sett det. og å høre det dere hører og ikke har hørt det.
25 Og se, en lovkyndig stod fram og fristet ham og sa: Mester, hva skal jeg gjøre for å arve evig liv?
26 Han sa til ham: Hva er skrevet i loven? hvordan leser du?
27 Og han svarte og sa: Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din kraft og av hele ditt sinn. og din neste som deg selv.
28 Og han sa til ham: Du har svart rett; gjør dette, så skal du leve.
29 Men han, som var villig til å rettferdiggjøre seg selv, sa til Jesus: Og hvem er min neste?

30 Men Jesus svarte og sa: En mann dro ned fra Jerusalem
til Jeriko og falt blandt tyver, som tok av ham klærne og
såret ham og dro og lot ham ligge halvdød.
31 Og ved en tilfeldighet kom det en prest ned den veien,
og da han så ham, gikk han forbi på den andre siden.
32 Og likeså kom en levitt da han var på stedet, og så på
ham, og gikk forbi på den andre siden.
33 Men en samaritan kom mens han var på vei, og da han
så ham, fikk han medlidenhet med ham.
34 Og han gikk til ham og bandt hans sår, helte i olje og
vin, og satte ham på sitt eget dyr og førte ham til et
gjestgiveri og tok seg av ham.
35 Og neste morgen, da han gikk bort, tok han ut to
penninger og ga dem til hæren og sa til ham: Ta vare på
ham! og hva du enn bruker, når jeg kommer igjen, skal jeg
gjengjelde deg.
36 Hvem av disse tre, tror du, var neste med ham som falt
blant tyvene?
37 Og han sa: Han som viste ham barmhjertighet. Da sa
Jesus til ham: Gå og gjør likeså du.
38 Men det skjedde mens de gikk, at han kom inn i en
landsby, og en kvinne ved navn Marta tok imot ham i sitt
hus.
39 Og hun hadde en søster som het Maria, som også satt
ved Jesu føtter og hørte hans ord.
40 Men Marta var brydd med mye tjeneste og kom til ham
og sa: Herre, bryr du deg ikke om at min søster har latt meg
tjene alene? be henne derfor at hun skal hjelpe meg.
41 Og Jesus svarte og sa til henne: Marta, Marta, du er
forsiktig og bekymret for mange ting.
42 Men én ting er nødvendig: og Maria har valgt den gode
del som ikke skal tas fra henne.

KAPITTEL 11

1 Og det skjedde at mens han bad på et sted, da han sluttet,
sa en av hans disipler til ham: Herre, lær oss å be, slik
Johannes også lærte sine disipler.
2 Og han sa til dem: Når dere ber, så si: Fader vår, du som
er i himmelen, helliget bli ditt navn! Kom ditt rike. Skje
din vilje, som i himmelen, så også på jorden.
3 Gi oss dag for dag vårt daglige brød.
4 Og tilgi oss våre synder! for vi tilgir også hver den som
står oss i gjeld. Og led oss ikke inn i fristelse; men fri oss
fra det onde.
5 Og han sa til dem: Hvem av dere skal ha en venn, og han
skal gå til ham ved midnatt og si til ham: Venn, lån meg tre
brød!
6 For en venn av meg på sin reise er kommet til meg, og
jeg har ikke noe å legge frem for ham?
7 Og han skal svare innenfra og si: Forstyrr meg ikke!
Døren er nå lukket, og mine barn er hos meg i sengen; Jeg
kan ikke reise meg og gi deg.
8 Jeg sier dere: Selv om han ikke vil reise seg og gi ham,
fordi han er hans venn, vil han likevel stå opp på grunn av
sin grusomhet og gi ham så mange han trenger.
9 Og jeg sier dere: Be, så skal det bli gitt dere. søk, og dere
skal finne; bank på, så skal det lukkes opp for dere.
10 For hver den som ber, får; og den som leter, finner; og
for den som banker på, skal det lukkes opp.
11 Hvis en sønn ber om brød av noen av dere som er far,
vil han da gi ham en stein? eller hvis han spør en fisk, vil
han for en fisk gi ham en slange?
12 Eller om han ber om et egg, vil han da gi ham en
skorpion?
13 Hvis da dere som er onde vet å gi gode gaver til deres
barn, hvor mye mer skal deres himmelske Far gi Den
Hellige Ånd til dem som ber ham?
14 Og han drev ut en djevel, og den var stum. Og det
skjedde da djevelen var gått ut, da talte den stumme; og
folket undret seg.
15 Men noen av dem sa: Han driver ut onde ånder ved
Beelsebub, djevelens høvding.
16 Og andre som fristet ham, søkte av ham et tegn fra
himmelen.
17 Men han kjente deres tanker og sa til dem: Ethvert rike
som er splittet med seg selv, blir lagt øde; og et hus som er
splittet mot et hus, falt.
18 Hvis Satan også er splittet mot seg selv, hvordan skal
hans rike stå? fordi dere sier at jeg driver ut onde ånder ved
Beelsebul.
19 Og hvis jeg driver ut demoner ved Beelsebul, ved hvem
driver da deres sønner dem ut? derfor skal de være deres
dommere.
20 Men hvis jeg med Guds finger driver ut onde ånder, da
er uten tvil Guds rike kommet over dere.
21Når en sterk væpnet mann tar vare på hans palass, er
hans gods i fred.
22 Men når en sterkere enn han kommer over ham og
overvinner ham, tar han fra ham all rustningen han stolte
på, og deler ut byttet hans.
23 Den som ikke er med meg, er mot meg, og den som
ikke samler med meg, sprer.
24 Når den urene ånd er gått ut av et menneske, går han
gjennom tørre steder og søker hvile; og når han ikke finner
noen, sier han: Jeg vil vende tilbake til mitt hus hvorfra jeg
kom ut.
25 Og når han kommer, finner han den feid og pyntet.
26 Da gikk han bort og tok til seg syv andre ånder som var
onde enn han selv; og de går inn og bor der, og det
menneskets siste tilstand er verre enn den første.
27 Og det skjedde mens han talte dette, at en kvinne i
flokken løftet sin røst og sa til ham: Velsignet er morsliv
som har født deg, og puppene som du har sugd.
28 Men han sa: Ja heller, salige er de som hører Guds ord
og holder det.
29 Og da folket var samlet, begynte han å si: Dette er en
ond slekt; de søker tegn; og det skal ikke gis noe tegn, men
profeten Jonas' tegn.
30 For likesom Jonas var et tegn for ninevittene, slik skal
også Menneskesønnen være for denne generasjon.
31 Dronningen i Syden skal reise sig i dommen sammen
med mennene i denne slekt og fordømme dem; for hun
kom fra jordens ytterste steder for å høre Salomos visdom;
og se, her er en større enn Salomo.
32 Mennene i Ninive skal stå op i dommen sammen med
denne slekt og fordømme den; for de omvendte seg ved
Jonas' forkynnelse; og se, en større enn Jonas er her.
33 Ingen, når han tenner et lys, setter det på et gjemt sted,
ikke under en skjeppe, men på en lysestake, for at de som
kommer inn, skal se lyset.

34 Legemets lys er øyet; derfor når ditt øye er enkelt, er også hele ditt legeme fullt av lys; men når ditt øye er ondt, er også ditt legeme fullt av mørke.
35 Se derfor til at lyset som er i deg ikke er mørke.
36 Hvis derfor hele kroppen din er full av lys og ikke har noen del mørk, skal det hele være fullt av lys, som når et lys skinner lys gir deg lys.
37 Og mens han talte, bad en fariseer ham om å spise med ham, og han gikk inn og satte seg til bords.
38 Og da fariseeren så det, undret han seg over at han ikke først hadde vasket seg før middagen.
39 Og Herren sa til ham: Nå renser dere fariseerne utsiden av begeret og fatet; men ditt indre er fullt av ravende og ondskap.
40 Dere dårer, har ikke han som skapte det som er utenfor, også laget det som er innenfor?
41 Men gi heller almisser av det dere har; og se, alt er rent for dere.
42 Men ve dere, fariseere! for I gir tiende av mynte og ru og alle slags urter og går over dommen og Guds kjærlighet.
43 Ve dere, fariseere! for dere elsker de øverste setene i synagogene og hilsener på torgene.
44 Ve dere, skriftlærde og fariseere, hyklere! for dere er som graver som ikke vises, og menneskene som går over dem, vet ikke om dem.
45 Da svarte en av de lovkyndige og sa til ham: Mester, slik sier du også håner oss.
46 Og han sa: Ve eder også, I lovkyndige! for dere belaster menn med byrder som er tunge å bære, og dere rører ikke selv byrdene med en av deres fingre.
47 Ve dere! for I bygger profetenes graver, og eders fedre drepte dem.
48 Sannelig, dere vitner at dere tillater deres fedres gjerninger; for de har i sannhet drept dem, og dere bygger deres graver.
49 Derfor sa også Guds visdom: Jeg vil sende dem profeter og apostler, og noen av dem skal de drepe og forfølge.
50 For at blodet til alle profetene, som ble utøst fra verdens grunnvoll ble lagt, kan kreves av denne generasjon.
51 Fra Abels blod til Sakarias blod, som gikk til grunne mellom alteret og templet; sannelig sier jeg dere: Det skal kreves av denne slekt.
52 Ve dere, lovkyndige! for dere har tatt kunnskapens nøkkel. Dere gikk ikke inn selv, og dere hindret dem som gikk inn.
53 Og mens han sa dette til dem, begynte de skriftlærde og fariseerne å formane ham sterkt og egge ham til å tale om mange ting.
54 De ventet på ham og søkte å få noe ut av munnen hans, så de kunne anklage ham.

KAPITTEL 12

1 I mellomtiden, da det var samlet en utallig mengde mennesker, slik at de tråkket på hverandre, begynte han å si til disiplene sine først og fremst: Vokt dere for fariseernes surdeig, som er hykleri.
2 For det er ikke noe tildekket som ikke skal bli åpenbart; heller ikke skjult, det skal ikke bli kjent.
3 Derfor skal alt dere har talt i mørket bli hørt i lyset. og det som dere har talt for øret i skap, skal forkynnes på hustoppene.
4 Og jeg sier dere, mine venner: Frykt ikke for dem som dreper legemet og etter det ikke har mer de kan gjøre.
5 Men jeg vil varsle dere hvem dere skal frykte: Frykt ham, som etter at han har drept har makt til å kaste i helvete; ja, jeg sier dere: Frykt ham!
6 Selges ikke fem spurver for to tusen, og ikke en av dem er glemt for Gud?
7 Men selv hårene på ditt hode er alle talt. Frykt derfor ikke: dere er mer verdt enn mange spurver.
8 Også sier jeg dere: Hver den som bekjenner meg for menneskene, ham skal også Menneskesønnen bekjenne for Guds engler.
9 Men den som fornekter meg for menneskene, skal fornektes for Guds engler.
10 Og hver den som taler et ord mot Menneskesønnen, ham skal det bli tilgitt; men den som spotter mot Den Hellige Ånd, skal det ikke bli tilgitt.
11 Og når de fører dere til synagogene og til dommerne og maktene, så tenk dere ikke over hvordan eller hva dere skal svare, eller hva dere skal si.
12 For Den Hellige Ånd skal lære dere i samme time hva dere skal si.
13 Og en av flokken sa til ham: Mester, tal til min bror, at han skal dele arven med meg.
14 Og han sa til ham: Menneske, hvem har satt meg til dommer eller skiller over deg?
15 Og han sa til dem: Ta dere i vare og vokt dere for grådighet! for et menneskes liv består ikke av den overflod av det han eier.
16 Og han talte en lignelse til dem og sa: En rik manns jord bar rikelig fram.
17 Og han tenkte ved seg selv og sa: Hva skal jeg gjøre, fordi jeg ikke har plass hvor jeg kan gi mine frukter?
18 Og han sa: Dette vil jeg gjøre: Jeg vil rive ned mine låver og bygge større; og der vil jeg gi all min frukt og min gods.
19 Og jeg vil si til min sjel: Sjel, du har mye gods som er lagret i mange år; ta det med ro, spis, drikk og vær glad.
20 Men Gud sa til ham: Du dåre, i natt skal din sjel kreves av dig; hvem skal da ha det du har gitt?
21 Slik er det med den som samler skatter for seg selv og ikke er rik hos Gud.
22 Og han sa til sine disipler: Derfor sier jeg eder: Tenk ikke på eders liv, hva I skal ete! heller ikke for legemet, hva dere skal kle dere.
23 Livet er mer enn kjøtt, og kroppen er mer enn klær.
24 Se på ravnene, for de verken sår eller høster; som verken har stabbur eller låve; og Gud gir dem næring. Hvor mye mer er I bedre enn fuglene?
25 Og hvem av dere kan med omtanke legge en alen til sin vekst?
26 Hvis dere da ikke er i stand til å gjøre det minste, hvorfor tenker dere på resten?
27 Se på liljene hvordan de vokser: de sliter ikke, de spinner ikke; og likevel sier jeg dere at Salomo i all sin herlighet ikke var kledd som en av disse.
28 Hvis da Gud kler det gresset som i dag er på marken og i morgen kastes i ovnen; hvor mye mer vil han kle dere, dere lite troende?
29 Og søk ikke hva dere skal ete eller hva dere skal drikke, og vær ikke i tvil.

30 For alt dette søker verdens folkeslag, og deres Far vet at
dere trenger dette.
31 Men søk heller Guds rike! og alt dette skal gis dere i
tillegg.
32 Frykt ikke, lille hjord! for det er din Fars velbehag å gi
deg riket.
33 Selg det dere har, og gi almisser! skaff dere sekker som
ikke blir gamle, en skatt i himmelen som ikke svikter, hvor
ingen tyv nærmer seg eller møll forderves.
34 For der din skatt er, der vil også ditt hjerte være.
35 La eders lender være omgjordt og eders lys brenne!
36 Og dere liker de menn som venter på sin herre når han
kommer tilbake fra bryllupet; at når han kommer og banker
på, kan de straks åpne for ham.
37 Salige er de tjenere som Herren, når han kommer, skal
finne på vakt. Sannelig sier jeg eder: han skal binde om seg
og la dem sette seg til bords og gå ut og tjene dem.
38 Og hvis han kommer i den annen vakt eller kommer i
den tredje vakt og finner dem slik, salige er disse tjenerne.
39 Og dette vet du at dersom husets herre hadde visst
hvilken time tyven ville komme, så ville han ha vakt og
ikke ha latt sitt hus bli brutt inn.
40 Vær derfor også rede! For Menneskesønnen kommer i
en time da dere ikke tenker på det.
41 Da sa Peter til ham: Herre, taler du denne lignelsen til
oss eller til alle?
42 Og Herren sa: Hvem er da den trofaste og vise forvalter
som hans herre skal sette til herre over sitt hus, for å gi dem
deres mat i rett tid?
43 Salig er den tjener som hans herre når han kommer, skal
finne gjøre slik.
44 Sannelig sier jeg dere at han skal sette ham til hersker
over alt han har.
45 Men dersom denne tjeneren sier i sitt hjerte: Min herre
utsetter sin komme; og skal begynne å slå tjenere og
jomfruer og å ete og drikke og bli drukket;
46 Denne tjeners herre skal komme på en dag da han ikke
ser etter ham, og på en time da han ikke vet det, og han
skal skjære ham i stykker og gi ham sin del med de vantro.
47 Og den tjeneren som kjente sin herres vilje og ikke
gjorde seg klar eller gjorde etter hans vilje, skal bli slått
med mange slag.
48 Men den som ikke visste det og gjorde ting som er
verdig til slag, skal bli slått med få slag. For den som gis
mye, av ham skal det kreves mye av, og den som
mennesker har gitt mye til, ham vil de be om desto mer.
49 Jeg er kommet for å sende ild på jorden; og hva vil jeg,
hvis den allerede er tent?
50 Men jeg har en dåp å bli døpt med; og hvor er jeg trang
til det er fullført!
51 Tenk dere at jeg er kommet for å gi fred på jorden? Jeg
sier deg, nei; men heller deling:
52 For fra nå av skal det være fem i ett hus delt, tre mot to
og to mot tre.
53 Faren skal skilles mot sønnen, og sønnen mot faren;
moren mot datteren, og datteren mot moren; svigermoren
mot sin svigerdatter, og svigerdatteren mot sin svigermor.
54 Og han sa også til folket: Når dere ser en sky stige opp
fra vest, sier dere straks: Det kommer en regn; og slik er
det.
55 Og når I ser sørenvinden blåse, da sier I: Det skal bli
hete; og det skjer.
56 Dere hyklere, dere kan skjelne himmelens og jordens
ansikt; men hvordan kan dere ikke skjelne denne gang?
57 Ja, og hvorfor dømmer dere ikke av dere hva som er rett?
58 Når du går sammen med din motstander til dommeren,
mens du er på veien, så vær flid for at du kan bli utfridd fra
ham. for at han ikke skal gi deg til dommeren, og
dommeren overgir deg til tjenestemannen, og betjenten
kaster deg i fengsel.
59 Jeg sier deg: Du skal ikke dra derfra før du har betalt
den aller siste midd.

KAPITTEL 13

1 På den tiden var det noen til stede som fortalte ham om
galileerne, hvis blod Pilatus hadde blandet seg med deres
ofre.
2 Men Jesus svarte og sa til dem: Tenk dere at disse
galileerne var syndere fremfor alle galileerne, fordi de led
slikt?
3 Jeg sier dere: Nei, men dersom dere ikke omvender dere,
skal dere alle omkomme på samme måte.
4 Eller de atten som tårnet i Siloam falt over og drepte dem,
tror I at de var syndere fremfor alle som bodde i Jerusalem?
5 Jeg sier dere: Nei, men dersom dere ikke omvender dere,
skal dere alle omkomme på samme måte.
6 Han fortalte også denne lignelsen; En mann hadde et
fikentre plantet i sin vingård; og han kom og søkte frukt på
den, men fant ingen.
7 Da sa han til vingården sin: Se, i disse tre år kommer jeg
og søker frukt på dette fikentre, men finner ingen; hogg det
ned! hvorfor tynger det bakken?
8Og han svarte og sa til ham: Herre, la den stå i fred også i
år, inntil jeg graver om den og møkker den.
9 Og hvis det bærer frukt, vel; og hvis ikke, da skal du
hugge det ned.
10 Og han underviste i en av synagogene på sabbaten.
11 Og se, det var en kvinne som hadde en skrøpelig ånd i
atten år, og som var bøyd sammen og på ingen måte kunne
reise seg.
12 Og da Jesus så henne, kalte han henne til seg og sa til
henne: Kvinne, du er løst fra din skrøpelighet.
13 Og han la sine hender på henne, og straks ble hun rettet
opp og priset Gud.
14Og synagogeforstanderen svarte med harme over at
Jesus hadde helbredet på sabbatsdagen, og sa til folket: Det
er seks dager da menneskene skal arbeide. I dem kommer
derfor og bli helbredet, og ikke på sabbatsdag.
15 Da svarte Herren ham og sa: Du hykler, løser ikke hver
og en av dere på sabbaten sin okse eller sitt asen fra båsen
og fører ham bort til vanning?
16 Og burde ikke denne kvinnen, som er en datter av
Abraham, som Satan har bundet, se, i disse atten år, bli løst
fra dette bånd på sabbatsdagen?
17 Og da han hadde sagt dette, ble alle hans motstandere til
skamme, og hele folket gledet seg over alle de herlige ting
som var gjort av ham.
18 Da sa han: Hvordan er Guds rike likt? og hvor skal jeg
ligne det?
19 Det er som et sennepsfrø som en mann tok og kastet i
sin hage; og det vokste og vokste et stort tre; og himmelens
fugler holdt seg til i grenene på den.

20 Og atter sa han: Hvormed skal jeg sammenligne Guds rike?
21 Det er som surdeig som en kvinne tok og gjemte i tre mål mel, til det hele var surgjort.
22 Og han gikk gjennom byene og landsbyene, underviste og reiste mot Jerusalem.
23 Da sa en til ham: Herre, er det få som blir frelst? Og han sa til dem:
24 Streb for å gå inn gjennom den trange porten, for mange, sier jeg dere, vil søke å gå inn, og de kan ikke.
25 Når husets herre en gang står opp og har lukket døren, og I begynner å stå utenfor og banker på døren og sier: Herre, Herre, luk opp for oss! og han skal svare og si til dere: Jeg kjenner dere ikke hvor dere er fra.
26 Da skal I begynne å si: Vi har spist og drukket for ditt åsyn, og du har undervist på våre gater.
27 Men han skal si: Jeg sier eder: Jeg kjenner eder ikke hvor I er fra; gå bort fra meg, alle dere som gjør urett.
28 Det skal være gråt og tenner når dere ser Abraham og Isak og Jakob og alle profetene i Guds rike, og dere selv blir kastet ut.
29 Og de skal komme fra øst og fra vest, og fra nord og fra sør, og de skal sette seg ned i Guds rike.
30 Og se, det er de siste som skal være de første, og det er de første som skal være de siste.
31 Samme dag kom det noen av fariseerne og sa til ham: Gå ut og gå herfra! For Herodes skal drepe dig.
32 Og han sa til dem: Gå bort og si til den reven: Se, jeg driver ut onde ånder og helbreder i dag og i morgen, og på den tredje dag skal jeg bli fullkommen.
33 Men jeg må gå i dag og i morgen og dagen etter; for det kan ikke skje at en profet går til grunne fra Jerusalem.
34 Jerusalem, Jerusalem, du som dreper profetene og steiner dem som er sendt til deg! hvor ofte ville jeg ikke ha samlet dine barn, som en høne samler sin yngel under sine vinger, og I ville ikke!
35 Se, eders hus er lagt øde for eder, og sannelig sier jeg eder: I skal ikke se meg før den tid kommer da I skal si: Velsignet være han som kommer i Herrens navn!

KAPITTEL 14

1 Og det skjedde da han gikk inn i huset til en av de fremste fariseerne for å ete brød på sabbatsdagen, at de så ham.
2 Og se, det var en mann foran ham som hadde vatten.
3 Og Jesus svarte og talte til de lovkyndige og fariseerne og sa: Er det tillatt å helbrede på sabbatsdagen?
4 Og de holdt stille. Og han tok ham og helbredet ham og lot ham gå;
5 Og han svarte dem og sa: Hvem av eder skal få et esel eller en okse falt i en grop, og vil ikke straks trekke ham ut på sabbatsdagen?
6 Og de kunne ikke svare ham igjen på disse ting.
7 Og han fremsatte en lignelse til de innbudte, da han merket hvordan de valgte ut de fremste rommene; sa til dem:
8 Når du blir innbudt av noen til bryllup, sett deg ikke ned i det høyeste rommet; for at ikke en mer hederlig mann enn du skal bli bedt om ham;
9 Og han som ba deg og ham komme og si til deg: Gi denne mann plass! og du begynner med skam å ta det nederste rommet.
10 Men når du er bedt, gå og sett deg ned i det nederste rommet; for at når han som ba deg komme, kan han si til deg: Venn, gå høyere opp.
11 For hver den som opphøyer seg selv, skal bli fornedret; og den som ydmyker seg selv, skal bli opphøyet.
12 Da sa han også til ham som bød ham: Når du lager middag eller kveldsmat, så kall ikke inn dine venner eller dine brødre, verken dine slektninger eller dine rike naboer; for at de ikke også skal gi deg en gjengjeldelse og gi deg lønn.
13 Men når du holder gjestebud, kall på de fattige, de lemleste, de lamme, de blinde!
14 Og du skal være velsignet; for de kan ikke gjengjelde deg; for du skal få gjengjeld ved de rettferdiges oppstandelse.
15 Og da en av dem som satt til bords med ham, hørte dette, sa han til ham: Velsignet være den som eter brød i Guds rike!
16 Da sa han til ham: En mann gjorde et stort måltid og bød mange:
17 Og ved kveldsmaten sendte han sin tjener for å si til de innbudte: Kom! for alle ting er nå klare.
18 Og de begynte alle med ett samtykke å komme med unnskyldninger. Den første sa til ham: Jeg har kjøpt et stykke jord, og jeg må gå og se på det. Få meg unnskyldt.
19 Og en annen sa: Jeg har kjøpt fem åk okser, og jeg går for å prøve dem.
20 Og en annen sa: Jeg har giftet meg med en kone, og derfor kan jeg ikke komme.
21 Så kom tjeneren og fortalte sin herre dette. Da ble husherren sint og sa til tjeneren sin: Gå raskt ut på gatene og gatene i byen, og før hit de fattige og de vanføre og de halte og de blinde!
22 Og tjeneren sa: Herre, det er gjort som du har befalt, og likevel er det plass.
23 Og Herren sa til tjeneren: Gå ut på veier og hekker og tving dem til å gå inn, så mitt hus kan bli fullt.
24 For jeg sier dere at ingen av de menn som ble innbudt, skal smake av mitt måltid.
25 Og det gikk store folkemengder med ham, og han snudde seg og sa til dem:
26 Hvis noen kommer til meg og ikke hater sin far og mor og hustru og barn og brødre og søstre, ja, og også sitt eget liv, han kan ikke være min disippel.
27 Og den som ikke bærer sitt kors og følger etter meg, kan ikke være min disippel.
28 For hvem av dere som har tenkt å bygge et tårn, setter seg ikke først ned og regner kostnadene, om han har nok til å fullføre det?
29 For ikke at etter at han har lagt grunnvollen og ikke er i stand til å fullføre det, begynner alle som ser det, å håne ham,
30 Han sa: Denne mannen begynte å bygge og var ikke i stand til å fullføre.
31 Eller hvilken konge som går til krig mot en annen konge, setter seg ikke først ned og rådfører seg med om han kan møte den som kommer mot ham med tyve tusen?
32 Ellers, mens den andre ennå er et langt stykke unna, sender han en ambassadør og ønsker fred.

33 På samme måte kan ikke den som er av dere som ikke forlater alt han eier, være min disippel.
34 Salt er godt; men hvis saltet har mistet sin lukt, hvormed skal det krydres?
35 Den egner seg ikke til landet eller for møkkhaugen. men menn kaster den ut. Den som har ører å høre, han høre.

KAPITTEL 15

1 Da gikk alle tollere og syndere nær til ham for å høre ham.
2 Og fariseerne og de skriftlærde knurret og sa: Denne mannen tar imot syndere og spiser med dem.
3 Og han fortalte denne lignelsen til dem og sa:
4 Hvilken mann av eder som har hundre sauer, og mister en av dem, lar ikke de nittini i ørkenen og gå etter det som er fortapt, inntil han finner det?
5 Og når han har funnet det, legger han det på sine skuldre og gleder seg.
6 Og når han kommer hjem, kaller han sammen sine venner og naboer og sier til dem: Gled dere med meg! for jeg har funnet min sau som var fortapt.
7 Jeg sier dere at likeledes skal det være glede i himmelen over én synder som omvender seg, mer enn over nittini rettferdige som ikke trenger omvendelse.
8 Eller hvilken kvinne som har ti sølvpenger, om hun mister ett stykke, tenner ikke et lys og feier huset og leter flittig til hun finner det?
9 Og når hun har funnet det, kaller hun sammen sine venner og sine naboer og sier: Gled dere med meg! for jeg har funnet stykket som jeg hadde mistet.
10 På samme måte sier jeg dere: Det er glede i Guds englers nærvær over én synder som omvender seg.
11 Og han sa: En mann hadde to sønner.
12 Og den yngste av dem sa til sin far: Far, gi meg den del av godset som tilfaller meg! Og han delte dem sitt levebrød.
13 Og ikke mange dager etter samlet den yngste sønnen alle sammen og reiste til et fjernt land, og der ødslet hans eiendom med et urolig liv.
14 Og da han hadde uttjent alt, ble det en stor hungersnød i det landet; og han begynte å mangle.
15 Og han gikk bort og sluttet seg til en borger i det landet; og han sendte ham ut på markene sine for å fø svin.
16 Og han ville gjerne ha fylt sin buk med skallene som svinene åt, og ingen ga ham.
17 Og da han kom til seg selv, sa han: Hvor mange leilendinger hos min far har brød nok og til overs, og jeg går til grunne av sult!
18 Jeg vil stå opp og gå til min far og si til ham: Far, jeg har syndet mot himmelen og mot deg,
19 Og jeg er ikke mer verdig til å kalles din sønn; gjør meg til en av dine daglonkere!
20 Og han stod opp og kom til sin far. Men da han ennå var et stykke unna, så faren hans ham, og han ble medynk og løp og falt ham om halsen og kysset ham.
21 Og sønnen sa til ham: Far, jeg har syndet mot himmelen og for dine øyne, og jeg er ikke lenger verdig til å bli kalt din sønn.
22 Men faren sa til sine tjenere: Ta frem den beste kappen og ta den på ham! og satte en ring på hånden hans og sko på føttene hans:
23 Og før gjøkalven hit og slakt den; og la oss spise og være glade:
24 For denne sønnen min var død og er levende igjen; han gikk tapt, og blir funnet. Og de begynte å bli glade.
25 Men hans eldste sønn var ute på marken, og da han kom og nærmet seg huset, hørte han musikk og dans.
26 Og han kalte til seg en av tjenerne og spurte hva dette betydde.
27 Og han sa til ham: Din bror er kommet; og din far har slaktet gjøkalven, fordi han tok imot ham i god behold.
28 Og han ble vred og ville ikke gå inn; derfor gikk hans far ut og bønnfalt ham.
29 Og han svarte og sa til sin far: Se, i disse mange år tjener jeg deg, og jeg har aldri overtrådt ditt bud;
30 Men så snart denne sønnen din kom, som har fortært ditt levebrød med skjøger, har du slaktet gjøkalven for ham.
31 Og han sa til ham: Sønn, du er alltid med meg, og alt jeg har, er ditt.
32 Det var passende at vi skulle glede oss og glede oss; for denne din bror var død og er levende igjen; og ble tapt, og er funnet.

KAPITTEL 16

1 Og han sa også til sine disipler: Det var en rik mann som hadde en forvalter; og han ble anklaget for at han hadde sløst bort sine eiendeler.
2 Og han kalte på ham og sa til ham: Hvordan kan jeg høre dette om deg? gi regnskap for ditt forvalterskap; for du kan ikke lenger være forvalter.
3 Da sa husholderen ved seg selv: Hva skal jeg gjøre? for min herre tar fra meg forvaltningen. Jeg kan ikke grave; å tigge jeg skammer meg.
4 Jeg har bestemt meg for hva jeg skal gjøre, for at når jeg er satt ut av forvalterskapet, kan de ta imot meg i sine hus.
5 Så kalte han til seg hver av sin herres skyldnere og sa til den første: Hvor mye skylder du min herre?
6 Og han sa: Hundre mål olje. Og han sa til ham: Ta din regning og sett deg raskt ned og skriv femti.
7 Da sa han til en annen: Hvor mye skylder du? Og han sa: Hundre mål hvete. Og han sa til ham: Ta din regning og skriv åtti.
8 Og Herren roste den urettferdige forvalteren, fordi han hadde handlet klokt; for denne verdens barn er i sin slekt visere enn lysets barn.
9 Og jeg sier dere: Gjør dere venner med urettferdighetens mammon! at når dere svikter, kan de ta imot dere i evige boliger.
10 Den som er tro i det minste, er også tro i mye, og den som er urettferdig i det minste, er også urettferdig i mye.
11 Dersom dere derfor ikke har vært trofaste i den urettferdige mammon, hvem vil da overlate den sanne rikdom til deres tillit?
12 Og dersom dere ikke har vært trofaste i det som er en annen manns, hvem skal da gi dere det som er deres eget?
13 Ingen tjener kan tjene to herrer; for enten vil han hate den ene og elske den andre; ellers vil han holde fast ved den ene og forakte den andre. Dere kan ikke tjene Gud og mammon.
14 Og også fariseerne, som var griske, hørte alt dette, og de spottet ham.

15 Og han sa til dem: I er de som rettferdiggjør eder selv for menneskene; men Gud kjenner deres hjerter; for det som er høyt aktet blant mennesker, er en vederstyggelighet i Guds øine.
16 Loven og profetene var til inntil Johannes; siden den tid er Guds rike forkynt, og alle trengte seg inn i det.
17 Og det er lettere for himmel og jord å passere, enn at en tittel i loven svikter.
18 Hver den som skiller seg fra sin hustru og gifter seg med en annen, driver hor; og hver den som gifter seg med en som er fraskilt fra hennes mann, driver hor.
19 Det var en rik mann som var kledd i purpur og fint lin, og han hadde det overdådig hver dag.
20 Og det var en tigger ved navn Lasarus, som ble lagt ved hans port, full av sår,
21 Og de ønsket å bli mettet med smulene som falt fra den rikes bord, og hundene kom og slikket hans sår.
22 Og det skjedde at tiggeren døde og ble båret av englene til Abrahams barm; også den rike døde og ble begravet;
23 Og i helvete løftet han sine øyne, mens han var i pinsler, og så Abraham langt borte og Lasarus i hans barm.
24 Og han ropte og sa: Fader Abraham, forbarm deg over meg og send Lasarus, så han kan dyppe fingertuppen i vann og avkjøle tungen min! for jeg plages i denne flammen.
25 Men Abraham sa: Sønn, kom i hu at du i din levetid mottok dine gode ting, og likeså Lasarus onde ting; men nå er han trøstet, og du pines.
26 Og ved siden av alt dette er det en stor kløft mellom oss og eder, slik at de som vilde gå herfra til eder, ikke kan; heller ikke kan de gå over til oss, som skulle komme derfra.
27 Da sa han: Jeg ber dig derfor, far, at du vil sende ham til min fars hus.
28 For jeg har fem brødre; at han kan vitne for dem, for at de ikke også skal komme inn i dette pinestedet.
29 Abraham sa til ham: De har Moses og profetene; la dem høre dem.
30 Og han sa: Nei, far Abraham! Men hvis noen gikk til dem fra de døde, skal de omvende seg.
31 Og han sa til ham: Hvis de ikke hører Moses og profetene, vil de heller ikke la seg overbevise om en står opp fra de døde.

KAPITTEL 17

1 Da sa han til disiplene: Det er umulig annet enn at fornærmelser kommer; men ve ham som de kommer gjennom!
2 Det var bedre for ham at en kvernstein ble hengt om halsen hans og han kastet i havet, enn at han fornærmede en av disse små.
3 Ta akt på dere selv: Hvis din bror bryter mot deg, så irettesett ham! og hvis han omvender seg, tilgi ham.
4 Og dersom han bryter mot deg sju ganger på en dag og sju ganger på en dag vender seg tilbake til deg og sier: Jeg angrer! du skal tilgi ham.
5 Og apostlene sa til Herren: Øk vår tro!
6 Og Herren sa: Om dere hadde tro som et sennepsfrø, kunne dere si til dette morbærtrær: Rydd opp med roten og bli plantet i havet! og den skal adlyde deg.
7 Men hvem av eder som har en tjener som pløyer eller gir kveg, vil si til ham etter hvert, når han kommer fra marken: Gå og sett deg til bords?
8 Og jeg vil ikke heller si til ham: Gjør meg klar til det jeg kan spise, og bind om deg og server meg til jeg har etet og drukket. og deretter skal du ete og drikke?
9 Takker han denne tjeneren fordi han gjorde det som ble befalt ham? Jeg trow ikke.
10 Så skal I likeså si, når I har gjort alt det som er befalt eder: Vi er unyttige tjenere; vi har gjort det som var vår plikt å gjøre.
11 Og det skjedde mens han drog til Jerusalem, at han gikk midt i Samaria og Galilea.
12 Da han kom inn i en landsby, møtte ham ti spedalske menn som stod langt borte.
13 Og de løftet sin røst og sa: Jesus, Mester, forbarm deg over oss!
14 Da han så dem, sa han til dem: Gå og vis dere for prestene! Og det skjedde at mens de gikk, ble de renset.
15 Og da en av dem så at han var helbredet, vendte han tilbake og priste Gud med høy røst,
16 Og han falt ned på sitt ansikt for hans føtter og takket ham, og han var en samaritan.
17 Men Jesus svarte og sa: Ble de ikke ti renset? men hvor er de ni?
18 Det finnes ingen som har vendt tilbake for å gi Gud ære, bortsett fra denne fremmede.
19 Og han sa til ham: Stå opp, gå din vei! din tro har frelst deg.
20 Og da han ble bedt om av fariseerne, når Guds rike skulle komme, svarte han dem og sa: Guds rike kommer ikke med observasjon.
21 De skal heller ikke si: Se her! eller, se der! for se, Guds rike er i deg.
22 Og han sa til disiplene: De dager skal komme da dere ønsker å se en av Menneskesønnens dager, og dere skal ikke se den.
23 Og de skal si til eder: Se her! eller se der: gå ikke etter dem og følg dem ikke!
24 For som lynet som lyser fra den ene del under himmelen, skinner til den andre del under himmelen; slik skal også Menneskesønnen være på sin tid.
25 Men først må han lide mye og bli forkastet av denne slekt.
26 Og som det var i Noas dager, slik skal det også være i Menneskesønnens dager.
27 De spiste, de drakk, de giftet seg med hustruer, de ble gitt til ekte inntil den dagen da Noe gikk inn i arken, og flommen kom og ødela dem alle.
28 På samme måte som det var i Lots dager; de spiste, de drakk, de kjøpte, de solgte, de plantet, de bygde;
29 Men samme dag som Lot dro ut av Sodoma, regnet det ild og svovel fra himmelen og ødela dem alle.
30 Slik skal det også være på den dag da Menneskesønnen åpenbares.
31 På den dag skal den som er på taket og hans ting i huset, ikke komme ned for å ta det bort; og den som er på marken, han skal heller ikke vende tilbake.
32 Husk Lots kone.
33 Den som søker å redde sitt liv, skal miste det; og den som mister livet, skal bevare det.

34 Jeg sier dere: I den natt skal det være to menn i en seng; den ene skal tas, og den andre skal stå igjen.
35 To kvinner skal male sammen; den ene skal tas, og den andre forlates.
36 To menn skal være på marken; den ene skal tas, og den andre forlates.
37 Og de svarte og sa til ham: Hvor, Herre? Og han sa til dem: Hvor enn legemet er, dit skal ørnene samles.

KAPITTEL 18

1 Og han fortalte dem en lignelse for dette formål, at menneskene alltid skal be og ikke bli matte.
2 og sa: Det var i en by en dommer som ikke fryktet Gud og ikke tok hensyn til mennesker.
3 Og det var en enke i den byen; og hun kom til ham og sa: Hevne meg på min motstander!
4 Men han ville ikke en stund; men siden sa han ved seg selv: Selv om jeg ikke frykter Gud og ikke ser på mennesker;
5 Men fordi denne enken plager meg, vil jeg hevne henne, for at hun ikke skal trette meg ved hennes stadige komme.
6 Og Herren sa: Hør hva den urettferdige dommer sier!
7 Og skal ikke Gud hevne sine utvalgte, som roper til ham dag og natt, selv om han holder ut med dem?
8 Jeg sier dere at han snart skal hevne dem. Men når Menneskesønnen kommer, skal han da finne tro på jorden?
9 Og han fortalte denne lignelsen til noen som stolte på seg selv at de var rettferdige, og foraktet andre:
10 To menn gikk opp i templet for å be; den ene en fariseer og den andre en toller.
11 Fariseeren stod og ba således med seg selv: Gud, jeg takker deg for at jeg ikke er som andre mennesker, røvere, urettferdige, ekteskapsbrytere eller som denne tolleren.
12 Jeg faster to ganger i uken, jeg gir tiende av alt jeg eier.
13 Og tolleren, som stod langt borte, ville ikke løfte så meget som sine øine til himmelen, men slo ham for brystet og sa: Gud være meg synder nådig!
14 Jeg sier eder: Denne mann gikk rettferdig ned til sitt hus fremfor den andre; for hver den som opphøyer seg selv, skal bli fornedret; og den som ydmyker seg selv, skal bli opphøyet.
15 Og de førte også til ham spedbarn, så han ville røre ved dem; men da hans disipler så det, irettesatte de dem.
16 Men Jesus kalte dem til seg og sa: La små barn komme til meg, og forby dem ikke! for Guds rike hører til slike.
17 Sannelig sier jeg dere: Den som ikke tar imot Guds rike som et lite barn, skal på ingen måte komme inn i det.
18 Og en høvding spurte ham og sa: Gode Mester, hva skal jeg gjøre for å arve evig liv?
19 Og Jesus sa til ham: Hvorfor kaller du meg god? ingen er god, bortsett fra én, det vil si Gud.
20 Du kjenner budene: Du skal ikke drive hor, ikke drepe, ikke stjele, ikke bære falskt vitnesbyrd, ære din far og din mor.
21 Og han sa: Alt dette har jeg tatt vare på fra min ungdom av.
22 Men da Jesus hørte dette, sa han til ham: Men én ting mangler du: selg alt du eier, og del ut til de fattige, så skal du ha en skatt i himmelen; og kom og følg meg!
23 Og da han hørte dette, ble han meget bedrøvet, for han var meget rik.
24 Og da Jesus så at han var meget bedrøvet, sa han: Hvor vanskelig skal de som har rikdom komme inn i Guds rike!
25 For det er lettere for en kamel å gå gjennom et nåløye enn for en rik å komme inn i Guds rike.
26 Og de som hørte det, sa: Hvem kan da bli frelst?
27 Og han sa: Det som er umulig for mennesker, er mulig for Gud.
28 Da sa Peter: Se, vi har forlatt alt og fulgt deg.
29 Og han sa til dem: Sannelig sier jeg dere: Det er ingen som har forlatt hus eller foreldre eller brødre eller kone eller barn for Guds rikes skyld.
30 som ikke skal få mange flere i denne nåværende tid og i den kommende verden evig liv.
31 Så tok han til seg de tolv og sa til dem: Se, vi drar opp til Jerusalem, og alt det som er skrevet av profetene om Menneskesønnen, skal bli fullbyrdet.
32 For han skal overgis til hedningene, og han skal spottes og spottes og spyttes på.
33 Og de skal piske ham og drepe ham, og den tredje dag skal han stå opp igjen.
34 Og de skjønte intet av dette, og dette ord var skjult for dem, og de visste ikke det som var talt.
35 Og det skjedde at mens han nærmet seg Jeriko, satt en blind mann ved veien og tigget.
36 Og da han hørte folket gå forbi, spurte han hva det betydde.
37 Og de fortalte ham at Jesus fra Nasaret gikk forbi.
38 Og han ropte og sa: Jesus, du Davids Sønn, forbarm deg over meg!
39 Og de som gikk foran, irettesatte ham for at han skulde tie; men han ropte så mye mer: Du Davids Sønn, forbarm deg over meg!
40 Og Jesus stod og bød at han skulle føres til ham, og da han kom nær, spurte han ham:
41 og sa: Hvad vil du at jeg skal gjøre mot dig? Og han sa: Herre, så jeg kan få mitt syn.
42 Og Jesus sa til ham: Få ditt syn! din tro har frelst deg.
43 Og straks fikk han synet og fulgte ham og priste Gud; og da hele folket så det, priste han Gud.

KAPITTEL 19

1 Og Jesus gikk inn og gikk gjennom Jeriko.
2 Og se, det var en mann ved navn Sakkeus, som var den øverste blant tollerne, og han var rik.
3 Og han søkte å se Jesus hvem han var; og kunne ikke for pressen, fordi han var lite av vekst.
4 Og han løp foran og klatret opp i et morbærtre for å se ham; for han skulle gå den veien.
5 Da Jesus kom til stedet, så han opp og så ham og sa til ham: Sakkeus, skynd deg og kom ned! for i dag må jeg bli i ditt hus.
6 Og han skyndte seg og kom ned og tok imot ham med glede.
7 Og da de så det, knurret de alle og sa: Han var borte for å gjeste en mann som er en synder.
8 Og Sakkeus stod og sa til Herren: Se, Herre, halvparten av mine eiendeler gir jeg til de fattige; og har jeg tatt noe fra noen ved falsk anklage, da gir jeg ham det firedobbelt tilbake.
9 Og Jesus sa til ham: I dag er frelsen kommet til dette hus, for han er også en sønn av Abraham.

10 For Menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det
som var tapt.
11 Og da de hørte dette, la han til og talte en lignelse, fordi
han var nær ved Jerusalem, og fordi de trodde at Guds rike
straks skulle vise seg.
12 Han sa derfor: En adelsmann dro til et fjernt land for å
få et kongedømme og vende tilbake.
13 Og han kalte til seg sine ti tjenere og gav dem ti pund og
sa til dem: Hold det til jeg kommer!
14 Men innbyggerne hans hatet ham og sendte bud etter
ham og sa: Vi vil ikke at denne mannen skal være konge
over oss.
15 Og det skjedde at da han kom tilbake, etter å ha mottatt
riket, befalte han at disse tjenerne skulle kalles til ham, som
han hadde gitt pengene, for at han kunne vite hvor mye
hver mann hadde tjent ved handel.
16 Da kom den første og sa: Herre, ditt pund har gått opp ti
pund.
17 Og han sa til ham: Vel, du gode tjener! Fordi du har
vært tro i det minste, har du makt over ti byer.
18 Og den andre kom og sa: Herre, ditt pund har fått fem
pund.
19 Og han sa likeså til ham: Vær også du over fem byer!
20 Og en annen kom og sa: Herre, se, her er ditt pund, som
jeg har lagt i en serviett.
21 For jeg fryktet deg, fordi du er en streng mann; du tar
opp det du ikke la ned, og høster det du ikke sådde.
22 Og han sa til ham: Av din egen munn vil jeg dømme
deg, du onde tjener! Du visste at jeg var en streng mann,
som tok opp det jeg ikke la ned, og høstet som jeg ikke
sådde.
23 Hvorfor ga du da ikke mine penger i banken, for at jeg
ved min komme kunne kreve mine egne med åger?
24 Og han sa til dem som stod der: Ta pundet fra ham og gi
det til den som har ti pund.
25 (Og de sa til ham: Herre, han har ti pund.)
26 For jeg sier dere: Det skal gis til hver den som har; og
fra den som ikke har, skal også det han har, tas fra ham.
27 Men de mine fiender som ikke ville at jeg skulle være
konge over dem, før de hit og drep dem for meg.
28 Og da han hadde sagt dette, gikk han foran og steg opp
til Jerusalem.
29 Og det skjedde da han kom nær Betfage og Betania, ved
det berget som kalles Oljeberget, at han sendte to av sine
disipler,
30 og sa: Gå inn i landsbyen midt imot eder! hvor dere når
dere går inn, skal finne et fol som er bundet, hvorpå ingen
har satt; løs ham og før ham hit!
31 Og hvis noen spør eder: Hvorfor løser I ham? Så skal
dere si til ham: For Herren trenger ham.
32 Og de som var utsendt, gikk sin vei og fant det som han
hadde sagt til dem.
33 Og mens de løste folen, sa eierne til dem: Hvorfor løser
dere folen?
34 Og de sa: Herren trenger ham.
35 Og de førte ham til Jesus, og de kastet sine klær på folen
og satte Jesus på den.
36 Og mens han gikk, spredte de klærne sine på veien.
37 Og da han kom nær, selv nå ved nedstigningen av
Oljeberget, begynte hele mengden av disiplene å glede seg
og prise Gud med høy røst for alle de mektige gjerningene
de hadde sett.
38 og sa: Lovet være kongen som kommer i Herrens navn,
fred i himmelen og ære i det høyeste!
39 Og noen av fariseerne blant folket sa til ham: Mester,
irettesett dine disipler!
40 Og han svarte og sa til dem: Jeg sier dere at dersom
disse tier, vil steinene straks rope.
41 Og da han kom nær, så han byen og gråt over den.
42 og sa: Hadde du visst, i det minste på denne din dag, det
som hører din fred til! men nå er de skjult for dine øyne.
43 For dager skal komme over deg, da dine fiender skal
kaste en grøft om deg og omringe deg og holde deg inne på
alle kanter,
44 Og han skal legge deg til jorden og dine barn i deg; og
de skal ikke la den ene steinen på den andre ligge i dig.
fordi du ikke kjente tiden for ditt besøk.
45 Og han gikk inn i templet og begynte å drive ut dem
som solgte der, og dem som kjøpte;
46 og sa til dem: Det er skrevet: Mitt hus er et bedehus;
men I har gjort det til en tyvehule.
47 Og han underviste daglig i templet. Men
yppersteprestene og de skriftlærde og folkets høvding søkte
å utrydde ham,
48 Og de fant ikke hva de kunne gjøre; for alt folket var
meget oppmerksomme på å høre ham.

KAPITTEL 20

1 Og det skjedde at på en av de dagene, mens han
underviste folket i templet og forkynte evangeliet, kom
yppersteprestene og de skriftlærde over ham sammen med
de eldste,
2 Og talte til ham og sa: Si oss, med hvilken myndighet
gjør du dette? eller hvem er det som har gitt deg denne
myndighet?
3 Og han svarte og sa til dem: Jeg vil også spørre eder om
en ting; og svar meg:
4 Johannes' dåp, var det fra himmelen eller av mennesker?
5 Og de resonnerte med sig selv og sa: Om vi sier: Fra
himmelen! han skal si: Hvorfor trodde dere ham ikke?
6 Men om vi sier: Av mennesker! alt folket skal steine oss,
for de er overbevist om at Johannes var en profet.
7 Og de svarte at de ikke kunne se hvor det var fra.
8 Og Jesus sa til dem: Heller ikke sier jeg dere med hvilken
myndighet jeg gjør disse ting.
9 Så begynte han å tale denne lignelsen til folket; En mann
plantet en vingård og lot den ut til vingårdsmenn, og han
dro til et fjernt land i lang tid.
10 Og på den tiden sendte han en tjener til
vingårdsmennene for at de skulle gi ham av vingårdens
frukt; men vingårdsmennene slo ham og sendte ham tom
bort.
11 Og atter sendte han en annen tjener, og de slo ham også
og bønnfalt ham og sendte ham tom.
12 Og atter sendte han en tredje, og de såret ham også og
drev ham ut.
13 Da sa vingårdens herre: Hva skal jeg gjøre? Jeg vil
sende min elskede sønn: det kan være de vil ære ham når
de ser ham.
14 Men da vingårdsmennene så ham, diskuterte de seg
imellom og sa: Dette er arvingen; kom, la oss drepe ham,
så arven kan bli vår.

15 Så kastet de ham ut av vingården og drepte ham. Hva skal da vingårdens herre gjøre med dem?
16 Han skal komme og ødelegge disse vingårdsmennene og gi vingården til andre. Og da de hørte det, sa de: Gud forby det!
17 Og han så dem og sa: Hvad er da dette som er skrevet: Den sten som bygningsmennene forkastet, den er blitt til hjørnet?
18 Hver den som faller på den steinen, skal knuses; men den som faller på, skal male ham til pulver.
19 Og yppersteprestene og de skriftlærde søkte i samme stund å legge hånd på ham; og de fryktet folket, for de skjønte at han hadde talt denne lignelsen mot dem.
20 Og de så på ham og sendte ut spioner som skulle late som om de var rettferdige, så de kunne gripe hans ord, så de kunne overgi ham til landshøvdingens makt og myndighet.
21 Og de spurte ham og sa: Mester, vi vet at du sier og lærer rett, og at du ikke tar imot noens person, men lærer Guds vei i sannhet.
22 Er det lov for oss å gi skatt til keiseren, eller ikke?
23 Men han merket deres list og sa til dem: Hvorfor frister dere meg?
24 Vis meg en krone. Hvem sitt bilde og overskrift har det? De svarte og sa: Cæsars.
25 Og han sa til dem: Gi derfor keiseren det som tilkommer keiseren, og Gud det som er Guds!
26 Og de kunne ikke gripe hans ord for folket, og de undret seg over hans svar og holdt stille.
27 Da kom noen av saddukeerne til ham, som benekter at det er noen oppstandelse; og de spurte ham:
28 Og han sa: Mester, Moses skrev til oss: Dersom en manns bror dør og har en hustru, og han dør uten barn, da skal hans bror ta sin hustru og oppdra sin bror ætt.
29 Det var altså syv brødre, og den første tok seg en hustru og døde uten barn.
30 Og den andre tok henne til hustru, og han døde barnløs.
31 Og den tredje tok henne; og likeså de syv, og de etterlot seg ingen barn og døde.
32 Sist av alle døde også kvinnen.
33 Hvem sin hustru av dem er hun i oppstandelsen? for sju hadde henne til hustru.
34Og Jesus svarte og sa til dem: Denne verdens barn gifter seg og blir gitt til ekte.
35 Men de som skal regnes verdige til å oppnå den verden og oppstandelsen fra de døde, verken gifte seg eller gis til ekte.
36 De kan heller ikke dø mer; for de er like med englene; og er Guds barn, idet de er oppstandelsens barn.
37 Nå som de døde er oppreist, viste Moses det ved tornebusken, da han kaller Herren Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud.
38 For han er ikke en Gud for de døde, men for de levende; for alle lever for ham.
39 Da svarte noen av de skriftlærde og sa: Mester, du har sagt godt.
40 Og etter det turde de ikke stille ham noe som helst spørsmål.
41 Og han sa til dem: Hvordan kan de si at Kristus er Davids sønn?
42 Da sa David selv i Salmenes bok: Herren sa til min Herre: Sett deg ved min høyre hånd!
43 Inntil jeg gjør dine fiender til skammel for dine føtter.
44 Derfor kaller David ham Herre, hvordan er han da hans sønn?
45 Da sa han til disiplene sine i tilhørerne blant hele folket:
46 Vokt dere for de skriftlærde, som ønsker å gå i lange klær og elsker å hilse på torgene og de øverste stolene i synagogene og de fremste salene ved høytidene;
47 som fortærer enkenes hus og ber lange bønner for en forestilling; de skal få større fordømmelse.

KAPITTEL 21

1 Og han så opp og så de rike som kastet sine gaver i skattkammeret.
2 Og han så også en fattig enke kaste inn to midd der.
3 Og han sa: Sannelig sier jeg dere at denne fattige enken har kastet inn mer enn de alle sammen.
4 For alle disse har av sin overflod kastet inn i Guds offer, men hun har av sin elendighet kastet inn alt det levende hun hadde.
5 Og som noen sa om templet, hvordan det var prydet med vakre steiner og gaver, sa han:
6 Når det gjelder disse tingene som dere ser, de dager skal komme da det ikke skal stå en stein på en annen, som ikke skal bli kastet ned.
7 Og de spurte ham og sa: Mester, men når skal dette skje? og hvilket tegn vil det være når disse ting skal skje?
8 Og han sa: Pass på at dere ikke blir forført! For mange skal komme i mitt navn og si: Jeg er Kristus! og tiden nærmer seg; gå derfor ikke etter dem!
9 Men når dere hører om kriger og opprør, så vær ikke forferdet! for disse ting må først skje; men slutten er ikke av og til.
10 Da sa han til dem: Folk skal reise seg mot folk, og rike mot rike.
11 Og store jordskjelv skal være på forskjellige steder, og hungersnød og pest; og fryktelige syner og store tegn skal komme fra himmelen.
12 Men foran alle disse skal de legge sine hender på deg og forfølge deg, og de skal overgi deg til synagogene og fengslene og føres frem for konger og fyrster for mitt navns skyld.
13 Og det skal vendes til dere til et vitnesbyrd.
14 Sett det derfor til rette i deres hjerter, ikke å meditere før det dere skal svare!
15 For jeg vil gi deg en munn og visdom som alle dine motstandere ikke skal kunne motsette seg eller motstå.
16 Og dere skal bli forrådt både av foreldre og brødre, og slektninger og venner; og noen av dere skal de la drepe.
17 Og dere skal hates av alle mennesker for mitt navns skyld.
18 Men ikke et hår på hodet skal gå til grunne.
19 I tålmodighet tar dere deres sjeler.
20 Og når dere ser Jerusalem omringet av hærer, da vet at dets øde er nær.
21 Så la dem som er i Judea flykte til fjellene! og la dem som er midt i den, dra bort! og la ikke de som er i landene komme inn i det.
22 For dette er hevnens dager, forat alt det som er skrevet, kan bli oppfylt.

23 Men ve dem som er fruktsommelige, og dem som gir die, i de dager! for det skal være stor nød i landet og vrede over dette folk.
24 Og de skal falle for sverdets egg og føres bort til alle folkeslag, og Jerusalem skal bli tråkket ned av hedningene inntil hedningenes tider er til ende.
25 Og det skal være tegn i solen og på månen og på stjernene; og på jorden trengsel for nasjoner, med rådvillhet; havet og bølgene bruser;
26 Menneskenes hjerter svikter dem av frykt og for å se etter de ting som kommer til jorden; for himmelens makter skal rokkes.
27 Og da skal de se Menneskesønnen komme i en sky med kraft og stor herlighet.
28 Og når disse ting begynner å skje, så se opp og løft eders hoder! for din forløsning nærmer seg.
29 Og han fortalte dem en lignelse; Se fikentreet og alle trærne;
30 Når de nå skyter frem, ser og vet dere selv at sommeren nå er nær.
31 På samme måte skal dere vite at Guds rike er nær når dere ser disse ting skje.
32 Sannelig sier jeg dere: Denne slekt skal ikke forgå før alt er oppfylt.
33 Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal ikke forgå.
34 Og ta vare på eder selv, at ikke eders hjerter på noe tidspunkt skal bli overbelastede av svulst og drukkenskap og dette livs bekymringer, og slik at dagen kommer over eder uten å vite det.
35 For som en snare skal den komme over alle dem som bor på hele jorden.
36 Våk derfor og be alltid, så dere må ansees verdige til å unnslippe alt dette som skal skje, og stå for Menneskesønnen.
37 Og om dagen underviste han i templet; og om natten gikk han ut og ble på det berget som kalles Oljeberget.
38 Og alt folket kom tidlig om morgenen til ham i templet for å høre ham.

KAPITTEL 22

1 Nå nærmet det seg de usyrede brøds høytid, som kalles påske.
2 Og yppersteprestene og de skriftlærde søkte hvordan de kunne drepe ham; for de fryktet folket.
3 Da gikk Satan inn i Judas med tilnavnet Iskariot, som var av tallet på de tolv.
4 Og han gikk sin vei og talte med yppersteprestene og høvdingene om hvordan han kunne forråde ham til dem.
5 Og de ble glade og inngikk pakt om å gi ham penger.
6 Og han lovet, og søkte anledning til å forråde ham til dem i fravær av mengden.
7 Så kom dagen med de usyrede brød, da påsken skal slaktes.
8 Og han sendte Peter og Johannes og sa: Gå og gjør i stand påske for oss, så vi kan ete.
9 Og de sa til ham: Hvor vil du at vi skal gjøre i stand?
10 Og han sa til dem: Se, når dere kommer inn i byen, skal en mann møte dere som bærer en krukke med vann; følg ham inn i huset hvor han går inn.
11 Og dere skal si til husbonden: Mesteren sier til deg: Hvor er gjesterommet, hvor jeg skal spise påske med mine disipler?
12 Og han skal vise eder et stort øvre rom som er fullt utstyrt; gjør dere klar.
13 Og de gikk bort og fant som han hadde sagt til dem, og de gjorde i stand påsken.
14 Og da timen var kommet, satte han seg ned og de tolv apostlene med ham.
15 Og han sa til dem: Jeg har lyst til å spise denne påske med eder før jeg lider.
16 For jeg sier dere: Jeg vil ikke mer ete av det før det er oppfylt i Guds rike.
17 Og han tok begeret og takket og sa: Ta dette og del det mellom eder!
18 For jeg sier dere: Jeg vil ikke drikke av vintreets frukt før Guds rike kommer.
19 Og han tok brød, takket og brøt det og gav dem og sa: Dette er mitt legeme som er gitt for eder; gjør dette til minne om meg.
20 Likeså også begeret etter måltidet, idet han sa: Denne begeret er det nye testamente i mitt blod, som utøses for dere.
21 Men se, hånden til ham som forråder meg, er med meg på bordet.
22 Og sannelig, Menneskesønnen går, som det er bestemt; men ve det menneske som han blir forrådt av!
23 Og de begynte å spørre seg imellom hvem av dem som skulle gjøre dette.
24 Og det var også en strid blant dem om hvem av dem som skulle regnes som den største.
25 Og han sa til dem: Hedningenes konger har herredømme over dem; og de som utøver myndighet over dem, kalles velgjørere.
26 Men slik skal I ikke være; men den som er størst blant eder, han skal være som den yngste; og den som er den øverste, som den som tjener.
27 For om er større, den som sitter til bords, eller den som tjener? er ikke han som sitter til mat? men jeg er blant dere som den som tjener.
28 Dere er de som har holdt på med meg i mine fristelser.
29 Og jeg utpeker dere et rike, slik som min Far har utpekt meg;
30 For at dere kan ete og drikke ved mitt bord i mitt rike og sitte på troner og dømme Israels tolv stammer.
31 Og Herren sa: Simon, Simon, se, Satan har ønsket å ha deg for å sikte deg som hvete.
32 Men jeg har bedt for deg at din tro ikke skal svikte; og når du er omvendt, så styrk dine brødre!
33 Og han sa til ham: Herre, jeg er rede til å gå med deg, både i fengsel og til døden.
34 Og han sa: Jeg sier deg, Peter, hanen skal ikke gale i dag før du tre ganger har nektet at du kjenner meg.
35 Og han sa til dem: Da jeg sendte eder uten pung og tøyvesker og sko, manglet eder noe? Og de sa: Ingenting.
36 Da sa han til dem: Men nå, den som har en pung, han skal ta den, og likeledes hans skrin; og den som ikke har sverd, han skal selge sin kappe og kjøpe en.
37 For jeg sier eder at dette som er skrevet skal ennu bli fullbyrdet i mig, og han ble regnet blant overtredere; for det er slutt på det som angår meg.

38 Og de sa: Herre, se, her er to sverd. Og han sa til dem:
Det er nok.
39 Og han gikk ut og gikk, som han var vant, til Oljeberget;
og hans disipler fulgte ham også.
40 Og da han var på stedet, sa han til dem: Be om at dere
ikke kommer i fristelse.
41 Og han ble trukket tilbake fra dem omtrent som en
steinkast, og han knelte ned og ba,
42 og sa: Far, om du vil, så ta denne kalk bort fra meg!
Skje dog ikke min vilje, men din!
43 Og en engel viste seg for ham fra himmelen og styrket
ham.
44 Og da han var i smerte, bad han mer inderlig, og svetten
hans var som store bloddråper som falt ned til jorden.
45 Og da han stod opp fra bønnen og kom til disiplene sine,
fant han dem sovende av sorg.
46 Og han sa til dem: Hvorfor sover I? stå opp og be, for at
dere ikke skal komme i fristelse.
47 Og mens han ennå talte, se, en mengde, og han som ble
kalt Judas, en av de tolv, gikk foran dem og nærmet seg
Jesus for å kysse ham.
48 Men Jesus sa til ham: Judas, forråder du
Menneskesønnen med et kyss?
49 Da de som var omkring ham så hva som ville følge, sa
de til ham: Herre, skal vi slå med sverdet?
50 Og en av dem slo yppersteprestens tjener og hugget
hans høyre øre av.
51 Og Jesus svarte og sa: Tillat dere så langt! Og han rørte
ved øret hans og helbredet ham.
52 Da sa Jesus til yppersteprestene og templets høvdinger
og de eldste som kom til ham: Gå ut som mot en tyv med
sverd og staver?
53 Da jeg daglig var med dere i templet, rakte dere ingen
hender ut mot meg; men dette er deres time og mørkets
makt.
54 Så tok de ham og førte ham og førte ham inn i
yppersteprestens hus. Og Peter fulgte langt borte.
55 Og da de hadde tent en ild midt i salen og satt seg
sammen, satte Peter seg ned blant dem.
56 Men en tjenestepike så ham mens han satt ved ilden, og
så alvorlig på ham og sa: Denne mannen var også med ham.
57 Og han fornektet ham og sa: Kvinne, jeg kjenner ham
ikke.
58 Og etter en liten stund så en annen ham og sa: Du er
også av dem. Og Peter sa: Menneske, jeg er ikke det.
59 Og omtrent en time etter sa en annen tillitsfullt og sa:
Sannelig var også denne med ham; for han er en galileer.
60 Og Peter sa: Menneske, jeg vet ikke hva du sier. Og
straks, mens han ennå talte, kom hanen på lag.
61 Og Herren snudde seg og så på Peter. Og Peter kom
Herrens ord i hu hvordan han hadde sagt til ham: Før hanen
galer, skal du fornekte meg tre ganger.
62 Og Peter gikk ut og gråt bittert.
63 Og mennene som holdt Jesus, hånet ham og slo ham.
64 Og da de hadde bindet bind for ham, slo de ham i
ansiktet og spurte ham og sa: Profetér, hvem er det som har
slått deg?
65 Og mange andre ting sa de blasfemisk mot ham.
66 Og så snart det var blitt dag, kom de eldste av folket og
yppersteprestene og de skriftlærde sammen og førte ham
inn i sitt råd og sa:
67 Er du Kristus? fortell oss. Og han sa til dem: Hvis jeg
sier det til dere, vil dere ikke tro det.
68 Og hvis jeg også spør dere, vil dere ikke svare meg og
ikke la meg gå.
69 Heretter skal Menneskesønnen sitte ved Guds krafts
høyre hånd.
70 Da sa de alle: Er du da Guds Sønn? Og han sa til dem:
Dere sier at jeg er det.
71 Og de sa: Hva trenger vi mer vitne til? for vi har selv
hørt om hans egen munn.

KAPITTEL 23

1 Og hele mengden av dem stod opp og førte ham til
Pilatus.
2 Og de begynte å anklage ham og sa: Vi har funnet denne
som forvrider nasjonen og forbyr å gi keiseren skatt, idet
han sier at han selv er Kristus, en konge.
3 Og Pilatus spurte ham og sa: Er du jødenes konge? Og
han svarte ham og sa: Du sier det.
4 Da sa Pilatus til yppersteprestene og til folket: Jeg finner
ingen skyld hos denne mannen.
5 Og de var desto tøffere og sa: Han vekker folket og lærer
i hele jødedommen, fra Galilea til dette sted.
6 Da Pilatus hørte om Galilea, spurte han om mannen var
en galileer.
7 Og så snart han visste at han tilhørte Herodes' område,
sendte han ham til Herodes, som også selv var i Jerusalem
på den tiden.
8 Og da Herodes så Jesus, ble han overmåte glad; for han
hadde lyst til å se ham i lang tid, fordi han hadde hørt mye
om ham. og han håpet å ha sett et mirakel gjort av ham.
9 Så spurte han ham med mange ord; men han svarte ham
ingenting.
10Og yppersteprestene og de skriftlærde stod og anklaget
ham voldsomt.
11 Og Herodes med krigsmennene hans gjorde ham til intet
og hånet ham og kledde ham i en nydelig kappe og sendte
ham igjen til Pilatus.
12 Og samme dag ble Pilatus og Herodes blitt venner, for
før de var i fiendskap med hverandre.
13 Og da Pilatus hadde kalt sammen yppersteprestene og
høvdingene og folket,
14 Han sa til dem: Dere har ført denne mannen til meg,
som en som forvrider folket; og se, jeg har gransket ham
for dere og har ikke funnet noe skyld i at denne mann rørte
ved det dere anklager ham for.
15 Nei, heller ikke Herodes, for jeg har sendt deg til ham;
og se, intet som er verdt å dø, blir gjort mot ham.
16 Derfor vil jeg tukte ham og løslate ham.
17 (For av nødvendighet må han gi dem én fri på høytiden.)
18Og de ropte med det samme og sa: Bort med denne
mann og slipp Barabbas til oss!
19 (som ble kastet i fengsel på grunn av et opprør i byen og
for mord.)
20 Da Pilatus var villig til å slippe Jesus løs, talte han igjen
til dem.
21 Men de ropte og sa: Korsfest ham, korsfest ham!
22 Og han sa til dem for tredje gang: Hvorfor, hvilket ondt
har han gjort? Jeg har ikke funnet noen dødsårsak hos ham;
derfor vil jeg tukte ham og la ham gå.

23 Og de var øyeblikkelig med høye røster og krevde at han måtte bli korsfestet. Og stemmene til dem og yppersteprestene fikk overhånd.
24 Og Pilatus dømte at det skulle gå som de krevde.
25 Og han løslot dem som for oppvigleri og mord ble kastet i fengsel, som de hadde begjært; men han overgav Jesus til deres vilje.
26 Og mens de førte ham bort, grep de en Simon, en kyrener, som kom ut av landet, og på ham la de korset for at han skulle bære det etter Jesus.
27 Og det fulgte ham en stor skare av folk og kvinner, som også jamret og klaget over ham.
28 Men Jesus vendte seg til dem og sa: Jerusalems døtre! gråt ikke over meg, men gråt over eder selv og over eders barn!
29 For se, de dager kommer da de skal si: Salige er de ufruktbare og de morsliv som aldri har født, og de som aldri har gitt die.
30 Da skal de begynne å si til fjellene: Fall over oss! og til fjellene, dekk oss!
31 For hvis de gjør dette på et grønt tre, hva skal da gjøres i det tørre?
32 Og det ble også ført to andre ugjerningsmenn med ham for å bli drept.
33 Og da de kom til det stedet som heter Golgata, korsfestet de ham og ugjerningsmennene der, den ene til høyre og den andre til venstre.
34 Da sa Jesus: Far, tilgi dem! for de vet ikke hva de gjør. Og de delte klærne hans og kastet lodd.
35 Og folket stod og så. Og høvdingene med dem hånet ham og sa: Andre har han frelst; la ham frelse seg selv, hvis han er Kristus, Guds utvalgte.
36Og soldatene hånet ham og kom til ham og ofret ham eddik,
37 og sa: Er du jødenes konge, så frels deg selv!
38 Og det var også skrevet over ham med bokstaver på gresk og latin og hebraisk: DETTE ER JØDENES KONGE.
39 Og en av ugjerningsmennene som ble hengt opp, spottet ham og sa: Er du Kristus, så frels deg selv og oss!
40 Men den andre svarte og irettesatte ham og sa: Frykter du ikke Gud, siden du er i den samme fordømmelse?
41 Og vi med rette; for vi mottar lønnen for våre gjerninger, men denne mann har ikke gjort noe galt.
42 Og han sa til Jesus: Herre, kom meg i hu når du kommer inn i ditt rike.
43 Og Jesus sa til ham: Sannelig sier jeg deg: I dag skal du være med meg i paradiset.
44 Og det var omkring den sjette time, og det ble et mørke over hele jorden inntil den niende time.
45 Og solen ble formørket, og forhenget i templet revnet i midten.
46 Og da Jesus hadde ropt med høy røst, sa han: Far, i dine hender overgir jeg min ånd .
47 Da høvedsmannen så hva som skjedde, priste han Gud og sa: Sannelig, dette var en rettferdig mann.
48 Og alt folket som kom sammen til det synet, så det som var skjedd, slo seg på brystet og vendte tilbake.
49 Og alle hans kjente og kvinnene som fulgte ham fra Galilea, stod langt borte og så dette.
50 Og se, det var en mann som het Josef, en rådgiver; og han var en god mann og en rettferdig:
51 (Han hadde ikke samtykket i deres råd og gjerning;) han var fra Arimathaea, en jødenes by, som også selv ventet på Guds rike.
52 Denne mannen gikk til Pilatus og ba om Jesu legeme.
53 Og han tok det ned og svøpte det i lin og la det i en grav som var hugget i sten, hvor ingen før var lagt.
54 Og den dagen var forberedelsen, og sabbaten kom.
55 Og også kvinnene som kom med ham fra Galilea, fulgte etter og så graven og hvordan kroppen hans ble lagt.
56 Så vendte de tilbake og gjorde i stand krydder og salver; og hvilte sabbatsdagen etter budet.

KAPITTEL 24

1 På den første dag i uken, veldig tidlig om morgenen, kom de til graven og kom med krydderurtene som de hadde tilberedt, og noen andre med seg.
2 Og de fant steinen rullet bort fra graven.
3 Og de gikk inn og fant ikke den Herre Jesu legeme.
4 Og det skjedde, mens de var meget forvirret over det, se, to menn stod ved siden av dem i skinnende klær.
5 Da de ble redde og bøyde sitt ansikt til jorden, sa de til dem: Hvorfor søker dere den levende blant de døde?
6 Han er ikke her, men står opp; husk hvordan han talte til dere da han ennå var i Galilea,
7 De sa: Menneskesønnen skal overgis i syndige menneskers hender og korsfestes og stå opp på tredje dag.
8 Og de husket hans ord,
9 Og han vendte tilbake fra graven og fortalte alt dette til de elleve og til alle de andre.
10 Det var Maria Magdalena og Johanna og Maria, Jakobs mor, og andre kvinner som var med dem, som fortalte dette til apostlene.
11 Og ordene deres forekom dem som tomme beretninger, og de trodde dem ikke.
12 Da stod Peter op og løp til graven; og bøyde seg ned og så linklærne lagt for seg selv, og gikk bort og undret seg over det som hadde skjedd.
13 Og se, to av dem dro samme dag til en landsby som heter Emmaus, som var fra Jerusalem omkring seksti stadier.
14 Og de talte sammen om alt dette som hadde skjedd.
15 Og det skjedde at mens de talte sammen og diskuterte, kom Jesus selv nær og gikk med dem.
16 Men deres øyne ble holdt fast for at de ikke skulle kjenne ham.
17 Og han sa til dem: Hvorledes er dette for budskap som dere har til hverandre mens dere vandrer og er triste?
18 Og den ene av dem som hette Kleopas, svarte og sa til ham: Er du bare fremmed i Jerusalem og vet ikke hva som er skjedd der i disse dager?
19 Og han sa til dem: Hva er det? Og de sa til ham: Om Jesus fra Nasaret, som var en profet mektig i gjerning og ord for Gud og hele folket.
20 Og hvordan yppersteprestene og våre høvdinger overgav ham til dødsdømt og korsfestet ham.
21 Men vi stolte på at det var han som skulle ha forløst Israel, og foruten alt dette er det i dag den tredje dag siden dette ble gjort.
22 Ja, og også noen kvinner i vårt lag gjorde oss forbauset, som var tidlig ute ved graven.

23 Og da de ikke fant kroppen hans, kom de og sa at de
også hadde sett et syn av engler som sa at han levde.
24 Og noen av dem som var med oss, gikk til graven og
fant det slik som kvinnene hadde sagt; men ham så de ikke.
25 Da sa han til dem: I dårer, og sene av hjerte til å tro alt
det profetene har talt!
26 Burde ikke Kristus ha lidd disse ting og gå inn i hans
herlighet?
27 Og han begynte med Moses og alle profetene og utla
han for dem i alle Skriftene det som gjaldt ham.
28 Og de nærmet seg landsbyen som de gikk til, og han lot
som om han ville ha gått videre.
29 Men de tvang ham og sa: Bli hos oss! For det er mot
kveld, og dagen er langt unna. Og han gikk inn for å bli hos
dem.
30 Og det skjedde mens han satt til bords med dem, tok
han brød og velsignet det, brøt det og ga dem.
31 Og deres øyne ble åpnet, og de kjente ham; og han
forsvant ut av deres syn.
32 Og de sa til hverandre: Brann ikke vårt hjerte i oss mens
han talte med oss på veien og åpnet skriftene for oss?
33 Og de stod opp i samme stund og vendte tilbake til
Jerusalem og fant de elleve samlet og de som var med dem.
34 og sa: Herren er sannelig oppstanden og har vist seg for
Simon.
35 Og de fortalte hva som skjedde på veien, og hvordan
han ble kjent av dem da han brøt brødet.
36 Og mens de sa dette, stod Jesus selv midt iblant dem og
sa til dem: Fred være med eder!
37 Men de ble redde og redde og trodde at de hadde sett en
ånd.
38 Og han sa til dem: Hvorfor er I forferdet? og hvorfor
dukker tanker opp i deres hjerter?
39 Se mine hender og mine føtter, at det er jeg selv; ta på
meg og se! for en ånd har ikke kjøtt og ben, slik dere ser at
jeg har.
40 Og da han hadde sagt dette, viste han dem sine hender
og sine føtter.
41 Og mens de ennå ikke trodde av glede og undret seg, sa
han til dem: Har dere mat her?
42 Og de ga ham et stykke av en stekt fisk og av en
honningkake.
43 Og han tok det og åt for dem.
44 Og han sa til dem: Dette er ordene som jeg talte til eder
mens jeg ennå var hos eder, at alt skal oppfylles som er
skrevet i Mose lov og i profetene og i salmene, angående
meg.
45 Så åpnet han deres forstand, så de kunne forstå skriftene,
46 og sa til dem: Så er det skrevet, og således måtte Kristus
lide og stå opp fra de døde den tredje dag.
47 Og at omvendelse og syndenes forlatelse skulle
forkynnes i hans navn blant alle folkeslag, fra Jerusalem.
48 Og dere er vitner om disse ting.
49 Og se, jeg sender min Fars løfte over dere; men bli i
Jerusalems by inntil dere er utstyrt med kraft fra det høye.
50 Og han førte dem ut så langt som til Betania, og han
løftet sine hender og velsignet dem.
51 Og det skjedde mens han velsignet dem, ble han skilt fra
dem og båret opp til himmelen.
52 Og de tilbad ham og vendte tilbake til Jerusalem med
stor glede.
53 Og de var bestandig i templet og priste og velsignet Gud.
Amen.

John

KAPITTEL 1

1 I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.
2 Det samme var i begynnelsen hos Gud.
3 Alle ting ble til ved ham; og uten ham ble det ikke til noe som ble til.
4 I ham var liv; og livet var menneskenes lys.
5 Og lyset skinner i mørket; og mørket fattet det ikke.
6 Det var en mann som var sendt fra Gud, ved navn Johannes.
7 Han kom for et vitnesbyrd for å vitne om lyset, for at alle mennesker skulle tro ved ham.
8 Han var ikke det lyset, men ble sendt for å vitne om det lyset.
9 Det var det sanne lys, som lyser opp hvert menneske som kommer til verden.
10 Han var i verden, og verden ble til ved ham, og verden kjente ham ikke.
11 Han kom til sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham.
12 Men alle som tok imot ham, dem ga han makt til å bli Guds sønner, dem som tror på hans navn.
13 som ikke er født av blod eller av kjødets vilje eller av menneskers vilje, men av Gud.
14 Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss (og vi så hans herlighet, en herlighet som den enbårne har av Faderen), full av nåde og sannhet.
15 Johannes vitnet om ham og ropte og sa: Dette var han om hvem jeg talte: Han som kommer etter meg, er foretrukket foran meg; for han var før meg.
16 Og av hans fylde har alt vi mottatt, og nåde for nåde.
17 For loven ble gitt ved Moses, men nåden og sannheten kom ved Jesus Kristus.
18 Ingen har noen gang sett Gud; den enbårne Sønn, som er i Faderens favn, han har forkynt ham.
19 Og dette er Johannes' vitnesbyrd da jødene sendte prester og levitter fra Jerusalem for å spørre ham: Hvem er du?
20 Og han bekjente og nektet ikke; men bekjente: Jeg er ikke Kristus.
21 Og de spurte ham: Hva da? Er du Elias? Og han sier: Det er jeg ikke. Er du den profeten? Og han svarte: Nei.
22 Da sa de til ham: Hvem er du? så vi kan gi svar til dem som har sendt oss. Hva sier du om deg selv?
23 Han sa: Jeg er stemmen til en som roper i ørkenen: Gjør Herrens vei rett, som profeten Esaias har sagt!
24 Og de som ble sendt, var av fariseerne.
25 Og de spurte ham og sa til ham: Hvorfor døper du da, hvis du ikke er den Kristus eller Elias, heller ikke den profeten?
26 Johannes svarte dem og sa: Jeg døper med vann; men det står en blant dere som dere ikke kjenner;
27 Det er han som kommer etter meg, foretrekkes foran meg, hvis skolås jeg ikke er verdig å løse.
28 Dette skjedde i Betabara på den andre siden av Jordan, hvor Johannes døpte.
29 Dagen etter ser Johannes Jesus komme til ham, og han sier: Se, Guds lam, som bærer verdens synd.
30 Dette er han om hvem jeg sa: Etter meg kommer en mann som er foretrukket foran meg; for han var før meg.
31 Og jeg kjente ham ikke; men for at han skulle bli åpenbaret for Israel, derfor er jeg kommet og døper med vann.
32 Og Johannes bar vidnesbyrd og sa: Jeg så Ånden stige ned fra himmelen som en due, og den ble over ham.
33 Og jeg kjente ham ikke; men han som sendte meg for å døpe med vann, han sa til meg: Den du ser Ånden komme ned over og bli over ham, han er han som døper med Den Hellige Ånd.
34 Og jeg så og vitnet om at dette er Guds Sønn.
35 Dagen etter stod Johannes igjen og to av hans disipler;
36 Og han så på Jesus mens han gikk, og sa: Se, Guds lam!
37 Og de to disiplene hørte ham tale, og de fulgte Jesus.
38 Da snudde Jesus seg og så dem følge etter, og han sa til dem: Hva søker dere? De sa til ham: Rabbi, (det vil si utlagt: Mester) hvor bor du?
39 Han sa til dem: Kom og se! De kom og så hvor han bodde, og ble hos ham den dagen; for det var omkring den tiende time.
40 En av de to som hørte Johannes tale og fulgte ham, var Andreas, Simon Peters bror.
41 Han fant først sin egen bror Simon, og sa til ham: Vi har funnet Messias, det er, uttrykt, Kristus.
42 Og han førte ham til Jesus. Og da Jesus så ham, sa han: Du er Simon, Jonas' sønn; du skal kalles Kefas, som etter tydning er en stein.
43 Dagen etter ville Jesus gå ut til Galilea, og fant Filip og sa til ham: Følg meg!
44 Men Filip var fra Betsaida, byen til Andreas og Peter.
45 Filip fant Natanael og sa til ham: Vi har funnet ham som Moses skrev om i loven og profetene, Jesus fra Nasaret, Josefs sønn.
46 Da sa Natanael til ham: Kan det komme noe godt fra Nasaret? Filip sa til ham: Kom og se!
47 Jesus så Natanael komme til ham, og han sa om ham: Se, det er en israelitt i hvem det ikke er svik!
48 Natanael sa til ham: Hvor kjenner du meg fra? Jesus svarte og sa til ham: Før Filip kalte på deg, da du var under fikentreet, så jeg deg.
49 Natanael svarte og sa til ham: Rabbi, du er Guds Sønn; du er Israels konge.
50 Jesus svarte og sa til ham: Tror du fordi jeg sa til deg: Jeg så deg under fikentreet? du skal se større ting enn disse.
51 Og han sa til ham: Sannelig, sannelig sier jeg dere: Heretter skal dere se himmelen åpen og Guds engler stige opp og ned over Menneskesønnen.

KAPITTEL 2

1 Og den tredje dagen var det bryllup i Kana i Galilea; og Jesu mor var der:
2 Og både Jesus og hans disipler ble kalt til ekteskapet.
3 Og da de ville ha vin, sa Jesu mor til ham: De har ikke vin.
4 Jesus sa til henne: Kvinne, hva har jeg med deg å gjøre? min time er ennå ikke kommet.
5 Hans mor sier til tjenerne: Alt han sier til eder, gjør det!
6 Og der ble det satt seks vannkrukker av stein, etter jødenes renselse, som inneholdt to eller tre firkins hver.
7 Jesus sa til dem: Fyll vannkarene med vann! Og de fylte dem opp til randen.

8 Og han sa til dem: Dra ut nå og bær til høvedsmannen. Og de bærer det.
9 Da høvedsmannen hadde smakt på vannet som var laget av vin, og han visste ikke hvor det var fra;
10 Og han sa til ham: Hver mann bringer i begynnelsen frem god vin; og når folk har drukket godt, da det som er verre; men du har bevart den gode vinen til nå.
11 Denne begynnelse av mirakler gjorde Jesus i Kana i Galilea og åpenbarte sin herlighet; og hans disipler trodde på ham.
12 Etter dette dro han ned til Kapernaum, han og hans mor og hans brødre og hans disipler, og de ble der ikke mange dager.
13 Og jødenes påske var nær, og Jesus dro opp til Jerusalem.
14 Og fant i templet dem som solgte okser og sauer og duer, og pengevekslerne som satt.
15 Og da han hadde laget en svøpe av små snorer, drev han dem alle ut av templet, og sauene og oksene; og tømte ut vekslernes penger og veltet bordene;
16 og sa til dem som solgte duer: Ta dette herfra! gjør ikke min Fars hus til et handelshus.
17 Og hans disipler kom i hu at det var skrevet: Nidkjærheten i ditt hus har fortært mig.
18 Da svarte jødene og sa til ham: Hvilket tegn viser du oss, siden du gjør dette?
19 Jesus svarte og sa til dem: Ødelegg dette tempel, og om tre dager vil jeg reise det opp.
20 Da sa jødene: Seks og førti år ble dette tempel bygget, og vil du reise det opp på tre dager?
21 Men han talte om sitt legemes tempel.
22 Da han da stod opp fra de døde, kom hans disipler i hu at han hadde sagt dette til dem; og de trodde på skriften og det ord som Jesus hadde sagt.
23 Men da han var i Jerusalem ved påsken, på høytidsdagen, trodde mange på hans navn, da de så de tegnene han gjorde.
24 Men Jesus overga seg ikke til dem, fordi han kjente alle mennesker,
25 Og han trengte ikke at noen skulle vitne om mennesket; for han visste hva som var i mennesket.

KAPITTEL 3

1Det var en mann av fariseerne som het Nikodemus, en hersker over jødene:
2 Han kom til Jesus om natten og sa til ham: Rabbi, vi vet at du er en lærer, kommet fra Gud; for ingen kan gjøre disse tegnene du gjør uten at Gud er med ham.
3 Jesus svarte og sa til ham: Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at et menneske blir født på ny, kan han ikke se Guds rike.
4 Nikodemus sa til ham: Hvordan kan en mann bli født når han er gammel? Kan han for annen gang gå inn i sin mors liv og bli født?
5 Jesus svarte: Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at en blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike.
6 Det som er født av kjødet, er kjød; og det som er født av Ånden, er ånd.
7 Undre deg ikke over at jeg sa til deg: Du må bli født på ny.
8 Vinden blåser dit den vil, og du hører lyden av den, men du kan ikke se hvor den kommer fra, og hvor den går. Det er også hver den som er født av Ånden.
9 Nikodemus svarte og sa til ham: Hvordan kan dette skje?
10 Jesus svarte og sa til ham: Er du en herre over Israel, og vet ikke dette?
11 Sannelig, sannelig sier jeg deg: Vi taler det vi vet, og vitner om at vi har sett; og dere tar ikke imot vårt vitnesbyrd.
12 Dersom jeg har fortalt dere jordiske ting, og dere ikke tror, hvordan skal dere da tro hvis jeg forteller dere om det himmelske?
13 Og ingen er steget opp til himmelen, uten han som er kommet ned fra himmelen, Menneskesønnen som er i himmelen.
14 Og likesom Moses løftet opp slangen i ørkenen, slik må Menneskesønnen bli løftet opp.
15 for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv.
16 For så høyt har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv.
17 For Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden; men for at verden skal bli frelst ved ham.
18 Den som tror på ham, blir ikke fordømt; men den som ikke tror, er allerede fordømt, fordi han ikke har trodd på Guds enbårne Sønns navn.
19 Og dette er fordømmelsen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elsket mørket fremfor lyset, fordi deres gjerninger var onde.
20 For hver den som gjør ondt, hater lyset og kommer ikke til lyset, for at hans gjerninger ikke skal bli irettesatt.
21 Men den som gjør sannhet, kommer til lyset, for at hans gjerninger kan bli åpenbare, at de er utført i Gud.
22 Etter dette kom Jesus og disiplene hans til Judeas land; og der ble han hos dem og døpte.
23 Og Johannes holdt også på å døpe i Aenon ved Salim, fordi det var mye vann der; og de kom og ble døpt.
24 For Johannes var ennå ikke kastet i fengsel.
25 Da kom det opp et spørsmål mellom noen av Johannes' disipler og jødene om renselse.
26 Og de kom til Johannes og sa til ham: Rabbi, han som var med deg på den andre side av Jordan, som du har vitnet for, se, han døper, og alle kommer til ham.
27 Johannes svarte og sa: Et menneske kan intet ta imot uten at det blir gitt ham fra himmelen.
28 Dere vitner selv om at jeg har sagt: Jeg er ikke Kristus, men at jeg er sendt foran ham.
29 Den som har bruden, er brudgommen; men brudgommens venn, som står og hører ham, fryder seg over brudgommens røst; derfor er min glede fullkommen.
30 Han må øke, men jeg skal minke.
31 Den som kommer ovenfra, er over alle; den som er av jorden, er jordisk og taler om jorden; den som kommer fra himmelen, er over alle.
32 Og det han har sett og hørt, det vitner han om; og ingen tar imot hans vitnesbyrd.
33 Den som har mottatt sitt vitnesbyrd, har satt sitt segl på at Gud er sann.
34 For den som Gud har sendt, taler Guds ord; for Gud gir ikke Ånden til ham.
35 Faderen elsker Sønnen og har gitt alt i hans hånd.

36 Den som tror på Sønnen, har evig liv, og den som ikke tror Sønnen, skal ikke se livet; men Guds vrede blir over ham.

KAPITTEL 4

1 Da Herren da visste hvordan fariseerne hadde hørt at Jesus gjorde og døpte flere disipler enn Johannes,
2 (Selv om ikke Jesus selv døpte, men disiplene hans,)
3 Han forlot Judea og dro igjen til Galilea.
4 Og han må reise gjennom Samaria.
5 Så kom han til en by i Samaria, som heter Sykar, like ved jordstykket som Jakob ga sin sønn Josef.
6 Nå var Jakobs brønn der. Da Jesus da var trett av reisen, satte han seg således ved brønnen, og det var omkring den sjette time.
7 En kvinne fra Samaria kommer for å hente vann. Jesus sier til henne: Gi meg å drikke!
8 (For hans disipler var gått bort til byen for å kjøpe kjøtt.)
9 Da sa kvinnen fra Samaria til ham: Hvordan kan det hende du som er jøde, ber meg om å drikke, som er en kvinne fra Samaria? for jødene har ingen omgang med samaritanene.
10 Jesus svarte og sa til henne: Kjente du Guds gave og visste hvem det er som sier til deg: Gi meg å drikke! du ville ha bedt ham, og han ville ha gitt deg levende vann.
11 Kvinnen sa til ham: Herre, du har ikke noe å suge med, og brønnen er dyp; hvor har du da det levende vannet fra?
12 Er du større enn vår far Jakob, som ga oss brønnen og drakk av den selv og hans barn og hans fe?
13 Jesus svarte og sa til henne: Hver den som drikker av dette vannet, skal tørste igjen.
14 Men hver den som drikker av vannet som jeg vil gi ham, skal aldri i evighet tørste; men vannet som jeg vil gi ham, skal være i ham en brønn med vann som springer opp til evig liv.
15 Kvinnen sa til ham: Herre, gi meg dette vannet, så jeg ikke tørster og ikke kommer hit for å hente.
16 Jesus sier til henne: Gå og kall på mannen din og kom hit.
17 Kvinnen svarte og sa: Jeg har ingen mann. Jesus sa til henne: Du har vel sagt: Jeg har ingen mann.
18 For du har hatt fem menn; og han som du nå har, er ikke din mann; det sa du i sannhet.
19 Kvinnen sa til ham: Herre, jeg ser at du er en profet.
20 Våre fedre tilbad på dette fjellet; og dere sier at i Jerusalem er det stedet hvor menneskene bør tilbe.
21 Jesus sier til henne: Kvinne, tro meg, timen kommer da dere verken skal tilbe Faderen på dette fjellet eller i Jerusalem.
22 I tilber, I vet ikke hva; vi vet hva vi tilber; for frelsen kommer fra jødene.
23 Men den time kommer, og er nå, da de sanne tilbedere skal tilbe Faderen i ånd og sannhet; for Faderen søker slike som tilber ham.
24 Gud er en Ånd, og de som tilber ham, må tilbe ham i ånd og sannhet.
25 Kvinnen sier til ham: Jeg vet at Messias kommer, som kalles Kristus; når han kommer, skal han fortelle oss alt.
26 Jesus sier til henne: Det er jeg som taler til deg.
27 Og over dette kom disiplene hans og undret seg over at han talte med kvinnen; men ingen sa: Hva søker du? eller: Hvorfor snakker du med henne?
28 Kvinnen forlot da vannkrukken sin og gikk inn i byen og sa til mennene:
29 Kom og se en mann som fortalte meg alt jeg har gjort. Er ikke dette Kristus?
30 Så gikk de ut av byen og kom til ham.
31 I mellomtiden ba disiplene ham og sa: Mester, spis!
32 Men han sa til dem: Jeg har kjøtt å spise som dere ikke vet om.
33 Derfor sa disiplene til hverandre: Er det noen som har ført ham til å spise?
34 Jesus sier til dem: Min mat er å gjøre hans vilje som har sendt meg, og å fullføre hans gjerning.
35 Si ikke dere: Det er ennå fire måneder, og så kommer høsten? Se, jeg sier dere: Løft opp deres øyne og se på markene! for de er allerede hvite til å høste.
36 Og den som høster, får lønn og samler frukt til det evige liv, for at både den som sår og den som høster, kan glede seg sammen.
37 Og her er dette ord sant: En sår, og en annen høster.
38 Jeg har sendt dere for å høste det dere ikke har arbeidet med; andre har arbeidet, og dere er kommet inn i deres arbeid.
39 Og mange av samaritanerne i den byen trodde på ham for kvinnens ord, som vitnet: Han fortalte meg alt jeg har gjort.
40 Da samaritanerne kom til ham, bad de ham om å bli hos dem, og han ble der i to dager.
41 Og mange flere trodde på grunn av hans eget ord;
42 Og han sa til kvinnen: Nå tror vi, ikke på grunn av ditt ord; for vi har selv hørt ham og vet at han i sannhet er Kristus, verdens frelser.
43 Men etter to dager dro han derfra og dro til Galilea.
44 For Jesus vitnet selv at en profet ikke har ære i sitt eget land.
45 Da han så kom til Galilea, tok galileerne imot ham, etter å ha sett alt det han gjorde i Jerusalem på høytiden; for de dro også til høytiden.
46 Så kom Jesus igjen til Kana i Galilea, hvor han laget vannet vin. Og det var en adelsmann hvis sønn var syk i Kapernaum.
47 Da han hørte at Jesus var kommet fra Judea til Galilea, gikk han til ham og bad ham om å komme ned og helbrede sønnen hans; for han var i ferd med å dø.
48 Da sa Jesus til ham: Uten at dere ser tegn og under, vil dere ikke tro.
49 Adelsmannen sa til ham: Herre, kom ned før mitt barn dør.
50 Jesus sa til ham: Gå! din sønn lever. Og mannen trodde det ord Jesus hadde talt til ham, og han gikk sin vei.
51 Og mens han nu var på vei ned, møtte hans tjenere ham og fortalte ham det og sa: Din sønn lever.
52 Så spurte han dem om timen da han begynte å gjøre opp. Og de sa til ham: I går i den syvende time forlot feberen ham.
53 Da visste faren at det var i samme time da Jesus sa til ham: Din sønn lever, og han trodde han og hele hans hus.
54 Dette er igjen det andre underet som Jesus gjorde da han kom ut fra Judea til Galilea.

KAPITTEL 5

1 Etter dette var det en fest for jødene; og Jesus dro opp til Jerusalem.
2 Nå er det i Jerusalem ved sauemarkedet en dam, som kalles på hebraisk Betesda, med fem forhaller.
3 I disse lå en stor mengde impotente mennesker, blinde, halte, visne, og ventet på vannets bevegelse.
4 For en engel gikk på en bestemt tid ned i dammen og gjorde vannet urolig; den som først etter vannets forvirring trådte inn, ble frisk av enhver sykdom han hadde.
5 Og det var en mann der, som var sykelig i åtte og tretti år.
6 Da Jesus så ham lyve og visste at han hadde vært lenge i det tilfellet, sa han til ham: Vil du bli frisk?
7 Den maktesløse svarte ham: Herre, jeg har ingen til å sette meg i dammen når vannet er urolig; men mens jeg kommer, går en annen ned foran meg.
8 Jesus sa til ham: Stå opp, ta din seng og gå!
9 Og straks ble mannen frisk og tok sin seng og gikk, og det var sabbat på samme dag.
10 Jødene sa da til den som ble helbredet: Det er sabbatsdagen; det er ikke tillatt for deg å bære din seng.
11 Han svarte dem: Han som gjorde meg frisk, han sa til meg: Ta din seng og gå!
12 Da spurte de ham: Hvilken mann er det som sa til dig: Ta din seng og gå?
13 Og den som ble helbredet, visste ikke hvem det var; for Jesus hadde ført seg bort, mens en mengde var på det stedet.
14 Etterpå fant Jesus ham i templet og sa til ham: Se, du er blitt frisk; synd ikke mer, for at ikke noe verre skal komme over dig.
15 Mannen gikk bort og fortalte jødene at det var Jesus som hadde gjort ham frisk.
16 Og derfor forfulgte jødene Jesus og søkte å drepe ham, fordi han hadde gjort dette på sabbatsdagen.
17 Men Jesus svarte dem: Min Far arbeider hittil, og jeg arbeider.
18 Derfor søkte jødene desto mer å drepe ham, fordi han ikke bare hadde brutt sabbaten, men også sa at Gud var hans Far, og gjorde seg lik med Gud.
19 Da svarte Jesus og sa til dem: Sannelig, sannelig sier jeg eder: Sønnen kan ikke gjøre annet enn det han ser Faderen gjøre; for alt han gjør, det gjør også Sønnen likeså.
20 For Faderen elsker Sønnen og viser ham alt som han selv gjør, og han skal vise ham større gjerninger enn disse, så dere kan undre eder.
21 For likesom Faderen reiser de døde opp og gjør dem levende; slik gjør Sønnen levende hvem han vil.
22 For Faderen dømmer ingen, men har overgitt hele dommen til Sønnen.
23 For at alle skal ære Sønnen, likesom de ærer Faderen. Den som ikke ærer Sønnen, ærer ikke Faderen som har sendt ham.
24 Sannelig, sannelig sier jeg dere: Den som hører mitt ord og tror på ham som har sendt meg, har evig liv og kommer ikke til fordømmelse. men går over fra døden til livet.
25 Sannelig, sannelig sier jeg dere: Den time kommer, og er nå, da de døde skal høre Guds Sønns røst, og de som hører, skal leve.
26 For likesom Faderen har liv i seg selv; slik har han gitt Sønnen å ha liv i seg selv;
27 Og han har gitt ham myndighet til også å holde dom, fordi han er Menneskesønnen.
28 Unn deg ikke over dette: for timen kommer da alle som er i gravene skal høre hans røst,
29 Og skal komme ut; de som har gjort godt, til livets oppstandelse; og de som har gjort det onde, til fordømmelsens oppstandelse.
30 Jeg kan intet gjøre av meg selv; som jeg hører, dømmer jeg; og min dom er rettferdig; for jeg søker ikke min egen vilje, men Faderens vilje som har sendt meg.
31 Hvis jeg vitner om meg selv, er mitt vitnesbyrd ikke sant.
32 Det er en annen som vitner om meg; og jeg vet at det vitnesbyrd han vitner om meg, er sant.
33 Dere sendte til Johannes, og han vitnet om sannheten.
34 Men jeg tar ikke imot noe vitnesbyrd fra mennesker; men dette sier jeg for at dere skal bli frelst.
35 Han var et brennende og skinnende lys, og I var villige for en tid til å glede seg over hans lys.
36 Men jeg har et større vitnesbyrd enn Johannes: for de gjerninger som Faderen har gitt meg å fullføre, de samme gjerninger som jeg gjør, vitner om meg at Faderen har sendt meg.
37 Og Faderen selv, som har sendt meg, har båret vitnesbyrd om meg. Dere har ikke hørt hans røst på noe tidspunkt eller sett hans skikkelse.
38 Og I har ikke hans ord i eder; for den han har sendt, ham tror I ikke.
39 Gransk Skriftene; for i dem tror dere at dere har evig liv, og det er de som vitner om meg.
40 Og dere vil ikke komme til meg for at dere skal ha liv.
41 Jeg mottar ikke ære av mennesker.
42 Men jeg kjenner dere, at dere ikke har Guds kjærlighet i dere.
43 Jeg er kommet i min Fars navn, og dere tar ikke imot meg; dersom en annen kommer i sitt eget navn, ham skal dere ta imot.
44 Hvordan kan dere tro, som tar imot hverandres ære, og ikke søke den ære som kommer fra Gud alene?
45 Tro ikke at jeg vil anklage dere for Faderen; det er en som anklager dere, Moses, som dere setter deres lit til.
46 For hadde dere trodd Moses, ville dere trodd meg; for han skrev om meg.
47 Men dersom dere ikke tror hans skrifter, hvordan skal dere da tro mine ord?

KAPITTEL 6

1 Etter dette gikk Jesus over Galilea-sjøen, som er Tiberias-havet.
2 Og en stor mengde fulgte ham, fordi de så hans tegn som han gjorde mot de syke.
3 Og Jesus gikk opp på et fjell, og der satt han sammen med disiplene sine.
4 Og påsken, jødenes høytid, var nær.
5 Da Jesus så løftet sine øyne og så en stor skare komme til ham, sa han til Filip: Hvor skal vi kjøpe brød fra, så disse kan spise?
6 Og dette sa han for å prøve ham: for han visste selv hva han ville gjøre.
7 Filip svarte ham: Brød for to hundre øre er ikke nok for dem, så hver og en av dem kan ta litt.

8En av disiplene hans, Andreas, Simon Peters bror, sa til ham:
9 Her er en gutt som har fem byggbrød og to små fisker; men hva er de blant så mange?
10 Og Jesus sa: La mennene sette seg ned! Nå var det mye gress på stedet. Så satte mennene seg ned, omtrent fem tusen i antall.
11 Og Jesus tok brødene; og da han hadde takket, delte han ut til disiplene og disiplene til dem som satt ned; og likeså av fiskene så mye de ville.
12 Da de ble mette, sa han til sine disipler: Samle de stykker som er igjen, så intet går tapt.
13 Derfor samlet de dem og fylte tolv kurver med stykkene av de fem byggbrødene som var igjen til dem som hadde spist.
14 Da disse mennene så det mirakel Jesus gjorde, sa de: Dette er i sannhet den profeten som skulle komme til verden.
15 Da Jesus da skjønte at de ville komme og ta ham med makt for å gjøre ham til konge, gikk han alene opp på et fjell igjen.
16 Og da det nu var blitt kveld, gikk disiplene hans ned til havet,
17 Og han gikk om bord i et skip og gikk over havet mot Kapernaum. Og det var nå mørkt, og Jesus var ikke kommet til dem.
18 Og havet steg opp på grunn av en stor vind som blåste.
19 Da de hadde rodd omkring fem og tyve eller tretti stadier, så de Jesus gå på havet og nærme seg skipet, og de ble redde.
20 Men han sa til dem: Det er jeg; vær ikke redd.
21 Da tok de ham villig inn i skipet, og straks var skipet ved landet de gikk til.
22 Dagen etter, da folket som stod på den andre siden av havet så at det ikke var noen annen båt der enn den som disiplene hans gikk inn i, og at Jesus ikke gikk med sine disipler i båten, men at hans disipler var borte alene;
23(Men det kom andre båter fra Tiberias nær det stedet hvor de åt brød, etter at Herren hadde takket:)
24 Da folket så at Jesus ikke var der, heller ikke disiplene hans, tok de også skipet og kom til Kapernaum og søkte etter Jesus.
25 Og da de fant ham på den andre siden av havet, sa de til ham: Rabbi, når kom du hit?
26 Jesus svarte dem og sa: Sannelig, sannelig sier jeg dere: Dere søker meg, ikke fordi dere så tegnene, men fordi dere spiste av brødene og ble mette.
27 Arbeid ikke for den mat som forgår, men for den mat som varer til evig liv, som Menneskesønnen skal gi dere; for ham har Gud, Faderen, beseglet.
28 Da sa de til ham: Hva skal vi gjøre for å gjøre Guds gjerninger?
29 Jesus svarte og sa til dem: Dette er Guds verk at dere tror på ham som han har sendt.
30 De sa da til ham: Hvilket tegn viser du da, så vi kan se det og tro dig? hva jobber du?
31 Våre fedre åt manna i ørkenen; som det står skrevet: Han ga dem brød fra himmelen å ete.
32 Da sa Jesus til dem: Sannelig, sannelig sier jeg eder: Moses ga eder ikke brødet fra himmelen; men min Far gir dere det sanne brød fra himmelen.
33 For Guds brød er den som kommer ned fra himmelen og gir verden liv.
34 Da sa de til ham: Herre, gi oss alltid dette brødet!
35 Og Jesus sa til dem: Jeg er livets brød. Den som kommer til meg, skal aldri i evighet sulte; og den som tror på meg, skal aldri i evighet tørste.
36 Men jeg sa til dere: Også dere har sett meg og tror ikke.
37 Alt det som Faderen gir meg, skal komme til meg; og den som kommer til meg, vil jeg på ingen måte kaste ut.
38 For jeg kom ned fra himmelen, ikke for å gjøre min egen vilje, men hans vilje som har sendt meg.
39 Og dette er Faderens vilje som har sendt meg, at jeg ikke skal miste noe av alt det han har gitt meg, men at jeg skal reise det opp igjen på den ytterste dag.
40 Og dette er hans vilje som har sendt meg, at hver den som ser Sønnen og tror på ham, skal ha evig liv, og jeg vil reise ham opp på den ytterste dag.
41 Da knurret jødene mot ham, fordi han sa: Jeg er brødet som er kommet ned fra himmelen.
42 Og de sa: Er ikke dette Jesus, Josefs sønn, hvis far og mor vi kjenner? hvordan er det da han sier: Jeg er kommet ned fra himmelen?
43 Jesus svarte da og sa til dem: Knurr ikke mellom eder!
44 Ingen kan komme til meg uten at Faderen som har sendt meg, trekker ham, og jeg vil reise ham opp på den ytterste dag.
45 Det er skrevet i profetene: Og de skal alle læres av Gud. Hver eneste mann som har hørt og har lært av Faderen, kommer til meg.
46 Ikke at noen har sett Faderen, uten den som er av Gud, han har sett Faderen.
47 Sannelig, sannelig sier jeg dere: Den som tror på meg, har evig liv.
48 Jeg er livets brød.
49 Dine fedre åt manna i ørkenen og er døde.
50 Dette er brødet som kommer ned fra himmelen, så et menneske kan ete av det og ikke dø.
51 Jeg er det levende brød som er kommet ned fra himmelen; om noen spiser av dette brød, skal han leve til evig tid; og det brød jeg vil gi, er mitt kjøtt, som jeg vil gi for verdens liv.
52 Jødene stred da med hverandre og sa: Hvordan kan denne mannen gi oss sitt kjøtt å ete?
53 Da sa Jesus til dem: Sannelig, sannelig sier jeg dere: Uten at dere spiser Menneskesønnens kjøtt og drikker hans blod, har dere ikke liv i dere.
54 Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, har evig liv; og jeg vil reise ham opp på den ytterste dag.
55 For mitt kjød er sannelig mat, og mitt blod er sannelig drikke.
56 Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, han blir i meg, og jeg i ham.
57 Likesom den levende Far har sendt meg, og jeg lever ved Faderen, slik skal den som eter meg, også leve ved meg.
58 Dette er brødet som er kommet ned fra himmelen: ikke som eders fedre åt manna og er døde; den som eter av dette brød, skal leve til evig tid.
59 Dette sa han i synagogen mens han underviste i Kapernaum.
60 Mange av hans disipler sa da, da de hørte dette: Dette er et vanskelig ord; hvem kan høre det?

61 Da Jesus visste ved seg selv at disiplene hans knurret over det, sa han til dem: Står dette dere?
62 Hva og om dere ser Menneskesønnen stige opp dit han var før?
63 Det er ånden som levendegjør; kjødet nytter ikke noe; de ord jeg taler til dere, de er ånd og er liv.
64 Men det er noen av dere som ikke tror. For Jesus visste fra begynnelsen hvem de var som ikke trodde, og hvem som skulle forråde ham.
65 Og han sa: Derfor sa jeg dere at ingen kan komme til meg uten at det er gitt ham av min Far.
66 Fra den tid gikk mange av hans disipler tilbake og vandret ikke mer med ham.
67 Da sa Jesus til de tolv: Vil også dere gå bort?
68 Da svarte Simon Peter ham: Herre, hvem skal vi gå til? du har det evige livs ord.
69 Og vi tror og er sikre på at du er den Kristus, den levende Guds Sønn.
70 Jesus svarte dem: Har jeg ikke utvalgt dere tolv, og en av dere er en djevel?
71 Han talte om Judas Iskariot, Simons sønn, for det var han som skulle forråde ham, som var en av de tolv.

KAPITTEL 7

1 Etter dette vandret Jesus i Galilea, for han ville ikke vandre i jødedommen, fordi jødene søkte å drepe ham.
2 Nå var jødenes løvhyttefest nær.
3 Hans brødre sa da til ham: Dra bort herfra og dra til Judea, så også dine disipler kan se de gjerninger du gjør.
4 For det er ingen som gjør noe i det skjulte, og han selv søker å bli kjent åpenlyst. Hvis du gjør disse tingene, vis deg selv for verden.
5 For heller ikke hans brødre trodde på ham.
6 Da sa Jesus til dem: Min tid er ennå ikke kommet, men deres tid er alltid rede.
7 Verden kan ikke hate deg; men mig hater den, fordi jeg vidner om den at dens gjerninger er onde.
8 Gå opp til denne høytiden! Jeg går ennå ikke opp til denne høytiden. for min tid er ennå ikke full, kommet.
9 Da han hadde sagt disse ordene til dem, ble han fremdeles i Galilea.
10 Men da brødrene hans var gått opp, gikk han også opp til høytiden, ikke åpenlyst, men som i det skjulte.
11 Da søkte jødene ham på høytiden og sa: Hvor er han?
12 Og det var mye knurring blant folket om ham; for noen sa: Han er en god mann; andre sa: Nei! men han forfører folket.
13 Men ingen talte åpent om ham av frykt for jødene.
14 Men omtrent midt under høytiden gikk Jesus opp i templet og lærte.
15 Og jødene undret seg og sa: Hvorledes kan denne mannen vite bokstavene, han som aldri har lært?
16 Jesus svarte dem og sa: Min lære er ikke min, men hans som har sendt meg.
17 Dersom noen vil gjøre hans vilje, skal han vite om læren om den er av Gud, eller om jeg taler av meg selv.
18 Den som taler av seg selv, søker sin egen ære; men den som søker hans ære som har sendt ham, det er sant, og det er ingen urettferdighet i ham.
19 Har ikke Moses gitt dere loven, og likevel holder ingen av dere loven? Hvorfor går du for å drepe meg?
20 Folket svarte og sa: Du har en djevel; hvem går for å drepe deg?
21 Jesus svarte og sa til dem: Jeg har gjort én gjerning, og dere undrer dere alle.
22 Derfor ga Moses eder omskjærelsen; (ikke fordi det er av Moses, men av fedrene) og dere omskjærer et menneske på sabbatsdagen.
23 Dersom en mann på sabbatsdagen blir omskjært, så skal Moseloven ikke brytes; er dere vrede på meg fordi jeg har gjort en mann frisk på sabbatsdagen?
24 Døm ikke etter utseendet, men døm rettferdig dom.
25 Da sa noen av dem fra Jerusalem: Er det ikke han som de søker å drepe?
26 Men se, han taler frimodig, og de sier ingenting til ham. Vet herskerne virkelig at dette er selve Kristus?
27 Men vi kjenner denne mann fra hvor han er; men når Kristus kommer, vet ingen hvor han er fra.
28 Da ropte Jesus i templet mens han lærte, og sa: Dere kjenner meg begge, og dere vet hvor jeg er, og jeg er ikke kommet av meg selv, men han som har sendt meg, er sann, som dere ikke kjenner.
29 Men jeg kjenner ham, for jeg er fra ham, og han har sendt meg.
30 Da søkte de å ta ham, men ingen la hendene på ham, for hans time var ennå ikke kommet.
31 Og mange av folket trodde på ham og sa: Når Kristus kommer, vil han da gjøre flere tegn enn disse som denne mann har gjort?
32 Fariseerne hørte at folket knurret slikt om ham; og fariseerne og yppersteprestene sendte tjenestemenn for å ta ham.
33 Da sa Jesus til dem: Enda en liten stund er jeg hos dere, og så går jeg til ham som har sendt meg.
34 Dere skal søke meg og ikke finne meg, og der jeg er, dit kan dere ikke komme.
35 Da sa jødene seg imellom: Hvor vil han gå, så vi ikke skal finne ham? vil han gå til de spredte blant hedningene og lære hedningene?
36 Hvad er det for et ord som han sa: Dere skal søke meg og ikke finne mig, og dit hvor jeg er, kan dere ikke komme?
37 På den ytterste dagen, den store høytidens dag, stod Jesus og ropte og sa: Hvis noen tørster, la ham komme til meg og drikke!
38 Den som tror på meg, som Skriften har sagt, fra hans buk skal strømme elver av levende vann.
39 (Men dette sa han om Ånden, som de som tror på ham skulle få: for Den Hellige Ånd var ennå ikke gitt, fordi Jesus ennå ikke var herliggjort.)
40 Da sa mange av folket da de hørte dette ord: Sannelig, dette er profeten.
41 Andre sa: Dette er Kristus. Men noen sa: Skal Kristus komme ut av Galilea?
42 Har ikke skriften sagt: Kristus kommer av Davids ætt og fra byen Betlehem, hvor David var?
43 Så det ble splittelse blant folket på grunn av ham.
44 Og noen av dem ville ha tatt ham; men ingen la hendene på ham.
45 Så kom tjenestemennene til yppersteprestene og fariseerne; og de sa til dem: Hvorfor har dere ikke hentet ham?
46 Tjenerne svarte: Aldri har en mann talt slik som denne.
47 Da svarte fariseerne dem: Er også I ført vill?

48 Har noen av høvdingene eller fariseerne trodd på ham?
49 Men dette folket som ikke kjenner loven, er forbannet.
50 Nikodemus sa til dem: (han som kom til Jesus om natten, han var en av dem)
51 Kan vår lov dømme noen før den hører ham og vet hva han gjør?
52 De svarte og sa til ham: Er du også fra Galilea? Søk og se! For fra Galilea står ingen profet opp.
53 Og hver gikk til sitt eget hus.

KAPITTEL 8

1 Jesus gikk til Oljeberget.
2 Og tidlig om morgenen kom han igjen inn i templet, og alt folket kom til ham. og han satte seg ned og lærte dem.
3 Og de skriftlærde og fariseerne førte til ham en kvinne som var grepet i hor; og da de hadde satt henne midt iblant,
4 De sier til ham: Mester, denne kvinnen ble grepet i hor, på selve gjerningen.
5 Men Moses bød oss i loven at slike skulle steines; men hva sier du?
6 Dette sa de for å friste ham, så de måtte anklage ham. Men Jesus bøyde seg ned og skrev med fingeren på bakken, som om han ikke hørte dem.
7 Så da de fortsatte å spørre ham, løftet han seg opp og sa til dem: Den som er uten synd blant dere, la ham først kaste en stein på henne!
8 Og igjen bøyde han seg ned og skrev på jorden.
9 Og de som hørte det, ble overbevist av sin egen samvittighet, og gikk ut, en etter en, fra de eldste til de siste, og Jesus ble alene igjen, og kvinnen som stod i midten.
10 Da Jesus løftet seg opp og så ingen andre enn kvinnen, sa han til henne: Kvinne, hvor er disse anklagerne dine? har ingen fordømt deg?
11 Hun sa: Ingen, Herre! Og Jesus sa til henne: Heller ikke jeg fordømmer deg; gå bort og synd ikke mer.
12 Da talte Jesus igjen til dem og sa: Jeg er verdens lys; den som følger meg, skal ikke vandre i mørket, men ha livets lys.
13 Fariseerne sa da til ham: Du bærer vidnesbyrd om deg selv; rekorden din er ikke sann.
14 Jesus svarte og sa til dem: Selv om jeg vitner om meg selv, er mitt vidnesbyrd sant; for jeg vet hvor jeg kom fra, og hvor jeg går; men dere kan ikke se hvor jeg kommer fra, og hvor jeg går.
15 I dømmer etter kjødet; Jeg dømmer ingen mann.
16 Men om jeg dømmer, er min dom sann, for jeg er ikke alene, men jeg og Faderen som har sendt meg.
17 Det står også skrevet i din lov at to menns vitnesbyrd er sant.
18 Jeg er en som vitner om meg selv, og Faderen som har sendt meg, vitner om meg.
19 Da sa de til ham: Hvor er din Far? Jesus svarte: Dere kjenner ikke meg eller min Far; hadde dere kjent meg, skulle dere også kjent min Far.
20 Disse ord talte Jesus i skattkammeret mens han lærte i templet, og ingen la hendene på ham; for hans time var ennå ikke kommet.
21 Da sa Jesus igjen til dem: Jeg går min vei, og dere skal søke meg og dø i deres synder; dit jeg går, kan dere ikke komme.
22 Da sa jødene: Vil han drepe seg selv? fordi han sier: Dit jeg går, kan I ikke komme.
23 Og han sa til dem: I er nedenfra; Jeg er ovenfra: dere er av denne verden; Jeg er ikke av denne verden.
24 Derfor sa jeg dere at dere skal dø i deres synder; for hvis dere ikke tror at jeg er ham, skal dere dø i deres synder.
25 Da sa de til ham: Hvem er du? Og Jesus sa til dem: Det samme som jeg sa dere fra begynnelsen av.
26 Jeg har mye å si og dømme om dere; men han som har sendt meg er sann. og jeg taler til verden det jeg har hørt om ham.
27 De forsto ikke at han talte til dem om Faderen.
28 Da sa Jesus til dem: Når dere har opphøyet Menneskesønnen, da skal dere kjenne at det er jeg, og at jeg ikke gjør noe av meg selv. men som min Far har lært meg, taler jeg disse ting.
29 Og han som har sendt meg, er med meg; Faderen har ikke latt meg være alene; for jeg gjør alltid det som behager ham.
30 Mens han talte disse ordene, kom mange til tro på ham.
31 Da sa Jesus til de jøder som trodde på ham: Dersom dere blir i mitt ord, da er dere i sannhet mine disipler;
32 Og dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal gjøre dere fri.
33 De svarte ham: Vi er Abrahams ætt og har aldri vært i trelldom for noen; hvordan sier du: I skal bli frigjort?
34 Jesus svarte dem: Sannelig, sannelig sier jeg eder: Hver den som gjør synd, er syndens tjener.
35 Og tjeneren blir ikke i huset til evig tid, men Sønnen blir alltid.
36 Dersom Sønnen derfor gjør dere fri, skal dere virkelig være frie.
37 Jeg vet at dere er Abrahams ætt; men dere søker å drepe meg, for mitt ord har ingen plass i dere.
38 Jeg taler det jeg har sett hos min Far, og dere gjør det dere har sett hos deres far.
39 De svarte og sa til ham: Abraham er vår far. Jesus sa til dem: Hvis dere var Abrahams barn, ville dere gjøre Abrahams gjerninger.
40 Men nå søker I å drepe meg, en mann som har fortalt eder sannheten som jeg har hørt av Gud; dette gjorde ikke Abraham.
41 Dere gjør deres fars gjerninger. Da sa de til ham: Vi er ikke født av hor; vi har én Far, ja, Gud.
42 Jesus sa til dem: Hvis Gud var deres Far, ville dere elske meg; for jeg gikk ut og kom fra Gud; heller ikke jeg kom av meg selv, men han sendte meg.
43 Hvorfor forstår dere ikke min tale? selv fordi dere ikke kan høre mitt ord.
44 Dere er av deres far, djevelen, og deres fars lyster vil dere gjøre. Han var en morder fra begynnelsen, og ble ikke i sannheten, for det er ingen sannhet i ham. Når han taler løgn, taler han av sine egne; for han er en løgner, og dens far.
45 Og fordi jeg sier dere sannheten, tror dere meg ikke.
46 Hvem av dere overbeviser meg om synd? Og hvis jeg sier sannheten, hvorfor tror dere meg ikke?
47 Den som er av Gud, hører Guds ord; derfor hører dere dem ikke, fordi dere ikke er av Gud.
48 Da svarte jødene og sa til ham: Sier vi ikke godt at du er en samaritan og har en djevel?

49 Jesus svarte: Jeg har ikke en djevel; men jeg ærer min Far, og dere vanærer meg.
50 Og jeg søker ikke min egen ære; det er en som søker og dømmer.
51 Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hvis noen holder mitt ord, skal han aldri i evighet se døden.
52 Da sa jødene til ham: Nå vet vi at du har en djevel. Abraham er død, og profetene; og du sier: Dersom noen holder mitt ord, skal han aldri smake døden.
53 Er du større enn vår far Abraham, som er død? og profetene er døde. Hvem lager du deg selv?
54 Jesus svarte: Om jeg ærer meg selv, er min ære intet; det er min Far som ærer meg; om hvem dere sier at han er deres Gud.
55 Men dere kjenner ham ikke; men jeg kjenner ham, og hvis jeg sier: Jeg kjenner ham ikke, da vil jeg være en løgner som du; men jeg kjenner ham og holder på hans ord.
56 Din far Abraham gledet seg over å se min dag, og han så den og gledet sig.
57 Da sa jødene til ham: Du er ennå ikke femti år gammel, og har du sett Abraham?
58 Jesus sa til dem: Sannelig, sannelig sier jeg eder: Før Abraham var til, er jeg.
59 Da tok de opp steiner for å kaste på ham; men Jesus gjemte seg og gikk ut av templet og gikk midt iblant dem, og gikk så forbi.

KAPITTEL 9

1 Og da Jesus gikk forbi, så han en mann som var blind fra sin fødsel.
2 Og disiplene hans spurte ham og sa: Mester, hvem har syndet, denne mannen eller hans foreldre, at han ble født blind?
3 Jesus svarte: Hverken denne eller hans foreldre har syndet, men for at Guds gjerninger skal åpenbares i ham.
4 Jeg skal gjøre hans gjerninger som har sendt meg, mens det er dag; natten kommer, da ingen kan arbeide.
5 Så lenge jeg er i verden, er jeg verdens lys.
6 Da han hadde sagt dette, spyttet han på jorden og laget leire av spyttet, og han salvet øynene til den blinde med leiren.
7 Og han sa til ham: Gå og vask deg i Siloam-dammen (som tyder på Sendt). Han gikk derfor og vasket seg og kom seende.
8 Da sa naboene og de som før hadde sett ham at han var blind: Er det ikke han som satt og ba?
9 Noen sa: Dette er han; andre sa: Han er som ham; men han sa: Jeg er han.
10 Derfor sa de til ham: Hvordan ble dine øyne åpnet?
11 Han svarte og sa: En mann som heter Jesus, har laget leire og salvet mine øyne og sa til meg: Gå til Siloam-dammen og vask deg!
12 Da sa de til ham: Hvor er han? Han sa: Jeg vet ikke.
13 De førte til fariseerne ham som før var blind.
14 Og det var sabbatsdagen da Jesus laget leiren og åpnet øynene.
15 Da spurte også fariseerne ham igjen hvordan han hadde fått synet. Han sa til dem: Han la leire på mine øyne, og jeg vasket meg og ser.
16 Derfor sa noen av fariseerne: Denne mann er ikke av Gud, fordi han ikke holder sabbatsdagen. Andre sa: Hvordan kan en mann som er en synder gjøre slike mirakler? Og det var splittelse blant dem.
17 De sier atter til den blinde: Hvad sier du om ham at han har åpnet dine øyne? Han sa: Han er en profet.
18 Men jødene trodde ikke på ham at han hadde vært blind og fått synet, før de kalte på foreldrene til ham som hadde fått synet.
19 Og de spurte dem og sa: Er dette deres sønn, som dere sier er født blind? hvordan ser han nå?
20 Foreldrene hans svarte dem og sa: Vi vet at dette er vår sønn, og at han er født blind.
21 Men hvordan han nå ser, vet vi ikke; eller hvem som har åpnet sine øyne, vet vi ikke; han er myndig; spør ham: han skal tale for seg selv.
22 Disse ord sa foreldrene hans fordi de fryktet jødene; for jødene hadde allerede blitt enige om at dersom noen bekjente at han var Kristus, da skulle han kastes ut av synagogen.
23 Derfor sa foreldrene hans: Han er myndig; spør ham.
24 Så kalte de igjen mannen som var blind, og sa til ham: Gi Gud ære! Vi vet at denne mann er en synder.
25 Han svarte og sa: Om han er en synder eller ikke, vet jeg ikke; en ting vet jeg, at mens jeg var blind, ser jeg nå.
26 Da sa de igjen til ham: Hva har han gjort med deg? hvordan åpnet han øynene dine?
27 Han svarte dem: Jeg har allerede fortalt eder det, og I hørte det ikke; hvorfor skulle I høre det igjen? vil også dere være hans disipler?
28 Da spottet de ham og sa: Du er hans disippel; men vi er Moses' disipler.
29 Vi vet at Gud talte til Moses; denne mann vet vi ikke fra hvor han er.
30 Mannen svarte og sa til dem: Hvorfor er her en underlig ting, som dere ikke vet fra hvor han er, og likevel har han åpnet mine øyne.
31 Nå vet vi at Gud ikke hører syndere; men om noen er en tilbeder av Gud og gjør hans vilje, ham hører han.
32 Siden verden begynte, er det ikke hørt at noen har åpnet øynene til en som var født blind.
33 Hvis denne mannen ikke var av Gud, kunne han ikke gjøre noe.
34 De svarte og sa til ham: Du er helt født i synder, og lærer du oss? Og de kastet ham ut.
35 Jesus hørte at de hadde kastet ham ut; og da han fant ham, sa han til ham: Tror du på Guds Sønn?
36 Han svarte og sa: Hvem er han, Herre, så jeg kan tro på ham?
37 Og Jesus sa til ham: Du har både sett ham, og det er han som taler med deg.
38 Og han sa: Herre, jeg tror. Og han tilba ham.
39 Og Jesus sa: Til dom er jeg kommet til denne verden, for at de som ikke ser, skal se; og for at de som ser, kan bli blinde.
40 Og noen av fariseerne som var med ham, hørte disse ord og sa til ham: Er vi også blinde?
41 Jesus sa til dem: Var dere blinde, skulle dere ikke ha synd; men nå sier dere: Vi ser; derfor består din synd.

KAPITTEL 10

1 Sannelig, sannelig sier jeg dere: Den som ikke går inn
gjennom døren inn i sauefjøset, men klatrer opp på en
annen måte, han er en tyv og en røver.
2 Men den som går inn gjennom døren, er sauenes hyrde.
3 For ham åpner portvakten; og fårene hører hans røst, og
han kaller sine egne får ved navn og fører dem ut.
4 Og når han legger ut sine egne sauer, går han foran dem,
og fårene følger ham; for de kjenner hans røst.
5 Og en fremmed vil de ikke følge, men flykte fra ham; for
de kjenner ikke fremmedes røst.
6 Denne lignelsen talte Jesus til dem, men de skjønte ikke
hva det var som han talte til dem.
7 Da sa Jesus igjen til dem: Sannelig, sannelig sier jeg dere:
Jeg er døren til sauene.
8 Alle som har vært før meg, er tyver og røvere, men
fårene hørte dem ikke.
9 Jeg er døren: ved meg, om noen går inn, skal han bli
frelst, og han skal gå inn og ut og finne beite.
10 Tyven kommer ikke, men for å stjele og drepe og
ødelegge. Jeg er kommet for at de skal ha liv og mer
overflod.
11 Jeg er den gode hyrde: den gode hyrde gir sitt liv for
sauene.
12 Men den som er leiearbeider og ikke hyrden, som ikke
har sauene til, ser ulven komme og forlater sauene og
flykter, og ulven fanger dem og sprer sauene.
13 Leiemannen flykter, for han er en lønnsarbeider og bryr
seg ikke om sauene.
14 Jeg er den gode hyrde og kjenner mine sauer og er kjent
av mine.
15 Likesom Faderen kjenner meg, så kjenner jeg Faderen,
og jeg setter mitt liv til for sauene.
16 Og jeg har andre sauer, som ikke er av denne hjord; dem
må jeg også bringe, og de skal høre min røst; og det skal
være én fold og én hyrde.
17 Derfor elsker min Far meg, fordi jeg gir mitt liv til for å
ta det igjen.
18 Ingen tar det fra meg, men jeg gir det av meg selv. Jeg
har makt til å legge den ned, og jeg har makt til å ta den
igjen. Dette budet har jeg mottatt av min Far.
19 Det ble derfor igjen splittelse blant jødene for disse ord.
20 Og mange av dem sa: Han har en djevel og er gal;
hvorfor hører dere ham?
21 Andre sa: Dette er ikke hans ord som har en djevel. Kan
en djevel åpne øynene til blinde?
22 Og det var i Jerusalem innvielsesfesten, og det var
vinter.
23 Og Jesus gikk i templet i Salomos forhus.
24 Da gikk jødene rundt ham og sa til ham: Hvor lenge får
du oss til å tvile? Hvis du er Kristus, fortell oss det rett ut.
25 Jesus svarte dem: Jeg sa det til dere, og dere trodde ikke:
de gjerninger jeg gjør i min Fars navn, de vitner om meg.
26 Men dere tror ikke, fordi dere ikke er av mine får, som
jeg sa dere.
27 Mine sauer hører min røst, og jeg kjenner dem, og de
følger meg.
28 Og jeg gir dem evig liv; og de skal aldri i evighet gå
fortapt, og ingen skal rive dem ut av min hånd.
29 Min Far, som ga dem meg, er større enn alle; og ingen
er i stand til å rive dem ut av min Fars hånd.
30 Jeg og min Far er ett.
31 Så tok jødene opp igjen steiner for å steine ham.
32 Jesus svarte dem: Mange gode gjerninger har jeg vist
dere fra min Far; for hvilke av disse gjerningene steiner
dere meg?
33 Jødene svarte ham og sa: For en god gjerning steiner vi
deg ikke; men for blasfemi; og fordi du som er et
menneske, gjør deg selv til Gud.
34 Jesus svarte dem: Er det ikke skrevet i eders lov: Jeg sa:
Dere er guder?
35 Om han kalte dem guder som Guds ord kom til, og
Skriften kan ikke brytes;
36 Si om ham som Faderen har helliget og sendt til verden:
Du spotter! fordi jeg sa: Jeg er Guds Sønn?
37 Hvis jeg ikke gjør min Fars gjerninger, så tro meg ikke.
38 Men dersom jeg gjør det, om dere ikke tror meg, så tro
gjerningene, så dere kan vite og tro at Faderen er i meg, og
jeg i ham.
39 Derfor søkte de igjen å ta ham, men han slapp ut av
deres hånd,
40 Og han drog igjen bortenfor Jordan til det sted hvor
Johannes først døpte; og der ble han.
41 Og mange grep til ham og sa: Johannes gjorde ikke noe
mirakel; men alt det Johannes talte om denne mann, var
sant.
42 Og mange trodde på ham der.

KAPITTEL 11

1 En mann var syk, ved navn Lasarus, fra Betania, byen til
Maria og hennes søster Marta.
2 (Det var den Maria som salvet Herren med salve og
tørket føttene hans med håret, hvis bror Lasarus var syk.)
3 Derfor sendte hans søstre til ham og sa: Herre, se, han
som du elsker, er syk.
4 Da Jesus hørte det, sa han: Denne sykdom er ikke til
døden, men til Guds ære, for at Guds Sønn kan bli
herliggjort ved den.
5 Nå elsket Jesus Marta og hennes søster og Lasarus.
6 Da han derfor hørte at han var syk, ble han enda to dager
på samme sted hvor han var.
7 Så sier han til disiplene sine: La oss dra til Judea igjen!
8 Hans disipler sier til ham: Mester, jødene har i det siste
søkt å steine deg; og går du dit igjen?
9 Jesus svarte: Er det ikke tolv timer på dagen? Om noen
vandrer om dagen, snubler han ikke, fordi han ser denne
verdens lys.
10 Men om en mann går om natten, snubler han, fordi det
ikke er lys i ham.
11 Dette sa han, og etter det sa han til dem: Vår venn
Lasarus sover; men jeg går for å vekke ham opp av søvnen.
12 Da sa hans disipler: Herre, hvis han sover, skal han
gjøre godt.
13 Men Jesus talte om hans død, men de trodde at han
hadde talt om å hvile i søvne.
14 Da sa Jesus rett ut til dem: Lasarus er død.
15 Og jeg er glad for deres skyld at jeg ikke var der, for at
dere skal tro; men la oss gå til ham.
16 Da sa Tomas, som heter Didymus, til sine meddisipler:
La oss også gå, så vi kan dø med ham.
17 Da Jesus kom, fant han at han allerede hadde ligget i
graven fire dager.

18 Nå var Betania nær ved Jerusalem, omtrent femten stadier unna.
19 Og mange av jødene kom til Marta og Maria for å trøste dem om deres bror.
20 Så snart Marta hørte at Jesus kom, gikk hun og møtte ham; men Maria satt stille i huset.
21 Da sa Marta til Jesus: Herre, hadde du vært her, hadde ikke broren min dødd.
22 Men jeg vet at alt du vil be Gud om, vil Gud gi deg.
23 Jesus sier til henne: Din bror skal stå opp igjen.
24 Marta sa til ham: Jeg vet at han skal stå opp igjen i oppstandelsen på den ytterste dag.
25 Jesus sa til henne: Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på meg, skal leve om han enn dør.
26 Og hver den som lever og tror på meg, skal aldri i evighet dø. tror du dette?
27 Hun sa til ham: Ja, Herre! Jeg tror at du er Kristus, Guds Sønn, som skulle komme til verden.
28 Og da hun hadde sagt det, gikk hun sin vei og kalte i skjul sin søster Maria og sa: Mesteren er kommet og kaller på deg.
29 Så snart hun hørte det, reiste hun seg raskt og kom til ham.
30 Men Jesus var ennå ikke kommet inn i byen, men var på det stedet der Marta møtte ham.
31 Da jødene som var med henne i huset og trøstet henne, da de så Maria, reiste hun seg raskt og gikk ut, fulgte etter henne og sa: Hun går til graven for å gråte der.
32 Da Maria kom der Jesus var, og så ham, falt hun ned for hans føtter og sa til ham: Herre, hadde du vært her, så var ikke min bror død.
33 Da Jesus så henne gråte, og jødene også gråte som fulgte med henne, stønnet han i ånden og ble forferdet.
34 og sa: Hvor har I lagt ham? De sa til ham: Herre, kom og se!
35 Jesus gråt.
36 Da sa jødene: Se hvordan han elsket ham!
37 Og noen av dem sa: Kunne ikke denne mannen, som åpnet de blindes øyne, ha ført til at ikke engang denne mann døde?
38 Jesus kommer da igjen, stønnende i seg selv, til graven. Det var en hule, og en stein lå på den.
39 Jesus sa: Ta bort steinen! Marta, søsteren til den døde, sa til ham: Herre, på denne tiden stinker han, for han har vært død i fire dager.
40 Jesus sier til henne: Sa jeg ikke til deg at hvis du tror, så skulle du se Guds herlighet?
41 Så tok de bort steinen fra stedet der den døde ble lagt. Og Jesus løftet sine øyne og sa: Far, jeg takker deg for at du har hørt meg.
42 Og jeg visste at du alltid hører meg; men på grunn av folket som står der, sa jeg det, forat de skal tro at du har sendt meg.
43 Og da han hadde sagt dette, ropte han med høy røst: Lasarus, kom ut!
44 Og den døde gikk ut, bundet på hender og føtter med gravklær, og hans ansikt var bundet rundt med en serviett. Jesus sa til dem: Løs ham og la ham gå.
45 Da trodde mange av jødene som kom til Maria og hadde sett det Jesus gjorde, på ham.
46 Men noen av dem gikk til fariseerne og fortalte dem hva Jesus hadde gjort.
47 Da samlet yppersteprestene og fariseerne et råd og sa: Hva gjør vi? for denne mann gjør mange mirakler.
48 Hvis vi lar ham være i fred, skal alle tro på ham, og romerne skal komme og ta både vårt sted og vårt folk.
49Og en av dem, som heter Kaifas, som var yppersteprest samme år, sa til dem: Dere vet ingenting i det hele tatt.
50 Tenk heller ikke på at det er hensiktsmessig for oss at én mann skal dø for folket, og at hele nasjonen ikke går under.
51 Og dette talte han ikke av seg selv; men da han var yppersteprest det året, profeterte han at Jesus skulle dø for dette folk.
52 Og ikke bare for den nasjonen, men for at han også skulle samle Guds barn som var spredt utover i ett.
53 Så fra den dag av tok de råd sammen om å drepe ham.
54 Jesus vandret derfor ikke mer åpenlyst blant jødene; men dro derfra til et land nær ørkenen, til en by som heter Efraim, og fortsatte der med disiplene hans.
55 Og jødenes påske var nær, og mange drog fra landet opp til Jerusalem før påsken for å rense seg.
56 Da søkte de etter Jesus og sa til hverandre mens de stod i templet: Hva tror I om at han ikke vil komme til høytiden?
57 Men både yppersteprestene og fariseerne hadde gitt befaling om at hvis noen visste hvor han var, skulle han fortelle det, så de kunne ta ham.

KAPITTEL 12

1 Da kom Jesus seks dager før påske til Betania, hvor Lasarus var som hadde vært død, som han oppreiste fra de døde.
2 Der gjorde de ham et måltid; og Marta tjente, men Lasarus var en av dem som satt til bords med ham.
3 Da tok Maria et pund nardussalve, meget kostbar, og salvet Jesu føtter og tørket hans føtter med håret hennes, og huset ble fylt av salvens lukt.
4 Da sa en av hans disipler, Judas Iskariot, Simons sønn, som skulle forråde ham:
5 Hvorfor ble ikke denne salven solgt for tre hundre øre og gitt til de fattige?
6 Dette sa han, ikke at han brydde seg om de fattige; men fordi han var en tyv og hadde posen og bar det som var lagt i den.
7 Da sa Jesus: La henne være i fred! mot dagen da jeg begraves, har hun holdt dette.
8 For de fattige har dere alltid hos dere; men meg har dere ikke alltid.
9 Mange av jødene visste derfor at han var der, og de kom ikke bare for Jesu skyld, men for at de også skulle se Lasarus, som han hadde oppreist fra de døde.
10 Men yppersteprestene rådførte seg for å drepe Lasarus også;
11 For på grunn av ham gikk mange av jødene bort og trodde på Jesus.
12Den neste dag var det mye folk som kom til høytiden, da de hørte at Jesus kom til Jerusalem,
13 Tok palmegrener og gikk ham i møte og ropte: Hosianna! Velsignet være Israels konge som kommer i Herrens navn!
14 Og da Jesus fant et ungt asen, satte han seg på den; som det er skrevet,
15 Frykt ikke, Sions datter! Se, din konge kommer, sittende på et eselfol.

16 Dette forstod ikke hans disipler først; men da Jesus var blitt herliggjort, kom de i hu at dette var skrevet om ham, og at de hadde gjort dette mot ham.
17 Folket som var med ham da han kalte Lasarus opp av graven sin og reiste ham opp fra de døde, bar vidnesbyrd.
18 Derfor møtte også folket ham, fordi de hørte at han hadde gjort dette underet.
19 Fariseerne sa da seg imellom: Forstår dere hvorledes dere intet vinner? se, verden er gått etter ham.
20 Og det var noen grekere blant dem som kom opp for å tilbe ved høytiden.
21 Han kom da til Filip, som var fra Betsaida i Galilea, og ba ham og sa: Herre, vi vil se Jesus.
22 Filip kommer og sier det til Andreas, og igjen forteller Andreas og Filip det til Jesus.
23 Og Jesus svarte dem og sa: Timen er kommet da Menneskesønnen skulle bli herliggjort.
24 Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det alene; men hvis det dør, bærer det mye frukt.
25 Den som elsker sitt liv, skal miste det; og den som hater sitt liv i denne verden, skal beholde det til evig liv.
26 Dersom noen tjener meg, la ham følge meg; og der jeg er, der skal også min tjener være. Dersom noen tjener meg, ham skal min Far ære.
27 Nå er min sjel forferdet; og hva skal jeg si? Far, frels meg fra denne time! men derfor kom jeg til denne time.
28 Far, herliggjør ditt navn! Da kom det en røst fra himmelen som sa: Jeg har både herliggjort det og vil herliggjøre det igjen.
29 Folket som stod der og hørte det, sa at det tordnet; andre sa: En engel har talt til ham.
30 Jesus svarte og sa: Denne røsten kom ikke for min skyld, men for deres skyld.
31 Nå er det denne verdens dom: nå skal denne verdens fyrste kastes ut.
32 Og jeg, hvis jeg blir løftet opp fra jorden, vil trekke alle mennesker til meg.
33 Dette sa han for å vise hvilken død han skulle dø.
34 Folket svarte ham: Vi har hørt av loven at Kristus blir til evig tid; og hvordan sier du: Menneskesønnen må bli opphøyet? hvem er denne Menneskesønnen?
35 Da sa Jesus til dem: Enda en liten stund er lyset hos dere. Gå mens dere har lyset, for at mørket ikke skal komme over dere; for den som vandrer i mørket, vet ikke hvor han går.
36 Mens dere har lys, tro på lyset, så dere kan være lysets barn. Dette sa Jesus, og gikk bort og skjulte seg for dem.
37 Men selv om han hadde gjort så mange mirakler før dem, trodde de likevel ikke på ham.
38 For at profeten Esaias' ord skulle gå i oppfyllelse, som han sa: Herre, hvem har trodd vårt budskap? og for hvem er Herrens arm blitt åpenbart?
39 Derfor kunne de ikke tro, for Esaias sa igjen:
40 Han har blindet deres øyne og forherdet deres hjerte; at de ikke skulle se med øynene og ikke forstå med hjertet og omvende seg, og jeg skulle helbrede dem.
41 Dette sa Esaias da han så hans herlighet og talte om ham.
42 Men blant de øverste fyrstene trodde også mange på ham; men på grunn av fariseerne bekjente de ham ikke, for at de ikke skulle bli kastet ut av synagogen.
43 For de elsket menneskers pris mer enn lovsangen til Gud.
44 Jesus ropte og sa: Den som tror på meg, tror ikke på meg, men på ham som har sendt meg.
45 Og den som ser meg, ser ham som har sendt meg.
46 Jeg er kommet som et lys til verden, for at hver den som tror på meg, ikke skal bli i mørket.
47 Og om noen hører mine ord og ikke tror, da dømmer jeg ham ikke; for jeg er ikke kommet for å dømme verden, men for å frelse verden.
48 Den som forkaster meg og ikke tar imot mine ord, har en som dømmer ham; det ord jeg har talt, det skal dømme ham på den ytterste dag.
49 For jeg har ikke talt om meg selv; men Faderen som har sendt meg, han gav meg et bud, hva jeg skulle si og hva jeg skulle tale.
50 Og jeg vet at hans bud er evig liv. Alt jeg taler derfor, slik som Faderen har sagt til meg, det taler jeg.

KAPITTEL 13

1 Men før påskehøytiden, da Jesus visste at hans time var kommet da han skulle gå ut av denne verden til Faderen, etter å ha elsket sine egne som var i verden, elsket han dem inntil enden.
2 Og måltidet var slutt, og djevelen hadde nå lagt Judas Iskariot, Simons sønn, inn i hjertet for å forråde ham.
3 Jesus visste at Faderen hadde gitt alt i hans hender, og at han var kommet fra Gud og gikk til Gud.
4 Han stod opp fra kveldsmaten og la sine klær til side; og tok et håndkle og bandt om seg.
5 Deretter helte han vann i en skål og begynte å vaske disiplenes føtter og tørke dem med håndkleet han var omgjort med.
6 Så kom han til Simon Peter, og Peter sa til ham: Herre, vasker du mine føtter?
7 Jesus svarte og sa til ham: Hva jeg gjør, vet du ikke nå; men du skal vite heretter.
8 Peter sa til ham: Du skal aldri vaske mine føtter. Jesus svarte ham: Hvis jeg ikke vasker deg, har du ingen del med meg.
9 Simon Peter sa til ham: Herre, ikke bare mine føtter, men også mine hender og mitt hode.
10 Jesus sier til ham: Den som er vasket, trenger ikke annet enn å vaske sine føtter, men er ren i det hele tatt, og I er rene, men ikke alle.
11 For han visste hvem som skulle forråde ham; derfor sa han:I er ikke alle rene.
12 Da han hadde vasket føttene deres og tatt klærne sine og satt seg ned igjen, sa han til dem: Vet dere hva jeg har gjort mot eder?
13 Dere kaller meg Mester og Herre, og dere sier vel; for det er jeg.
14 Hvis jeg da, din Herre og Mester, har vasket dine føtter; I bør også vaske hverandres føtter.
15 For jeg har gitt dere et eksempel, for at dere skal gjøre som jeg har gjort mot dere.
16 Sannelig, sannelig sier jeg dere: Tjeneren er ikke større enn sin herre; heller ikke den som er utsendt større enn den som har sendt ham.
17 Dersom dere vet dette, er dere lykkelige om dere gjør det.

18 Jeg taler ikke om eder alle; jeg vet hvem jeg har utvalgt, men for at Skriften skal oppfylles: Den som eter brød med meg, har løftet sin hæl mot meg.
19 Nå sier jeg dere før det kommer, for at dere, når det skjer, skal tro at det er jeg.
20 Sannelig, sannelig sier jeg dere: Den som tar imot den jeg sender, tar imot meg; og den som tar imot meg, tar imot ham som har sendt meg.
21 Da Jesus hadde sagt dette, ble han forferdet i ånden og vitnet og sa: Sannelig, sannelig sier jeg dere at en av dere skal forråde meg.
22 Da så disiplene på hverandre og tvilte på hvem han talte om.
23 En av disiplene hans støttet seg på Jesu barm, som Jesus elsket.
24 Simon Peter vinket ham at han skulde spørre hvem det skulle være som han talte om.
25 Han som lå på Jesu bryst, sa til ham: Herre, hvem er det?
26 Jesus svarte: Det er han som jeg skal gi en sop når jeg har dyppet den. Og da han hadde dyppet soppen, ga han den til Judas Iskariot, Simons sønn.
27 Og etter mattøtten gikk Satan inn i ham. Da sa Jesus til ham: Det du gjør, gjør raskt!
28 Ingen ved bordet visste av hvilken hensikt han talte dette til ham.
29 For noen av dem mente, fordi Judas hadde sekken, at Jesus hadde sagt til ham: Kjøp det vi trenger til høytiden! eller at han skulle gi noe til de fattige.
30 Da han hadde fått soppen, gikk han straks ut, og det ble natt.
31 Derfor, da han var gått ut, sa Jesus: Nå er Menneskesønnen herliggjort, og Gud er herliggjort i ham.
32 Dersom Gud blir herliggjort i ham, skal Gud også herliggjøre ham i seg selv og straks prise ham.
33 Små barn, enda en liten stund er jeg hos dere. Dere skal søke meg, og som jeg sa til jødene: Dit jeg går, kan dere ikke komme; så nå sier jeg til deg.
34 Et nytt bud gir jeg dere, at dere skal elske hverandre. likesom jeg har elsket dere, skal også dere elske hverandre.
35 På dette skal alle kjenne at dere er mine disipler, dersom dere har kjærlighet til hverandre.
36 Simon Peter sa til ham: Herre, hvor går du hen? Jesus svarte ham: Hvor jeg går, kan du ikke følge meg nå; men du skal følge meg etterpå.
37 Peter sa til ham: Herre, hvorfor kan jeg ikke følge deg nå? Jeg vil gi mitt liv for din skyld.
38 Jesus svarte ham: Vil du sette ditt liv til for min skyld? Sannelig, sannelig sier jeg deg: Hanen skal ikke gale før du har fornektet meg tre ganger.

KAPITTEL 14

1 La ikke eders hjerte bli forferdet; tro på Gud, tro også på meg.
2 I min Fars hus er det mange boliger: hadde det ikke vært slik, ville jeg ha fortalt dere det. Jeg går for å forberede et sted for deg.
3 Og hvis jeg går og gjør i stand et sted for dere, vil jeg komme igjen og ta dere til meg; for at der jeg er, der skal også dere være.
4 Og hvor jeg går, vet dere, og veien vet dere.
5 Tomas sa til ham: Herre, vi vet ikke hvor du går; og hvordan kan vi vite veien?
6 Jesus sier til ham: Jeg er veien og sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg.
7 Hadde dere kjent meg, skulle dere også kjent min Far, og fra nå av kjenner dere ham og har sett ham.
8 Filip sier til ham: Herre, vis oss Faderen, og det er oss nok.
9 Jesus sa til ham: Har jeg vært hos deg så lenge, og har du ikke kjent meg, Filip? den som har sett meg, har sett Faderen; og hvordan sier du da: Vis oss Faderen?
10 Tror du ikke at jeg er i Faderen, og Faderen i meg? de ordene jeg taler til dere, taler jeg ikke av meg selv; men Faderen som blir i meg, han gjør gjerningene.
11 Tro meg at jeg er i Faderen, og Faderen i meg, eller tro meg for gjerningenes skyld.
12 Sannelig, sannelig sier jeg dere: Den som tror på meg, de gjerninger jeg gjør, skal han også gjøre. og større gjerninger enn disse skal han gjøre; fordi jeg går til min Far.
13 Og alt dere ber om i mitt navn, det vil jeg gjøre, for at Faderen kan bli herliggjort i Sønnen.
14 Hvis dere ber om noe i mitt navn, vil jeg gjøre det.
15 Hvis dere elsker meg, så hold mine bud.
16 Og jeg vil be Faderen, og han skal gi dere en annen talsmann, så han kan bli hos dere til evig tid.
17 Ja, sannhetens Ånd; som verden ikke kan ta imot, fordi den ikke ser ham og ikke kjenner ham; men dere kjenner ham; for han bor hos deg og skal være i deg.
18 Jeg vil ikke la deg trøstesløs, jeg kommer til deg.
19 Enda en liten stund, og verden ser meg ikke mer; men I ser meg; fordi jeg lever, skal også I leve.
20 På den dag skal dere kjenne at jeg er i min Far, og dere i meg, og jeg i dere.
21 Den som har mine bud og holder dem, han er det som elsker meg; og den som elsker meg, skal bli elsket av min Far, og jeg skal elske ham og åpenbare meg for ham.
22 Judas sa til ham, ikke Iskariot: Herre, hvordan kan det ha seg at du vil åpenbare deg for oss og ikke for verden?
23 Jesus svarte og sa til ham: Hvis en mann elsker meg, vil han holde mine ord; og min Far skal elske ham, og vi skal komme til ham og bo hos ham.
24 Den som ikke elsker meg, holder ikke mine ord, og ordet som dere hører, er ikke mitt, men Faderens som har sendt meg.
25 Dette har jeg talt til dere mens jeg ennå er til stede hos dere.
26 Men Talsmannen, som er Den Hellige Ånd, som Faderen vil sende i mitt navn, han skal lære dere alt og minne dere om alt det jeg har sagt dere.
27 Fred etterlater jeg dere, min fred gir jeg dere; ikke som verden gir, gir jeg dere. La ikke ditt hjerte bli forferdet, og la det ikke være redd.
28 Dere har hørt hvordan jeg sa til dere: Jeg går bort og kommer tilbake til dere. Hvis dere elsket meg, ville dere glede dere, fordi jeg sa: Jeg går til Faderen, for min Far er større enn meg.
29 Og nå har jeg fortalt dere det før det skjedde, for at dere skal tro når det skjer.
30 Heretter skal jeg ikke snakke mye med dere; for denne verdens fyrste kommer, og han har ingenting i meg.

31 Men for at verden skal vite at jeg elsker Faderen; og som Faderen ga meg befaling, slik gjør jeg. Stå opp, la oss gå herfra.

KAPITTEL 15

1 Jeg er det sanne vintreet, og min Far er bonden.
2 Hver gren på meg som ikke bærer frukt, tar han bort, og hver gren som bærer frukt, renser han, så den kan bære mer frukt.
3 Nå er dere rene ved det ord jeg har talt til dere.
4 Bli i meg, og jeg i deg. Som grenen ikke kan bære frukt av seg selv, uten at den blir i vintreet; dere kan ikke mer uten at dere blir i meg.
5 Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer mye frukt; for uten meg kan dere intet gjøre.
6 Dersom en mann ikke blir i meg, blir han kastet ut som en gren og visnet; og folk samler dem og kaster dem på ilden, og de blir brent.
7 Hvis dere blir i meg, og mine ord blir i dere, skal dere spørre om hva dere vil, og det skal bli gjort med dere.
8 Her er min Far herliggjort, at dere bærer mye frukt; slik skal dere være mine disipler.
9 Likesom Faderen har elsket meg, har jeg også elsket dere: bli i min kjærlighet!
10 Hvis dere holder mine bud, skal dere bli i min kjærlighet; likesom jeg har holdt min Fars bud og blir i hans kjærlighet.
11 Dette har jeg talt til dere, for at min glede skal bli i dere, og deres glede kan bli fullkommen.
12 Dette er mitt bud: At dere skal elske hverandre, likesom jeg har elsket dere.
13 Ingen har større kjærlighet enn denne at en gir sitt liv for sine venner.
14 Dere er mine venner, hvis dere gjør det jeg befaler dere.
15 Fra nå av kaller jeg dere ikke tjenere; for tjeneren vet ikke hva hans herre gjør; men jeg har kalt eder venner; for alt som jeg har hørt av min Far, har jeg gjort kjent for dere.
16 Dere har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt dere og satt dere til at dere skal gå og bære frukt, og for at deres frukt skal bli værende: for at alt dere ber om av Faderen i mitt navn, skal han gi dere det. .
17 Dette befaler jeg dere, at dere skal elske hverandre.
18 Hvis verden hater dere, vet dere at den hatet meg før den hatet dere.
19 Hvis dere var av verden, ville verden elske sine egne; men fordi dere ikke er av verden, men jeg har utvalgt dere av verden, derfor hater verden dere.
20 Kom det ord i hu som jeg sa til dere: Tjeneren er ikke større enn sin herre. Har de forfulgt meg, skal de også forfølge dere; har de tatt vare på mitt ord, vil de også ta vare på ditt.
21 Men alt dette vil de gjøre mot dere for mitt navns skyld, fordi de ikke kjenner ham som har sendt meg.
22 Hadde jeg ikke kommet og talt til dem, så hadde de ikke hatt synd; men nå har de ingen kappe for sin synd.
23 Den som hater meg, hater også min Far.
24 Hadde jeg ikke gjort de gjerninger blant dem som ingen annen gjorde, da hadde de ikke hatt synd; men nå har de både sett og hatet både meg og min Far.
25 Men dette skjedde for at det ord skulle gå i oppfyllelse som er skrevet i deres lov: De hatet meg uten grunn.
26 Men når talsmannen kommer, som jeg vil sende dere fra Faderen, sannhetens Ånd, som utgår fra Faderen, han skal vitne om meg.
27 Og også dere skal vitne, fordi dere har vært med meg fra begynnelsen.

KAPITTEL 16

1 Dette har jeg talt til dere for at dere ikke skal ta anstøt.
2 De skal føre dere ut av synagogene, ja, tiden kommer da hver den som slår dere i hjel, skal tro at han tjener Gud.
3 Og disse ting vil de gjøre mot dere, fordi de ikke har kjent Faderen eller meg.
4 Men dette har jeg sagt dere, for at når tiden kommer, skal dere huske at jeg fortalte dere om dem. Og dette sa jeg ikke til dere i begynnelsen, fordi jeg var med dere.
5 Men nå går jeg til ham som har sendt meg; og ingen av dere spør meg: Hvor går du hen?
6 Men fordi jeg har sagt dette til dere, har sorg fylt deres hjerte.
7 Men jeg sier dere sannheten; Det er nyttig for dere at jeg går bort, for hvis jeg ikke går bort, vil talsmannen ikke komme til dere; men går jeg bort, vil jeg sende ham til dere.
8 Og når han kommer, skal han irettesette verden om synd og rettferdighet og dom.
9 Av synd, fordi de ikke tror på meg;
10 om rettferdighet, fordi jeg går til min Far, og dere ser meg ikke mer;
11 om dom, for denne verdens fyrste er dømt.
12 Jeg har ennå mye å si dere, men dere kan ikke bære det nå.
13 Men når han, sannhetens Ånd, kommer, skal han veilede dere til hele sannheten; for han skal ikke tale av seg selv; men alt han hører, det skal han tale; og han skal forkynne eder det som skal komme.
14 Han skal prise meg, for han skal ta imot av mitt og forkynne det for dere.
15 Alt som Faderen har, er mitt; derfor sa jeg at han skal ta av mitt og forkynne det for dere.
16 En liten stund, og dere skal ikke se meg, og igjen en liten stund, og dere skal se meg, fordi jeg går til Faderen.
17 Da sa noen av hans disipler seg imellom: Hva er dette han sier til oss: En liten stund, så skal dere ikke se meg, og igjen, en liten stund, så skal dere se meg; Far?
18 Da sa de: Hva er dette han sier: En liten stund? vi kan ikke si hva han sier.
19 Men Jesus visste at de ønsket å spørre ham, og sa til dem: Spør dere innbyrdes at jeg sa: En liten stund, så skal dere ikke se meg, og igjen en liten stund, så skal dere se meg. ?
20 Sannelig, sannelig sier jeg dere: Dere skal gråte og klage, men verden skal glede seg; og dere skal være bedrøvet, men deres sorg skal bli til glede.
21 En kvinne når hun føder, har sorg, fordi hennes time er kommet; men så snart hun blir født av barnet, husker hun ikke lenger angsten, av glede over at en mann er født til verden.
22 Og nå har I derfor sorg, men jeg vil se eder igjen, og eders hjerte skal fryde seg, og ingen tar eders glede fra eder.

23 Og på den dagen skal dere ikke be meg om noe. Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hva dere enn ber Faderen om i mitt navn, det skal han gi dere.
24 Hittil har dere ikke bedt om noe i mitt navn; be, så skal dere få, så deres glede kan bli fullkommen.
25 Dette har jeg talt til dere i ordspråk; men det kommer en tid da jeg ikke mer skal tale til dere i ordspråk, men jeg skal forkynne dere rett ut om Faderen.
26 På den dagen skal dere be i mitt navn, og jeg sier dere ikke at jeg vil be Faderen for dere.
27 For Faderen selv elsker dere, fordi dere har elsket meg og har trodd at jeg er utgått fra Gud.
28 Jeg er utgått fra Faderen og er kommet til verden; igjen forlater jeg verden og går til Faderen.
29 Hans disipler sa til ham: Se, nå taler du rett ut og ikke noe ordtak.
30 Nå er vi sikre på at du vet alt og ikke trenger at noen spør deg; ved dette tror vi at du er kommet ut fra Gud.
31 Jesus svarte dem: Tror dere nå?
32 Se, timen kommer, ja, er nå kommet, da dere skal bli spredt, hver til sine egne, og la meg være i fred, og likevel er jeg ikke alene, fordi Faderen er med meg.
33 Dette har jeg talt til dere for at dere skal ha fred i meg. I verden skal dere ha trengsel, men vær ved godt mot! Jeg har overvunnet verden.

KAPITTEL 17

1 Disse ord sa Jesus og løftet sine øyne mot himmelen og sa: Far, timen er kommet; herliggjøre din Sønn, så din Sønn også kan prise deg.
2 Likesom du har gitt ham makt over alt kjød, for at han skal gi evig liv til så mange som du har gitt ham.
3 Og dette er det evige liv at de kan kjenne deg, den eneste sanne Gud, og Jesus Kristus, som du har utsendt.
4 Jeg har herliggjort deg på jorden, jeg har fullført den gjerning du har gitt meg å gjøre.
5 Og nå, Fader, herliggjør du meg med deg selv med den herlighet jeg hadde hos deg før verden ble til.
6 Jeg har åpenbart ditt navn for menneskene som du gav meg av verden. og de har holdt ditt ord.
7 Nå vet de at alt det du har gitt meg, er av deg.
8 For jeg har gitt dem de ord som du ga meg; og de har tatt imot dem og har visst kjent at jeg er kommet ut fra deg, og de har trodd at du har sendt meg.
9 Jeg ber for dem. Jeg ber ikke for verden, men for dem som du har gitt meg; for de er dine.
10 Og alt mitt er ditt, og ditt er mitt; og jeg er herliggjort i dem.
11 Og nå er jeg ikke mer i verden, men disse er i verden, og jeg kommer til deg. Hellige Far, bevar dem som du har gitt meg gjennom ditt eget navn, så de kan være ett, likesom vi.
12 Mens jeg var med dem i verden, bevarte jeg dem i ditt navn; de som du har gitt meg, har jeg bevart, og ingen av dem går tapt, men fortapelsens sønn; at skriften kan bli oppfylt.
13 Og nå kommer jeg til deg; og dette taler jeg i verden, for at de skal få min glede oppfylt i seg selv.
14 Jeg har gitt dem ditt ord; og verden har hatet dem, fordi de ikke er av verden, likesom jeg ikke er av verden.
15 Jeg ber ikke om at du skal ta dem ut av verden, men at du skal bevare dem fra det onde.
16 De er ikke av verden, likesom jeg ikke er av verden.
17 Hellig dem ved din sannhet: ditt ord er sannhet.
18 Som du har sendt meg til verden, slik har også jeg sendt dem til verden.
19 Og for deres skyld helliger jeg meg selv, for at også de kan bli helliget ved sannheten.
20 Jeg ber heller ikke for disse alene, men også for dem som skal tro på meg ved deres ord;
21 for at de alle skal være ett; likesom du, Far, er i meg og jeg i deg, for at også de kan være ett i oss, så verden kan tro at du har sendt meg.
22 Og den ære som du har gitt meg, har jeg gitt dem; at de kan være ett, likesom vi er ett:
23 Jeg i dem, og du i meg, forat de kan bli fullkomne i ett; og at verden kan vite at du har sendt meg og elsket dem, likesom du har elsket meg.
24 Far, jeg vil at også de som du har gitt meg, skal være med meg der jeg er; så de kan se min herlighet, som du har gitt meg, for du elsket meg før verdens grunnvoll ble lagt.
25 O rettferdige Far, verden kjenner deg ikke, men jeg har kjent deg, og disse vet at du har sendt meg.
26 Og jeg har forkynt ditt navn for dem og vil forkynne det, forat kjærligheten som du har elsket meg med, skal være i dem, og jeg i dem.

KAPITTEL 18

1 Da Jesus hadde talt disse ordene, gikk han ut med sine disipler over elven Kedron, hvor det var en hage, som han gikk inn i, og disiplene hans.
2 Og også Judas, som forrådte ham, kjente stedet; for Jesus kom ofte dit sammen med sine disipler.
3 Da hadde Judas mottatt en flokk menn og tjenestemenn fra yppersteprestene og fariseerne, og han kom dit med lykter og fakler og våpen.
4 Da Jesus da visste alt som skulle komme over ham, gikk han ut og sa til dem: Hvem søker dere?
5 De svarte ham: Jesus fra Nasaret. Jesus sier til dem: Det er jeg. Og også Judas, som forrådte ham, stod sammen med dem.
6 Så snart han hadde sagt til dem: Det er jeg, gikk de tilbake og falt til jorden.
7 Da spurte han dem igjen: Hvem søker dere? Og de sa: Jesus fra Nasaret.
8 Jesus svarte: Jeg har sagt dere at det er jeg; hvis dere derfor søker meg, la disse gå sin vei!
9 for at det ord som han talte, skulle gå i oppfyllelse: Av dem som du har gitt meg, har jeg ikke mistet noen.
10 Da trakk Simon Peter det, som hadde et sverd, og slo yppersteprestens tjener og hugget av hans høyre øre. Tjenerens navn var Malkus.
11 Da sa Jesus til Peter: Stikk ditt sverd i skjeden. Skal jeg ikke drikke den kalk som min Far har gitt meg?
12 Da tok flokken og høvedsmannen og jødenes offiserer Jesus og bandt ham.
13 Og han førte ham først bort til Annas; for han var svigerfar til Kaifas, som var yppersteprest samme år.
14 Det var Kaifas som ga jødene råd om at det var hensiktsmessig at én mann skulle dø for folket.

15 Og Simon Peter fulgte Jesus, og det samme gjorde en annen disippel: den disippelen var kjent for ypperstepresten og gikk inn med Jesus inn i yppersteprestens palass.
16 Men Peter stod utenfor døren. Så gikk den andre disippelen ut, som var kjent for ypperstepresten, og talte til henne som voktet døren, og førte Peter inn.
17 Da sa piken som voktet døren til Peter: Er ikke du også en av denne manns disipler? Han sier: Det er jeg ikke.
18 Og tjenerne og tjenestemennene stod der, som hadde gjort opp en kullild; for det var kaldt, og de varmet seg, og Peter stod hos dem og varmet seg.
19 Ypperstepresten spurte da Jesus om hans disipler og om hans lære.
20 Jesus svarte ham: Jeg talte åpenlyst til verden; Jeg har alltid undervist i synagogen og i templet, hvor jødene alltid tyr; og i det skjulte har jeg ikke sagt noe.
21 Hvorfor spør du meg? spør dem som har hørt meg, hva jeg har sagt til dem: se, de vet hva jeg sa.
22 Og da han hadde sagt dette, slo en av tjenestemennene som stod der, Jesus med håndflaten og sa: Svarer du ypperstepresten slik?
23 Jesus svarte ham: Har jeg talt ondt, så vit om det onde; men hvis det er vel, hvorfor slår du meg?
24 Annas hadde sendt ham bundet til ypperstepresten Kaifas.
25 Og Simon Peter stod og varmet seg. De sa da til ham: Er ikke du også en av hans disipler? Han benektet det og sa: Det er jeg ikke.
26 En av yppersteprestens tjenere, som var hans slektning hvis øre Peter hugget av, sa: Har jeg ikke sett deg i hagen med ham?
27 Da nektet Peter igjen, og straks kom hanen.
28 Så førte de Jesus fra Kaifas til dommens sal, og det var tidlig; og selv gikk de ikke inn i rettssalen, forat de ikke skulle bli urene; men for at de skulle ete påsken.
29 Pilatus gikk da ut til dem og sa: Hvilken anklage bringer I mot denne mann?
30 De svarte og sa til ham: Hvis han ikke var en ugjerningsmann, ville vi ikke ha overgitt ham til deg.
31 Da sa Pilatus til dem: Ta ham og døm ham etter eders lov! Jødene sa da til ham: Det er ikke tillatt for oss å drepe noen.
32 for at Jesu ord skulle gå i oppfyllelse, som han talte, idet han viste hvilken død han skulle dø.
33 Da gikk Pilatus igjen inn i rettssalen, kalte på Jesus og sa til ham: Er du jødenes konge?
34 Jesus svarte ham: Sier du dette om deg selv, eller har andre fortalt deg det om meg?
35 Pilatus svarte: Er jeg en jøde? Ditt eget folk og yppersteprestene har gitt deg til meg. Hva har du gjort?
36 Jesus svarte: Mitt rike er ikke av denne verden; var mitt rike av denne verden, da ville mine tjenere kjempet for at jeg ikke skulle bli overgitt til jødene; men nå er mitt rike ikke herfra.
37 Pilatus sa da til ham: Er du da konge? Jesus svarte: Du sier at jeg er en konge. Til dette ble jeg født, og derfor kom jeg til verden, for at jeg skulle vitne om sannheten. Hver den som er av sannheten, hører min røst.
38 Pilatus sier til ham: Hva er sannhet? Og da han hadde sagt dette, gikk han ut igjen til jødene og sa til dem: Jeg finner ingen skyld hos ham.
39 Men I har en skikk at jeg skal gi eder en løs i påsken; vil I derfor gi eder jødenes konge fri?
40 Da ropte de alle igjen og sa: Ikke denne, men Barabbas. Nå var Barabbas en røver.

KAPITTEL 19

1 Da tok Pilatus da Jesus og pisket ham.
2Og soldatene flettet en tornekrone og satte den på hodet hans, og de tok på ham en purpurkappe,
3 og sa: Vær hilset, jødenes konge! og de slo ham med hendene.
4 Pilatus gikk da ut igjen og sa til dem: Se, jeg fører ham ut til dere, så dere skal vite at jeg ikke finner noen skyld hos ham.
5 Da kom Jesus ut, iført tornekrone og purpurkappen. Og Pilatus sa til dem: Se, mannen!
6 Da yppersteprestene og tjenestemennene så ham, ropte de og sa: Korsfest ham, korsfest ham! Pilatus sier til dem: Ta ham og korsfest ham! for jeg finner ingen skyld hos ham.
7 Jødene svarte ham: Vi har en lov, og etter vår lov er han skyldig å dø, fordi han har gjort seg selv til Guds Sønn.
8 Da Pilatus da hørte dette ord, ble han enda mer redd;
9 Og han gikk igjen inn i rettssalen og sa til Jesus: Hvor er du fra? Men Jesus ga ham ikke noe svar.
10 Da sa Pilatus til ham: Taler du ikke til meg? Vet du ikke at jeg har makt til å korsfeste deg og har makt til å løslate deg?
11 Jesus svarte: Du kunne overhodet ikke ha makt mot meg uten at den var gitt deg ovenfra; derfor har han som overgav meg til deg, større synd.
12 Og fra da av søkte Pilatus å slippe ham løs, men jødene ropte og sa: Hvis du lar denne mann gå, er du ikke keiserens venn; hver den som gjør seg til konge, taler mot keiseren.
13 Da Pilatus da hørte dette ord, førte han Jesus fram og satte seg på dommersetet på et sted som kalles fortau, men på hebraisk Gabbata.
14 Og det var forberedelsen av påsken, omtrent ved den sjette time, og han sa til jødene: Se, deres konge!
15 Men de ropte: Bort med ham, bort med ham, korsfest ham! Pilatus sier til dem: Skal jeg korsfeste deres konge? Yppersteprestene svarte: Vi har ingen konge enn keiseren.
16 Da overgav han ham derfor til dem for å bli korsfestet. Og de tok Jesus og førte ham bort.
17 Og han som bar sitt kors, gikk ut til et sted som kalles hodeskallested, som kalles på hebraisk Golgata.
18 Der de korsfestet ham og to andre med ham, på hver side en, og Jesus i midten.
19 Og Pilatus skrev en tittel og satte den på korset. Og skriften var: JESUS AV NAZARETH, JØDENES KONGE.
20 Denne tittelen leste så mange av jødene: for stedet hvor Jesus ble korsfestet, var i nærheten av byen, og det var skrevet på hebraisk og gresk og latin.
21 Da sa yppersteprestene blant jødene til Pilatus: Skriv ikke: Jødenes konge! men at han sa: Jeg er jødenes konge.
22 Pilatus svarte: Det jeg har skrevet, har jeg skrevet.
23 Da soldatene hadde korsfestet Jesus, tok de klærne hans og gjorde fire deler, til hver soldat en del; og også hans kåpe. Nå var kåpen uten søm, vevd fra toppen hele veien.
24 De sa derfor seg imellom: La oss ikke rive den i stykker, men kaste lodd om den, hvem den skal ha, forat Skriften

skulle gå i oppfyllelse, som sier: De delte mine klær
mellom sig, og om min kappe kastet de lodd. Derfor gjorde
soldatene dette.
25 Men ved Jesu kors stod hans mor og hans mors søster,
Maria, Kleofas hustru, og Maria Magdalena.
26 Da Jesus så sin mor og disippelen stå der, som han
elsket, sa han til sin mor: Kvinne, se din sønn!
27 Da sa han til disippelen: Se, din mor! Og fra den stund
tok disippelen henne med til sitt eget hjem.
28 Etter dette, da Jesus visste at alle ting nå var fullbyrdet,
for at Skriften skulle bli oppfylt, sier han: Jeg tørster.
29 Nå ble det satt et kar fullt med eddik, og de fylte en
svamp med eddik og la den på isop og la den for munnen
hans.
30 Da Jesus da hadde fått eddiken, sa han: Det er fullbrakt,
og han bøyde hodet og gav opp.
31 Derfor bad jødene Pilatus, fordi det var forberedelsen
for at legene ikke skulle bli værende på korset på
sabbatsdagen (for den sabbatsdagen var en høydag), om at
bena deres måtte bli knekt og at de måtte bli tatt bort.
32 Da kom soldatene og brakk bena på den første og den
andre som var korsfestet med ham.
33 Men da de kom til Jesus og så at han allerede var død,
brakk de ikke bena hans.
34 Men en av soldatene stakk gjennom siden hans med et
spyd, og straks kom det ut blod og vann.
35 Og han som så det, bar vidnesbyrd, og hans vidnesbyrd
er sant, og han vet at han sier sant, for at dere skal tro.
36 For disse ting ble gjort for at Skriften skulle gå i
oppfyllelse: Et ben av ham skal ikke knuses.
37 Og atter sier et annet skriftsted: De skal se på ham som
de har gjennomboret.
38 Og etter dette bad Josef fra Arimathaea, som var en Jesu
disippel, men i hemmelighet av frykt for jødene, Pilatus om
at han måtte ta Jesu legeme, og Pilatus ga ham tillatelse.
Han kom derfor og tok Jesu legeme.
39 Og der kom også Nikodemus, som først kom til Jesus
om natten, og brakte en blanding av myrra og aloe, omtrent
hundre pund i vekt.
40 Så tok de Jesu legeme og viklet det i linklær med
krydderier, slik jødene skal begrave.
41 På stedet hvor han ble korsfestet, var det en hage; og i
hagen en ny grav, hvori det ennå ikke var lagt et menneske.
42 Der la de Jesus derfor på grunn av jødenes
forberedelsesdag; for graven var nær.

KAPITTEL 20

1 Den første dag i uken kommer Maria Magdalena tidlig,
da det ennå var mørkt, til graven og så steinen bli tatt bort
fra graven.
2 Så løper hun og kommer til Simon Peter og til den andre
disippelen, som Jesus elsket, og sa til dem: De har tatt
Herren ut av graven, og vi vet ikke hvor de har lagt ham.
3 Peter gikk da ut og den andre disippelen og kom til
graven.
4 Så løp de begge sammen, og den andre disippelen løp
forbi Peter og kom først til graven.
5 Da han bøyde seg ned og så inn, så han linklærne ligge;
likevel gikk han ikke inn.
6 Da kom Simon Peter etter ham og gikk inn i graven og så
linklærne ligge,
7 Og servietten som var rundt hodet hans, lå ikke sammen
med linklærne, men pakket sammen på et sted for seg selv.
8 Så gikk også den andre disippelen inn, som kom først til
graven, og han så og trodde.
9 For ennu kjente de ikke Skriften, at han skal stå opp fra
de døde.
10 Så dro disiplene hjem igjen til sitt eget hjem.
11 Men Maria stod utenfor ved graven og gråt, og mens
hun gråt, bøyde hun seg ned og så inn i graven.
12 Og så to engler i hvitt sitte, den ene ved hodet og den
andre ved føttene, der hvor Jesu legeme hadde ligget.
13 Og de sa til henne: Kvinne, hvorfor gråter du? Hun sier
til dem: For de har tatt min Herre bort, og jeg vet ikke hvor
de har lagt ham.
14 Og da hun hadde sagt dette, vendte hun seg tilbake og
så Jesus stå, og hun visste ikke at det var Jesus.
15 Jesus sier til henne: Kvinne, hvorfor gråter du? hvem
søker du? Hun mente at han var gartneren, og sa til ham:
Herre, hvis du har båret ham herfra, så si meg hvor du har
lagt ham, så skal jeg ta ham bort.
16 Jesus sa til henne: Maria! Hun snudde seg og sa til ham:
Rabboni! det vil si mester.
17 Jesus sa til henne: Rør meg ikke; for jeg er ennå ikke
steget opp til min Far. Men gå til mine brødre og si til dem:
Jeg stiger opp til min Far og deres Far! og til min Gud og
din Gud.
18 Maria Magdalena kom og fortalte disiplene at hun
hadde sett Herren, og at han hadde talt dette til henne.
19 Så samme dag om kvelden, som var den første dag i
uken, da dørene var lukket der disiplene var samlet av frykt
for jødene, kom Jesus og stilte seg midt iblant og sa til dem:
Fred være med eder!
20 Og da han hadde sagt det, viste han dem sine hender og
sin side. Da ble disiplene glade da de så Herren.
21 Da sa Jesus igjen til dem: Fred være med dere: likesom
min Far har sendt meg, sender jeg også dere.
22 Og da han hadde sagt dette, pustet han på dem og sa til
dem: Ta imot Den Hellige Ånd!
23 Hvis dere forlater deres synder, er de forlatt dem; og
hvis synder dere beholder, er de beholdt.
24 Men Tomas, en av de tolv, kalt Didymus, var ikke med
dem da Jesus kom.
25 Da sa de andre disiplene til ham: Vi har sett Herren.
Men han sa til dem: Hvis jeg ikke ser negleavtrykket i hans
hender og stikker fingeren inn i nagleavtrykket og stikker
hånden inn i siden hans, tror jeg ikke.
26 Og etter åtte dager igjen var hans disipler inne, og
Tomas med dem. Da kom Jesus med dørene lukket, og han
stod midt iblant og sa: Fred være med eder!
27 Da sa han til Thomas: Rekk fingeren din hit og se mine
hender! og nå din hånd hit og stikk den i min side, og vær
ikke vantro, men troende.
28 Og Thomas svarte og sa til ham: Min Herre og min Gud!
29 Jesus sa til ham: Thomas, fordi du har sett meg, har du
trodd; salige er de som ikke har sett og likevel har trodd.
30 Og mange andre tegn gjorde Jesus i disiplenes nærvær,
som ikke er skrevet i denne boken:
31 Men dette er skrevet for at dere skal tro at Jesus er
Kristus, Guds Sønn; og for at dere skal ha liv i hans navn.

KAPITTEL 21

1 Etter dette viste Jesus seg igjen for disiplene ved Tiberias-sjøen; og på denne vis viste han seg selv.
2 Det var sammen Simon Peter og Tomas kalt Didymus, og Natanael fra Kana i Galilea, og Sebedeus' sønner og to andre av hans disipler.
3 Simon Peter sa til dem: Jeg drar på fisketur. De sier til ham: Også vi går med deg. De gikk ut og gikk straks i et skip; og den natten fanget de ingenting.
4 Men da morgenen var kommet, stod Jesus på stranden; men disiplene visste ikke at det var Jesus.
5 Da sa Jesus til dem: Barn, har dere mat? De svarte ham: Nei.
6 Og han sa til dem: Kast garnet på høyre side av skipet, så skal dere finne. De kastet derfor, og nå var de ikke i stand til å trekke det for mengden av fisker.
7 Derfor sier den disippelen som Jesus elsket, til Peter: Det er Herren. Men da Simon Peter hørte at det var Herren, bandt han fiskerfrakken om ham (for han var naken) og kastet seg i havet.
8 Og de andre disiplene kom i et lite skip; (for de var ikke langt fra land, men som det var to hundre alen) og slepte garnet med fisker.
9 Så snart de var kommet til land, så de en kullild der og fisk lagt på den og brød.
10 Jesus sa til dem: Kom med fisken som dere nå har fanget!
11 Simon Peter gikk opp og trakk garnet til land fullt av store fisker, hundre og tre og femti; og for alle var det så mange, men garnet ble ikke knust.
12 Jesus sa til dem: Kom og spis! Og ingen av disiplene våget å spørre ham: Hvem er du? vel vitende om at det var Herren.
13 Jesus kommer da og tok brød og ga dem og fisk likeså.
14 Dette er nå tredje gang Jesus viste seg for sine disipler, etter at han stod opp fra de døde.
15 Da de hadde spist, sier Jesus til Simon Peter: Simon, sønn av Jonas, elsker du meg mer enn disse? Han sa til ham: Ja, Herre! du vet at jeg elsker deg. Han sa til ham: Fø mine lam!
16 Han sier igjen til ham annen gang: Simon, sønn av Jonas, elsker du meg? Han sa til ham: Ja, Herre! du vet at jeg elsker deg. Han sa til ham: Fø mine sauer!
17 Han sa til ham for tredje gang: Simon, sønn av Jonas, elsker du meg? Peter ble bedrøvet fordi han tredje gang sa til ham: Elsker du meg? Og han sa til ham: Herre, du vet alt; du vet at jeg elsker deg. Jesus sa til ham: Fø mine sauer!
18 Sannelig, sannelig sier jeg deg: Da du var ung, bandt du om deg og gikk dit du vil; men når du blir gammel, skal du strekke ut hendene, og en annen skal binde om deg og bære deg dit du vil. ville ikke.
19 Dette sa han og viste til med hvilken død han skulle prise Gud. Og da han hadde talt dette, sa han til ham: Følg meg!
20 Da vendte Peter seg om og så disippelen som Jesus elsket, følge etter; som også støttet seg til sitt bryst ved måltidet og sa: Herre, hvem er det som forråder dig?
21 Da Peter så ham, sa han til Jesus: Herre, og hvad skal denne mannen gjøre?
22 Jesus sa til ham: Hvis jeg vil at han skal bli til jeg kommer, hva er det for deg? følg meg.
23 Da gikk dette ord ut blant brødrene, at denne disippelen ikke skulle dø; men Jesus sa ikke til ham: Han skal ikke dø; men: Hvis jeg vil at han skal bli til jeg kommer, hva er det for deg?
24 Dette er disippelen som vitner om disse ting og skrev dette; og vi vet at hans vitnesbyrd er sant.
25 Og det er også mange andre ting som Jesus gjorde, som, hvis de skulle skrives hver og en, tror jeg at selv ikke verden kunne inneholde de bøkene som skulle skrives. Amen.

Apostlenes Gjerninger

KAPITTEL 1

1 Den tidligere avhandlingen har jeg laget, Teofilus, av alt det Jesus begynte både å gjøre og lære,
2 Inntil den dagen da han ble tatt opp, etter at han ved Den Hellige Ånd hadde gitt bud til apostlene som han hadde utvalgt:
3 for hvem han også viste seg levende etter sin lidenskap ved mange ufeilbarlige beviser, idet han ble sett av dem i førti dager og talte om det som hører til Guds rike.
4 Og da han var samlet med dem, befalte de dem at de ikke skulle forlate Jerusalem, men vente på Faderens løfte, som dere, sier han, har hørt om meg.
5 For Johannes døpte i sannhet med vann; men dere skal bli døpt med Den Hellige Ånd om ikke mange dager.
6 Da de da var samlet, spurte de ham og sa: Herre, vil du på denne tid gjenopprette riket for Israel?
7 Og han sa til dem: Det tilkommer dere ikke å vite tider eller årstider som Faderen har satt i sin egen makt.
8 Men dere skal få kraft etter at Den Hellige Ånd kommer over dere, og dere skal være vitner for meg både i Jerusalem og i hele Judea og i Samaria og til jordens ytterste del.
9 Og da han hadde talt dette, ble han tatt opp mens de så det. og en sky tok ham bort fra deres syn.
10 Og mens de så fast mot himmelen mens han steg opp, se, to menn stod ved siden av dem i hvite klær.
11 som også sa: Galileas menn, hvorfor står dere og stirrer opp mot himmelen? denne samme Jesus, som er tatt opp fra dere til himmelen, skal komme på samme måte som dere har sett ham fare til himmelen.
12 Så vendte de tilbake til Jerusalem fra det berg som heter Oljeberget, som er fra Jerusalem en sabbatsreise.
13 Og da de var kommet inn, gikk de opp i et øvre rom, hvor både Peter og Jakob og Johannes og Andreas, Filip og Thomas, Bartolomeus og Matteus, Jakob, Alfeus' sønn, og Simon Selotes, bodde, og Judas, Jakobs bror.
14 Disse fortsatte alle sammen i bønn og bønn, med kvinnene og Maria, Jesu mor, og hans brødre.
15 Og i de dager stod Peter opp midt iblant disiplene og sa: (tallet på navn tilsammen var omtrent hundre og tjue)
16 Menn og brødre, dette skriftstedet må ha blitt oppfylt, som Den Hellige Ånd ved Davids munn før talte om Judas, som var veileder for dem som tok Jesus.
17 For han ble regnet sammen med oss og hadde fått en del av denne tjenesten.
18 Men denne mannen kjøpte en åker med lønn for misgjerning; og falt på hode og brast i stykker midt i mellom, og alle hans innvoller fosset ut.
19 Og det ble kjent for alle innbyggerne i Jerusalem; for så vidt som den marken på deres rette tunge kalles Aceldama, det vil si blodmarken.
20 For det er skrevet i Salmenes bok: La hans bolig bli øde, og la ingen bo der!
21 Derfor av disse menn som har fulgt oss hele tiden da Herren Jesus gikk inn og ut blant oss,
22 Fra Johannes' dåp, til den samme dag som han ble tatt opp fra oss, må man bli ordinert til å være et vitne sammen med oss om hans oppstandelse.
23 Og de utnevnte to, Josef kalt Barsabas, som fikk tilnavnet Justus, og Mattias.
24Og de ba og sa: Du, Herre, som kjenner alle menneskers hjerter, vis om du har valgt av disse to,
25 for at han kan ta del i denne tjeneste og apostelembete, som Judas falt fra ved overtredelse, for å gå til sitt eget sted.
26 Og de delte ut sine lodd; og loddet falt på Mattias; og han ble regnet sammen med de elleve apostler.

KAPITTEL 2

1 Og da pinsedagen var kommet, var de alle samlet på ett sted.
2 Og plutselig kom det en lyd fra himmelen som av en brusende sterk vind, og den fylte hele huset der de satt.
3 Og det viste seg for dem kløvede tunger som av ild, og det satte seg på hver av dem.
4 Og de ble alle fylt med Den Hellige Ånd og begynte å tale i andre tunger, ettersom Ånden ga dem å tale.
5 Og det bodde jøder i Jerusalem, fromme menn, fra alle nasjoner under himmelen.
6 Men da dette hørtes i utlandet, kom folket sammen og ble forvirret, fordi hver hørte dem tale på sitt eget språk.
7 Og de ble alle forundret og forundret og sa til hverandre: Se, er ikke alle disse som taler galileere?
8 Og hvordan hører vi hver mann på vårt eget tungemål, hvor vi er født?
9 Parter og medere og elamitter og innbyggerne i Mesopotamia og i Judea og Kappadokia, i Pontus og Asia,
10 Frygia og Pamfylia, i Egypt og i Libyas områder rundt Kyrene, og fremmede i Roma, jøder og proselytter,
11 Kreta og arabere, vi hører dem tale Guds underfulle gjerninger på våre tunger.
12 Og de ble alle forundret og tvilte og sa til hverandre: Hva betyr dette?
13 Andre spottende sa: Disse mennene er fulle av fersk vin.
14 Men Peter reiste seg sammen med de elleve, løftet sin røst og sa til dem: Judea-menn og alle dere som bor i Jerusalem, vær dette kjent for eder, og hør på mine ord!
15 For disse er ikke berusede, som dere tror, siden det bare er den tredje time på dagen.
16 Men dette er det som er talt ved profeten Joel;
17 Og det skal skje i de siste dager, sier Gud, jeg vil utøse av min Ånd over alt kjød, og deres sønner og døtre skal profetere, og deres unge menn skal se syner, og deres gamle skal drømme drømmer. :
18 Og over mine tjenere og mine tjenerinner vil jeg utøse i de dager av min Ånd; og de skal profetere:
19 Og jeg vil vise under i himmelen der oppe og tegn nede på jorden; blod og ild og røykdamp:
20 Solen skal bli omgjort til mørke og månen til blod, før Herrens store og bemerkelsesverdige dag kommer.
21 Og det skal skje at hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.
22 I Israels menn, hør disse ord! Jesus fra Nasaret, en mann godkjent av Gud blant dere ved mirakler og under og tegn, som Gud gjorde ved ham midt iblant dere, som dere også selv vet:
23 Ham, utfridd ved Guds bestemte råd og forutkunnskap, har dere tatt og korsfestet og drept med onde hender.

24 som Gud har oppreist etter å ha løst dødens smerter, fordi det ikke var mulig at han skulle bli grepet av det.
25 For David taler om ham: Jeg så alltid Herren for mitt åsyn, for han er på min høyre hånd, så jeg ikke skulle rokkes.
26 Derfor gledet mitt hjerte seg, og min tunge gledet seg; dessuten skal også mitt kjød hvile i håp:
27 For du vil ikke forlate min sjel i helvete, og du vil ikke la din Hellige se fordervelse.
28 Du har kunngjort meg livets veier; du skal gjøre meg full av glede med ditt åsyn.
29 Menn og brødre, la meg tale til dere om patriarken David, at han både er død og begravet, og hans grav er hos oss inntil denne dag.
30 Da han derfor var en profet og visste at Gud hadde sverget ham med en ed at av frukten av hans lender, etter kjødet, skulle han reise Kristus opp til å sitte på sin trone.
31 Han som så dette før, talte om Kristi oppstandelse, at hans sjel ikke ble etterlatt i helvete, og heller ikke hans kjød så fordervelse.
32 Denne Jesus har Gud oppreist, som vi alle er vitner om.
33 Da han derfor er opphøyet ved Guds høyre hånd og har mottatt Den Hellige Ånds løfte av Faderen, har han utgytt dette som dere nå ser og hører.
34 For David er ikke faret opp til himmelen, men han sier selv: Herren sa til min Herre: Sett deg ved min høyre hånd!
35 Inntil jeg gjør dine fiender til din skammel.
36 La derfor hele Israels hus få vite at Gud har gjort den samme Jesus, som dere har korsfestet, både til Herre og Kristus.
37 Da de nå hørte dette, ble de stukket i hjertet og sa til Peter og de andre apostlene: Menn og brødre, hva skal vi gjøre?
38 Da sa Peter til dem: Omvend dere og la dere døpe hver og en av dere i Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse, og dere skal motta Den Hellige Ånds gave.
39 For løftet gjelder dere og deres barn og alle som er langt borte, så mange som Herren vår Gud kaller.
40 Og med mange andre ord vitnet og formanet han og sa: Frels eder selv fra denne ugunstige slekt!
41 Så ble de døpt som med glede tok imot hans ord, og samme dag ble det lagt til omkring tre tusen sjeler til dem.
42 Og de holdt fast i apostlenes lære og fellesskap og i brødsbrytelsen og i bønner.
43 Og frykt kom over hver sjel, og mange under og tegn ble gjort av apostlene.
44 Og alle som trodde var sammen og hadde alle ting felles;
45 Og de solgte deres eiendeler og eiendeler og delte dem til alle, ettersom alle trengte.
46Og de fortsatte hver dag med enighet i templet og brøt brød fra hus til hus og spiste sitt kjøtt med glede og enfoldig hjerte,
47 De lovpriser Gud og har nåde hos hele folket. Og Herren la daglig til menigheten slike som skulle bli frelst.

KAPITTEL 3

1 Peter og Johannes gikk sammen opp til templet i bønnens time, det var den niende time.
2 Og en mann som var lam fra mors liv, ble båret, som de hver dag la ved porten til templet som kalles vakre, for å be om almisse av dem som gikk inn i templet.
3 Han som så at Peter og Johannes var i ferd med å gå inn i templet, ba om en almisse.
4 Men Peter festet øynene på ham sammen med Johannes og sa: Se på oss!
5 Og han ga akt på dem og ventet å få noe av dem.
6 Da sa Peter: Sølv og gull har jeg ikke; men det jeg har, gir jeg deg: I Jesu Kristi navn fra Nasaret, stå opp og gå.
7 Og han tok ham ved høire hånd og løftet ham opp, og straks ble hans føtter og ankelbein styrket.
8 Og han sprang opp og stod og gikk og gikk sammen med dem inn i templet, gående og sprang og priste Gud.
9 Og alt folket så ham gå og prise Gud.
10 Og de visste at det var han som satt for almisse ved den vakre porten til templet, og de ble fylt av undring og forundring over det som hadde hendt ham.
11 Og mens den lamme mannen som ble helbredet holdt om Peter og Johannes, løp alt folket sammen til dem i forhallen som kalles Salomos, og de var meget undrende.
12 Og da Peter så det, svarte han til folket: I Israels menn, hvorfor undres I over dette? eller hvorfor ser dere så alvorlig på oss, som om vi ved vår egen kraft eller hellighet hadde fått denne mannen til å gå?
13 Abrahams og Isaks og Jakobs Gud, våre fedres Gud, har herliggjort sin Sønn Jesus; som dere overgav og fornektet ham i Pilatus' åsyn, da han var fast bestemt på å slippe ham.
14 Men dere fornektet Den Hellige og Rettferdige og ønsket at en morder skulle gis dere;
15 Og drepte livets fyrste, som Gud har oppreist fra de døde; som vi er vitner til.
16 Og hans navn har ved tro på hans navn gjort denne mann sterk, som dere ser og kjenner; ja, troen som er ved ham, har gitt ham denne fullkomne sunnhet i dere alle.
17 Og nå, brødre, jeg vet at dere av uvitenhet gjorde det, slik også deres herskere gjorde.
18 Men det som Gud før hadde forkynt ved alle sine profeters munn, at Kristus skulle lide, det har han oppfylt.
19 Omvend dere derfor og omvend dere, så deres synder kan bli utslettet, når tider med forfriskning skal komme fra Herrens åsyn.
20 Og han skal sende Jesus Kristus, som før ble forkynt for dere.
21 som himmelen skal ta imot inntil tidene for gjenreisning av alle ting, som Gud har talt ved alle sine hellige profeters munn siden verden begynte.
22 For Moses sa sannelig til fedrene: En profet skal Herren deres Gud oppreise for dere av deres brødre, likesom jeg; ham skal dere høre i alt hva han sier dere.
23 Og det skal skje at hver sjel som ikke vil høre denne profeten, skal bli utryddet blant folket.
24 Ja, og alle profetene fra Samuel og de som følger etter, så mange som har talt, har likeledes forutsagt om disse dager.
25 I er barn av profetene og av den pakt som Gud gjorde med våre fedre, da han sa til Abraham: Og i din ætt skal alle jordens slekter velsignes.
26 Først til dere sendte Gud, etter å ha oppreist sin Sønn Jesus, ham for å velsigne dere ved å vende hver og en av dere bort fra sine misgjerninger.

KAPITTEL 4

1 Og mens de talte til folket, kom prestene og tempelsjefen og saddukeerne over dem.
2 De var bedrøvet over at de lærte folket og forkynte oppstandelsen fra de døde ved Jesus.
3 Og de la hendene på dem og grep dem til neste dag; for det var nu blitt kveld.
4 Men mange av dem som hørte ordet, kom til tro; og tallet på mennene var omkring fem tusen.
5 Og det skjedde neste morgen at deres høvdinger og eldste og skriftlærde
6Og yppersteprесten Annas og Kaifas og Johannes og Aleksander og alle som var av yppersteprestens ætt, var samlet i Jerusalem.
7 Og da de hadde satt dem midt iblant, spurte de: Med hvilken kraft eller med hvilket navn har I gjort dette?
8 Da sa Peter, fylt av Den Hellige Ånd, til dem: I folkets herskere og Israels eldste!
9 Hvis vi i dag blir gransket over den gode gjerning som er gjort mot den maktesløse, hvorved blir han frisk?
10 Vær det kjent for dere alle og for hele Israels folk at ved Jesu Kristi navn fra Nasaret, som dere korsfestet, som Gud oppreiste fra de døde, ved ham står denne mannen her for dere hel.
11 Dette er stenen som ble tilintetgjort av dere bygningsmenn, som er blitt hjørnets hode.
12 Heller ikke er det frelse i noen annen; for det er ikke noe annet navn under himmelen gitt blant mennesker, ved hvilket vi skal bli frelst.
13 Men da de så Peters og Johannes' frimodighet og skjønte at de var ulærde og uvitende menn, undret de seg. og de kjente dem at de hadde vært med Jesus.
14 Og da de så mannen som ble helbredet, stod sammen med dem, kunne de ikke si noe imot det.
15 Men da de hadde befalt dem å gå ut av rådet, diskuterte de seg imellom
16 og sa: Hvad skal vi gjøre med disse menn? for at et bemerkelsesverdig mirakel er blitt gjort av dem, er åpenbart for alle dem som bor i Jerusalem. og vi kan ikke nekte for det.
17Men for at det ikke skal spre seg videre blant folket, la oss true dem på det sterkeste at de ikke taler til noen i dette navn fra nå av.
18 Og de kalte dem til seg og bød dem at de i det hele tatt ikke skulle tale eller lære i Jesu navn.
19 Men Peter og Johannes svarte og sa til dem: Om det er rett i Guds øine å høre på eder mer enn på Gud, døm eder!
20 For vi kan ikke annet enn å tale det vi har sett og hørt.
21 Da de hadde truet dem ytterligere, lot de dem gå, uten at de fant noe hvordan de kunne straffe dem, for folkets skyld; for alle priste Gud for det som var gjort.
22 For mannen var over førti år gammel, på hvem dette helbredelsesunder ble vist.
23 Da de ble sluppet, gikk de til sitt eget selskap og fortalte alt det yppersteprestene og de eldste hadde sagt til dem.
24 Og da de hørte det, løftet de sin røst til Gud i samråd og sa: Herre, du er Gud som har skapt himmelen og jorden og havet og alt som er i dem.
25 Hvem har ved din tjener Davids munn sagt: Hvorfor raste hedningene, og folket tenkte seg forgjeves?
26 Jordens konger reiste seg, og herskerne ble samlet mot Herren og mot hans Kristus.
27 For sannelig mot ditt hellige barn Jesus, som du har salvet, var både Herodes og Pontius Pilatus samlet sammen med hedningene og Israels folk.
28 For å gjøre alt som din hånd og ditt råd har bestemt før skal gjøres.
29 Og nå, Herre, se deres trusler, og gi dine tjenere, så de med all frimodighet kan tale ditt ord,
30 Ved å rekke ut din hånd for å helbrede; og at tegn og under kan skje ved ditt hellige barns Jesu navn.
31 Og da de hadde bedt, ble stedet rystet hvor de var samlet; og de ble alle fylt med Den Hellige Ånd, og de talte Guds ord med frimodighet.
32 Og mengden av dem som trodde var av ett hjerte og én sjel; ingen av dem sa at noe av det han eide, var hans eget; men de hadde alle ting felles.
33 Og med stor kraft gav apostlene vitnesbyrd om Herren Jesu oppstandelse, og stor nåde var over dem alle.
34 Det var heller ingen blant dem som manglet; for så mange som eide jorder eller hus, solgte dem og kom med prisen på det som ble solgt,
35 Og la dem ned ved apostlenes føtter, og det ble delt ut til enhver etter behov.
36 Og Joses, som av apostlene ble kalt Barnabas, (som er tolket som trøstens sønn), en levitt, og fra Kypros land,
37 Da han hadde jord, solgte han det og kom med pengene og la det for apostlenes føtter.

KAPITTEL 5

1 Men en mann ved navn Ananias solgte en eiendom sammen med hans kone Saffira,
2 Og han holdt tilbake en del av prisen, og hans hustru var også kjent med den, og kom med en del og la den for apostlenes føtter.
3 Men Peter sa: Ananias, hvorfor har Satan fylt ditt hjerte for å lyve for Den Hellige Ånd og holde tilbake en del av prisen på landet?
4 Så lenge det stod igjen, var det ikke ditt? og etter at det var solgt, var det ikke i din egen makt? hvorfor har du tenkt dette i ditt hjerte? du har ikke løyet for mennesker, men for Gud.
5 Da Ananias hørte disse ord, falt han ned og gav opp ånden, og stor frykt kom over alle dem som hørte dette.
6 Og de unge mennene stod opp, viklet ham og bar ham ut og begravde ham.
7Og det var omtrent tre timer etter da hans kone, uten å vite hva som var gjort, kom inn.
8 Og Peter svarte henne: Si meg om dere solgte jorden for så mye? Og hun sa: Ja, for så mye.
9 Da sa Peter til henne: Hvordan har dere blitt enige om å friste Herrens Ånd? se, føttene til dem som har gravlagt din mann, er ved døren og skal bære deg ut.
10 Da falt hun straks ned for føttene hans og gav ånden, og de unge mennene kom inn og fant henne død, og de bar henne ut og begravde henne ved sin mann.
11 Og stor frykt kom over hele menigheten og over alle som hørte dette.
12 Og ved apostlenes hender ble mange tegn og under gjort blant folket; (og de var alle sammen i Salomos forhus.

13 Og av de andre torde ingen slutte seg til dem, men folket gjorde dem stor.
14 Og de troende ble mer lagt til Herren, en mengde både menn og kvinner.)
15 Slik at de førte syke ut på gatene og la dem på senger og sofaer, for at i det minste skyggen av Peter som gikk forbi, skulle overskygge noen av dem.
16 Det kom også en mengde fra byene rundt omkring til Jerusalem og brakte syke og dem som var plaget av urene ånder, og de ble alle helbredet.
17 Da reiste ypperstepresten seg og alle de som var med ham (som er saddukeernes sekt) og ble fylt av harme.
18 Og la sine hender på apostlene og satte dem i det vanlige fengsel.
19 Men Herrens engel åpnet fengselsdørene om natten og førte dem ut og sa:
20 Gå, stå og tal i templet til folket alle dette livs ord.
21 Og da de hørte det, gikk de tidlig om morgenen inn i templet og lærte. Men ypperstepresten kom og de som var med ham, og kalte sammen rådet og hele Israels barns senat og sendte til fengselet for å hente dem.
22 Men da tjenestemennene kom og ikke fant dem i fengselet, vendte de tilbake og fortalte:
23 og sa: Fengselet fant vi stengt i all sikkerhet, og vokterne stod utenfor foran dørene; men da vi hadde åpnet, fant vi ingen der inne.
24 Men da yppersteprester og templets høvding og yppersteprestene hørte dette, tvilte de på hvorav dette ville vokse til.
25 Da kom det en og fortalte dem og sa: Se, de menn som dere har satt i fengsel, står i templet og lærer folket.
26 Så gikk høvdingen med betjentene og førte dem uten vold; for de fryktet for folket, for at de ikke skulle bli steinet.
27 Og da de hadde hentet dem, stilte de dem for rådet, og yppersteprester spurte dem:
28 og sa: Har vi ikke strengt befalt dere at dere ikke skulle lære i dette navn? og se, dere har fylt Jerusalem med deres lære, og har tenkt å bringe denne manns blod over oss.
29 Da svarte Peter og de andre apostlene og sa: Vi bør adlyde Gud mer enn mennesker.
30 Våre fedres Gud oppreiste Jesus, som dere drepte og hengte på et tre.
31 Ham har Gud opphøyet med sin høyre hånd til å være en fyrste og en frelser, for å gi Israel omvendelse og syndenes forlatelse.
32 Og vi er hans vitner om disse ting; og det er også Den Hellige Ånd, som Gud har gitt dem som adlyder ham.
33 Da de hørte det, ble de hugget inn i hjertet og tok råd om å drepe dem.
34 Så stod der en i rådet, en fariseer ved navn Gamaliel, en lovdoktor, som hadde anseelse blant hele folket, og befalte å sette apostlene ut et lite sted.
35 Og han sa til dem: I Israels menn! vokt dere selv hva dere har tenkt å gjøre med disse menn.
36 For før disse dager stod Theudas op, og roset seg av å være noen; som en mengde menn, omkring fire hundre, sluttet seg til, som ble drept; og alle, så mange som adlød ham, ble spredt og gjort til intet.
37 Etter denne reiste Judas fra Galilea opp i skattleggingens dager og drog mye folk etter sig; også han omkom; og alle, også så mange som adlød ham, ble spredt.
38 Og nå sier jeg dere: Hold dere borte fra disse menn og la dem være i fred!
39 Men er det av Gud, kan dere ikke omstyrte det; for at dere ikke skal bli funnet til å kjempe mot Gud.
40 Og de sa ja til ham, og da de kalte på apostlene og slått dem, bød de at de ikke skulle tale i Jesu navn, og lot dem gå.
41 Og de gikk bort fra rådets nærhet og gledet seg over at de ble regnet verdige til å lide skam for hans navn.
42 Og daglig i templet og i hvert hus holdt de ikke opp med å undervise og forkynne Jesus Kristus.

KAPITTEL 6

1 Og i de dager, da tallet på disiplene ble mangedoblet, oppstod det en knurring fra grekerne mot hebreerne, fordi deres enker ble forsømt i den daglige tjenesten.
2 Da kalte de tolv til seg mengden av disiplene og sa: Det er ingen grunn til at vi skal forlate Guds ord og tjene til bord.
3 Derfor, brødre, se ut blant dere syv menn med oppriktig rykte, fulle av Den Hellige Ånd og visdom, som vi kan utpeke over denne virksomheten.
4 Men vi vil alltid gi oss til bønn og til ordets tjeneste.
5 Og ordtaket behaget hele folkemengden, og de utvalgte Stefanus, en mann full av tro og Den Hellige Ånd, og Filip og Prochorus og Nikanor og Timon og Parmenas og Nikolas, en proselytt fra Antiokia.
6 som de stilte for apostlene, og da de hadde bedt, la de hendene på dem.
7 Og Guds ord ble større; og tallet på disiplene ble mye flere i Jerusalem. og en stor gruppe prester var lydige mot troen.
8 Og Stefanus, full av tro og kraft, gjorde store under og mirakler blant folket.
9 Da stod det opp noen av synagogen, som kalles libertinernes synagoge, og kyrenerne og Alexandrianerne og av dem fra Kilikia og Asia, og tvistet med Stefanus.
10 Og de var ikke i stand til å motstå visdommen og ånden som han talte med.
11 Da satte de menn som underordnede folk, som sa: Vi har hørt ham tale spottende ord mot Moses og mot Gud.
12 Og de hisset opp folket og de eldste og de skriftlærde og kom over ham og grep ham og førte ham til rådet.
13 Og reiste opp falske vitner som sa: Denne mann slutter ikke å tale spottende ord mot dette hellige sted og mot loven.
14 For vi har hørt ham si at denne Jesus fra Nasaret skal ødelegge dette stedet og forandre de skikker som Moses har gitt oss.
15 Og alle som satt i rådet, og så nøye på ham, så hans ansikt som det hadde vært en engels ansikt.

KAPITTEL 7

1 Da sa yppersteprester: Er dette slik?
2 Og han sa: Menn, brødre og fedre, hør! Herlighetens Gud viste seg for vår far Abraham, da han var i Mesopotamia, før han bodde i Charran,
3 Og han sa til ham: Gå ut av ditt land og fra din slekt, og kom til det land som jeg skal vise deg.

4 Så kom han ut av kaldeernes land og bosatte seg i Charran, og derfra, da hans far var død, førte han ham til dette landet hvor I nå bor.
5 Og han ga ham ingen arv i det, ikke så mye som han kunne sette sin fot på; men han lovet at han ville gi ham det til eiendom og til hans ætt etter ham, mens han ennå ikke hadde barn .
6 Og Gud talte på denne vis: At hans ætt skulle bo som fremmed i et fremmed land; og at de skulle føre dem i trelldom og bønnfalle dem i fire hundre år.
7 Og det folk som de skal være i trelldom for, vil jeg dømme, sa Gud, og deretter skal de gå ut og tjene meg på dette sted.
8 Og han ga ham omskjærelsens pakt, og så fikk Abraham Isak og omskåret ham på den åttende dag; og Isak fikk Jakob; og Jakob fikk de tolv patriarkene.
9Og patriarkene var misunnelige og solgte Josef til Egypt, men Gud var med ham,
10 og reddet ham ut av alle hans trengsler og ga ham nåde og visdom i farao, kongen i Egypt, øyne. og han satte ham til landshøvding over Egypt og over hele hans hus.
11 Nå kom det mangel over hele Egyptens land og Kanaan og stor nød, og våre fedre fant ingen næring.
12 Men da Jakob hørte at det var korn i Egypt, sendte han først våre fedre ut.
13 Og for annen gang ble Josef kjent for sine brødre; og Josefs slekt ble gjort kjent for Farao.
14 Da sendte Josef ut og kalte sin far Jakob til seg og hele hans slekt, fem og seksti sjeler.
15 Så dro Jakob ned til Egypt og døde, han og våre fedre,
16 Og de ble ført over til Sykem og lagt i graven som Abraham kjøpte for en sum penger av sønnene til Emmor, Sykems far.
17 Men da løftets tid nærmet seg, som Gud hadde sverget til Abraham, vokste folket og formerte seg i Egypt,
18 Inntil en annen konge reiste seg, som ikke kjente Josef.
19 De handlet lurt mot vår slekt og bønnfalt våre fedre ondt, så de drev ut sine små barn, så de ikke skulle leve.
20 På den tiden ble Moses født og var overmåte vakker og næret seg i sin fars hus i tre måneder.
21 Og da han ble kastet ut, tok Faraos datter ham opp og forsørget ham for sin egen sønn.
22 Og Moses var lærd i all egypternes visdom og var mektig i ord og i gjerninger.
23 Og da han var mett førti år gammel, kom det i hans hjerte å besøke hans brødre, Israels barn.
24Og da han så en av dem lide urett, forsvarte han ham og hevnet den undertrykte og slo egypteren.
25 For han trodde at hans brødre ville ha forstått hvordan Gud ved hans hånd ville redde dem; men de forstod det ikke.
26 Og dagen etter viste han seg for dem mens de stred, og han ville ha satt dem sammen igjen og sa: Herrer, dere er brødre! hvorfor gjør dere urett mot hverandre?
27 Men den som gjorde sin neste urett, kastet ham bort og sa: Hvem har satt deg til hersker og dommer over oss?
28 Vil du drepe meg, som du gjorde egypteren i går?
29 Da flyktet Moses ved dette ord, og han var fremmed i landet Madian, hvor han fikk to sønner.
30 Og da førti år var utløpt, viste det seg for ham i ørkenen på Sina-fjellet en Herrens engel i en ildslue i en tornebusk.
31 Da Moses så det, undret han seg over synet, og da han nærmet seg for å se det, kom Herrens røst til ham:
32 og sa: Jeg er dine fedres Gud, Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud. Da skalv Moses og torde ikke se.
33 Da sa Herren til ham: Ta av deg skoene fra dine føtter! for stedet hvor du står, er hellig jord.
34 Jeg har sett, jeg har sett mitt folks nød som er i Egypt, og jeg har hørt deres sukk og er kommet ned for å redde dem. Og kom nå, jeg vil sende deg til Egypt.
35 Denne Moses, som de forkastet og sa: Hvem har satt deg til høvding og dommer? det samme sendte Gud for å være en hersker og en befrier ved engelens hånd som viste seg for ham i busken.
36 Han førte dem ut, etter at han hadde gjort under og tegn i Egypts land og i Rødehavet og i ørkenen i førti år.
37 Dette er den Moses som sa til Israels barn: En profet skal Herren eders Gud vekke opp for eder av eders brødre som jeg; ham skal dere høre.
38 Dette er han som var i menigheten i ørkenen sammen med engelen som talte til ham på Sina-fjellet, og med våre fedre: som tok imot de livlige ord å gi oss:
39 som våre fedre ikke ville adlyde, men kastet ham fra dem og i deres hjerter vendte tilbake til Egypt,
40 og sa til Aron: La oss guder gå foran oss! For denne Moses, som førte oss ut av Egyptens land, vet vi ikke hva som er blitt av ham.
41 Og de laget en kalv i de dager og ofret til avguden, og de gledet seg over sine egne henders gjerninger.
42 Da vendte Gud om og overgav dem til å tilbe himmelens hær; som det er skrevet i profetenes bok, Israels hus, har dere ofret meg slaktet dyr og slaktoffer i førti år i ørkenen?
43 Ja, I tok opp Moloks tabernakel og stjernen til eders gud Remfan, skikkelser som I gjorde for å tilbe dem; og jeg vil føre eder bort til Babel.
44 Våre fedre hadde vidnesbyrdets telt i ørkenen, som han hadde bestemt, da han talte til Moses, at han skulle lage det på samme måte som han hadde sett.
45 som også våre fedre, som kom etter, førte inn med Jesus til hedningenes eiendom, som Gud drev ut foran våre fedres ansikt til Davids dager.
46 som fant nåde for Gud og ønsket å finne et tabernakel for Jakobs Gud.
47 Men Salomo bygde et hus til ham.
48 Men den Høyeste bor ikke i templer laget med hender; som profeten sier,
49 Himmelen er min trone, og jorden er skammel for mine føtter; hvilket hus vil I bygge meg? sier Herren: eller hva er stedet for min hvile?
50 Har ikke min hånd laget alt dette?
51 Dere stivnakkede og uomskårne av hjerte og ører, dere står alltid Den Hellige Ånd imot; likesom deres fedre gjorde, det gjør også dere.
52 Hvem av profetene har ikke deres fedre forfulgt? og de har drept dem som før viste om den Rettferdiges komme; som dere nå har vært svikere og mordere av:
53 som har mottatt loven ved englers råd, og ikke har holdt den.
54 Da de hørte dette, ble de skåret i hjertet, og de skjærte tenner i ham.

55 Men han, som var full av Den Hellige Ånd, så fast opp til himmelen og så Guds herlighet og Jesus stå ved Guds høyre hånd,
56 og sa: Se, jeg ser himlene åpnet og Menneskesønnen stå ved Guds høyre hånd.
57 Da ropte de med høy røst og stoppet for ørene og løp på ham med en man.
58 Og de kastet ham ut av byen og steinet ham, og vitnene la sine klær ved føttene til en ung mann som het Saul.
59 Og de steinet Stefanus og ropte til Gud og sa: Herre Jesus, ta imot min ånd!
60 Og han knelte ned og ropte med høy røst: Herre, pålegg dem ikke denne synden. Og da han hadde sagt dette, sovnet han.

KAPITTEL 8

1 Og Saul samtykket i hans død. Og på den tid var det en stor forfølgelse mot menigheten som var i Jerusalem; og de ble alle spredt over hele Judea og Samaria, unntatt apostlene.
2 Og fromme menn bar Stefanus til begravelsen hans og holdt stor klage over ham.
3 Saul ødela menigheten og gikk inn i hvert hus og grep menn og kvinner og sendte dem i fengsel.
4 Derfor dro de som var spredt rundt overalt og forkynte ordet.
5 Så dro Filip ned til byen Samaria og forkynte Kristus for dem.
6 Og folket gav enighet akt på det Filip talte, da de hørte og så de miraklene han gjorde.
7 For urene ånder som ropte med høy røst, kom ut av mange som var besatt av dem, og mange som var lamme og lamme, ble helbredet.
8 Og det var stor glede i den byen.
9 Men det var en mann ved navn Simon, som før i den samme by drev med trolldom og forhekset folket i Samaria, idet han fortalte at han selv var en stor mann.
10 hvem de alle ga akt på, fra den minste til den største, og sa: Denne mann er Guds store kraft.
11 Og de så på ham, fordi han i lang tid hadde forhekset dem med trolldom.
12 Men da de trodde Filip som forkynte Guds rike og Jesu Kristi navn, ble de døpt, både menn og kvinner.
13 Da trodde også Simon selv, og da han ble døpt, fortsatte han med Filip og undret seg da han så de tegn og tegn som skjedde.
14 Men da apostlene som var i Jerusalem hørte at Samaria hadde mottatt Guds ord, sendte de til dem Peter og Johannes:
15 som da de kom ned, ba for dem at de måtte motta Den Hellige Ånd.
16 (For han var ennå ikke falt på noen av dem; bare de ble døpt i Herren Jesu navn.)
17 Så la de hendene på dem, og de mottok Den Hellige Ånd.
18 Og da Simon så at den Hellige Ånd ble gitt ved apostlenes håndspåleggelse, tilbød han dem penger,
19 og sa: Gi meg også denne kraften, så den jeg legger hendene på, han kan motta Den Hellige Ånd.
20 Men Peter sa til ham: Dine penger går til grunne med deg, fordi du har tenkt at Guds gave kan kjøpes for penger.
21 Du har verken del eller lodd i denne sak; for ditt hjerte er ikke rett i Guds øine.
22 Omvend deg derfor fra denne din ondskap, og be Gud om kanskje ditt hjertes tanke kan bli deg tilgitt.
23 For jeg merker at du er i bitterhetens galle og i misgjerningens bånd.
24 Da svarte Simon og sa: Be til Herren for meg, at intet av dette som dere har talt, skal komme over meg.
25 Og da de hadde vitnet og forkynt Herrens ord, vendte de tilbake til Jerusalem og forkynte evangeliet i mange landsbyer hos samaritanene.
26 Og Herrens engel talte til Filip og sa: Stå opp og gå mot sør til veien som går ned fra Jerusalem til Gaza, som er ørken.
27 Og han stod opp og gikk, og se, en mann fra Etiopia, en hoffmann med stor myndighet under Candace, dronning av etiopierne, som hadde ansvaret for alle hennes skatter, og som var kommet til Jerusalem for å tilbe.
28 Han kom tilbake og satt i sin vogn og leste profeten Esaias.
29 Da sa Ånden til Filip: Gå nær og bli med deg til denne vognen.
30 Da løp Filip dit til ham og hørte ham lese profeten Esaias og sa: Forstår du det du leser?
31 Og han sa: Hvordan kan jeg uten at noen veileder meg? Og han ba Filip om at han skulle komme opp og sitte hos ham.
32 Stedet for Skriften som han leste, var dette: Han ble ført som en sau til slakt. og som et lam som er stumt for sin klipper, slik åpnet han ikke sin munn.
33 I hans ydmykelse ble hans dom tatt bort, og hvem skal fortelle hans slekt? for hans liv er tatt fra jorden.
34 Og hoffmannen svarte Filip og sa: Hvem taler profeten dette om? av seg selv, eller av en annen mann?
35 Da åpnet Filip sin munn og begynte på det samme skriftstedet og forkynte for ham Jesus.
36 Og mens de gikk sin vei, kom de til et visst vann, og hoffmannen sa: Se, her er vann! hva hindrer meg i å bli døpt?
37 Da sa Filip: Hvis du tror av hele ditt hjerte, kan du det. Og han svarte og sa: Jeg tror at Jesus Kristus er Guds Sønn.
38 Og han bød vognen å stå stille, og de gikk begge ned i vannet, både Filip og hoffmannen; og han døpte ham.
39 Og da de steg opp av vannet, fanget Herrens Ånd Filip bort, så hoffmannen ikke lenger så ham, og han gikk sin vei med glede.
40 Men Filip ble funnet i Azotus, og han gikk gjennom og forkynte i alle byene inntil han kom til Cæsarea.

KAPITTEL 9

1 Men Saul, som likevel blåste ut trusler og slakt mot Herrens disipler, gikk til ypperstepresten.
2 Og han bad ham om brev til Damaskus til synagogene, for at hvis han fant noen av denne veien, enten de var menn eller kvinner, kunne han føre dem bundne til Jerusalem.
3 Og mens han reiste, kom han nær Damaskus, og plutselig skinte det et lys fra himmelen rundt ham.
4 Og han falt til jorden og hørte en røst som sa til ham: Saul, Saul, hvorfor forfølger du meg?

5 Og han sa: Hvem er du, Herre? Og Herren sa: Jeg er Jesus som du forfølger; det er vanskelig for deg å sparke mot stikkene.
6 Da sa han skjelvende og forferdet: Herre, hva vil du at jeg skal gjøre? Og Herren sa til ham: Stå opp og gå inn i byen, så skal det bli fortalt deg hva du skal gjøre.
7 Men mennene som reiste med ham, stod målløse og hørte en røst, men så ingen.
8 Og Saul stod opp fra jorden; og da hans øyne ble åpnet, så han ingen; men de førte ham ved hånden og førte ham til Damaskus.
9 Og han var uten syn i tre dager, og han hverken åt eller drakk.
10 Og det var en disippel i Damaskus, ved navn Ananias; og til ham sa Herren i et syn: Ananias! Og han sa: Se, jeg er her, Herre!
11 Og Herren sa til ham: Stå opp og gå ut på gaten som heter Rette, og spør i Judas hus etter en som heter Saul, fra Tarsus; for se, han ber.
12 Og han har i et syn sett en mann ved navn Ananias komme inn og la sin hånd på ham for å få synet.
13 Da svarte Ananias: Herre, jeg har hørt av mange om denne mann hvor mye ondt han har gjort mot dine hellige i Jerusalem.
14 Og her har han fullmakt fra yppersteprestene til å binde alle som påkaller ditt navn.
15 Men Herren sa til ham: Gå din vei, for han er et utvalgt kar for meg til å bære mitt navn for hedningene og konger og Israels barn.
16 For jeg vil vise ham hvor store ting han må lide for mitt navns skyld.
17 Og Ananias gikk sin vei og gikk inn i huset; og la hendene på ham og sa: Bror Saul, Herren, Jesus, som viste seg for deg på veien da du kom, har sendt meg for at du skal få ditt syn og bli fylt med Den Hellige Ånd.
18 Og straks falt det fra hans øyne som skjell, og han fikk straks synet, stod opp og ble døpt.
19 Og da han hadde fått mat, ble han styrket. Da var Saulus noen dager sammen med disiplene som var i Damaskus.
20 Og straks forkynte han Kristus i synagogene at han er Guds Sønn.
21 Men alle som hørte ham, ble forferdet og sa: Er det ikke han som utryddet dem som påkalte dette navn i Jerusalem, og som kom hit i den hensikt, for å føre dem bundne til yppersteprestene?
22 Men Saul ble sterkere i styrke og forvirret jødene som bodde i Damaskus, og beviste at dette er Kristus.
23 Og etter at mange dager var gått, tok jødene råd om å drepe ham.
24 Men Saul kjente deres ventetid. Og de så på portene dag og natt for å drepe ham.
25 Da tok disiplene ham om natten og slapp ham ned ved veggen i en kurv.
26 Da Saul kom til Jerusalem, forsøkte han å slutte seg til disiplene; men de var alle redde for ham og trodde ikke at han var en disippel.
27 Men Barnabas tok ham og førte ham til apostlene og fortalte dem hvordan han hadde sett Herren på veien og at han hadde talt til ham, og hvordan han frimodig hadde forkynt i Damaskus i Jesu navn.
28 Og han var med dem og gikk inn og ut i Jerusalem.
29 Og han talte frimodig i Herren Jesu navn og kranglet mot grekerne, men de gikk bort for å drepe ham.
30 Da brødrene fikk vite det, førte de ham ned til Cesarea og sendte ham ut til Tarsus.
31 Da fikk menighetene hvile i hele Judea og Galilea og Samaria og ble oppbygget. og vandre i Herrens frykt og i Den Hellige Ånds trøst, ble mangedoblet.
32 Og det skjedde mens Peter gikk rundt i alle kvarterer, at han også kom ned til de hellige som bodde i Lydda.
33 Og der fant han en mann ved navn Eneas, som hadde holdt sengen hans i åtte år og var syk av lammelse.
34 Og Peter sa til ham: Eneas, Jesus Kristus gjør deg frisk; stå opp og red deg! Og han reiste seg umiddelbart.
35 Og alle som bodde i Lydda og Saron, så ham og vendte seg til Herren.
36 Men i Joppe var det en disippel ved navn Tabita, som i tydningen kalles Dorkas; denne kvinnen var full av gode gjerninger og almisser som hun gjorde.
37 Og det skjedde i de dager at hun var syk og døde.
38 Og ettersom Lydda var nær Joppe, og disiplene hadde hørt at Peter var der, sendte de to menn til ham som ønsket at han ikke skulle vente med å komme til dem.
39 Da stod Peter opp og gikk med dem. Da han kom, førte de ham inn i det øvre kammer, og alle enkene stod ved siden av ham og gråt og viste de kjortlene og klærne som Dorkas hadde laget mens hun var hos dem.
40 Men Peter sendte dem alle ut og knelte ned og bad; og vendte ham mot kroppen og sa: Tabita, stå opp! Og hun åpnet øynene, og da hun så Peter, satte hun seg opp.
41 Og han rakte henne hånden og løftet henne opp, og da han kalte på de hellige og enkene, presenterte han henne levende.
42 Og det var kjent i hele Joppe; og mange trodde på Herren.
43 Og det skjedde at han ble mange dager i Joppe hos en Simon, en garver.

KAPITTEL 10

1 Det var en mann i Cæsarea som het Cornelius, en høvedsmann i bandet som heter det italienske bandet,
2 En gudfryktig mann og en som fryktet Gud med hele sitt hus, som ga mange almisser til folket og alltid bad til Gud.
3 Han så i et syn tydeligvis ved den niende time på dagen en Guds engel komme inn til ham og sa til ham: Kornelius!
4 Da han så på ham, ble han redd og sa: Hva er det, Herre? Og han sa til ham: Dine bønner og dine almisser er steget opp til minne for Gud.
5 Og send nå menn til Joppe og kall etter en Simon, som heter Peter:
6 Han bor hos en garver Simon, hvis hus ligger ved havet; han skal si deg hva du bør gjøre.
7 Og da engelen som talte til Kornelius, var borte, kalte han til seg to av sine hustjenere og en from soldat av dem som alltid ventet på ham.
8 Og da han hadde forkynt alt dette for dem, sendte han dem til Joppe.
9Den morgen, mens de dro på reisen og nærmet seg byen, gikk Peter opp på taket for å be omtrent i den sjette time.
10 Og han ble veldig sulten og ville ha spist; men mens de gjorde seg klar, falt han i transe,

11 Og han så himmelen åpnet og et kar fare ned til ham, som det hadde vært et stort laken strikket ved de fire hjørner og senket ned til jorden.
12 hvori var alle slags firbeinte dyr på jorden og ville dyr og kryp og himmelens fugler.
13 Og det kom en røst til ham: Stå opp, Peter! drepe og spise.
14 Men Peter sa: Ikke så, Herre! for jeg har aldri spist noe som er urent eller urent.
15 Og røsten sa til ham for annen gang: Det Gud har renset, det skal du ikke kalle uhellig.
16 Dette ble gjort tre ganger, og karet ble tatt opp igjen til himmelen.
17 Mens Peter i seg selv tvilte på hva dette synet som han hadde sett skulle bety, se, da hadde mennene som var sendt fra Kornelius, spurt Simons hus og stilt seg foran porten.
18 Og han ropte og spurte om Simon, som fikk tilnavnet Peter, var innlosjert der.
19 Mens Peter tenkte på synet, sa Ånden til ham: Se, tre menn søker deg.
20 Stå derfor op og gå ned og gå med dem uten å tvile på noe; for jeg har sendt dem.
21 Så gikk Peter ned til mennene som var sendt til ham fra Kornelius; og sa: Se, jeg er den dere søker. Hva er årsaken til at dere er kommet?
22 Og de sa: Kornelius, høvedsmannen, en rettferdig mann og en som frykter Gud og har godt rykte blant hele jødene, ble advart fra Gud av en hellig engel om å sende bud etter deg inn i sitt hus og høre dine ord.
23 Så kalte han dem inn og tok dem innkvartering. Og dagen etter dro Peter bort med dem, og noen brødre fra Joppe fulgte ham.
24 Og dagen etter kom de til Cesarea. Og Kornelius ventet på dem og hadde kalt sammen sine frender og nære venner.
25 Da Peter kom inn, møtte Kornelius ham og falt ned for hans føtter og tilbad ham.
26 Men Peter tok ham op og sa: Stå opp! Selv er jeg også en mann.
27 Og mens han talte med ham, gikk han inn og fant mange som var samlet.
28 Og han sa til dem: Dere vet at det er ulovlig for en mann som er jøde å ha selskap eller komme til en av et annet folk; men Gud har vist meg at jeg ikke skal kalle noen vanlige eller urene.
29 Derfor kom jeg til dere uten å si i mot, så snart jeg ble sendt bud. Derfor spør jeg om hva dere har sendt bud etter meg?
30 Og Kornelius sa: For fire dager siden fastet jeg inntil denne time; og i den niende time ba jeg i mitt hus, og se, en mann stod foran meg i lyse klær,
31 Og han sa: Kornelius, din bønn er hørt, og din almisse blir minnet i Guds øine.
32 Send derfor til Joppe og kall hit Simon, som heter Peter. han er innlosjert i huset til en Simon, en garver, ved havet, som når han kommer, skal tale til deg.
33 Derfor sendte jeg straks til deg; og du har gjort vel at du er kommet. Derfor er vi alle her tilstede for Gud for å høre alt som er befalt deg av Gud.
34 Da åpnet Peter sin munn og sa: Sannelig, jeg skjønner at Gud ikke ser på personer.
35 Men i hvert folk er den som frykter ham og gjør rettferdighet, velbehag hos ham.
36 Ordet som Gud sendte til Israels barn, idet han forkynte fred ved Jesus Kristus (han er alles Herre)
37 Det ord, sier jeg, dere vet, som ble offentliggjort i hele Judea og begynte fra Galilea, etter dåpen som Johannes forkynte;
38 Hvordan Gud salvet Jesus fra Nasaret med Den Hellige Ånd og med kraft, som gikk omkring og gjorde godt og helbredet alle som var undertrykt av djevelen; for Gud var med ham.
39 Og vi er vitner om alt det han gjorde både i jødenes land og i Jerusalem; som de drepte og hengte på et tre:
40 Ham oppreiste Gud den tredje dag og viste ham åpenlyst;
41 Ikke for hele folket, men for Guds forut utvalgte vitner, ja, for oss, som åt og drakk med ham etter at han stod opp fra de døde.
42 Og han befalte oss å forkynne for folket og vitne om at det er han som er ordinert av Gud til å være Dommer over levende og døde.
43 For ham vitner alle profetene om at ved hans navn skal hver den som tror på ham, få syndenes forlatelse.
44 Mens Peter ennå talte disse ord, falt Den Hellige Ånd på alle dem som hørte ordet.
45 Og de av omskjærelsen som trodde, ble forbauset, alle som kom med Peter, fordi den Hellige Ånds gave også ble utøst over hedningene.
46 For de hørte dem tale i tunger og prise Gud. Da svarte Peter:
47 Kan noen forby vann, så disse ikke skal bli døpt, som har mottatt Den Hellige Ånd like godt som vi?
48 Og han befalte dem å bli døpt i Herrens navn. Så ba de ham om å bli noen dager.

KAPITTEL 11

1 Og apostlene og brødrene som var i Judea, hørte at også hedningene hadde mottatt Guds ord.
2 Og da Peter var kommet opp til Jerusalem, stred de som var av omskjærelsen, med ham,
3 og sa: Du gikk inn til uomskårne menn og åt med dem.
4 Men Peter gjentok saken fra begynnelsen, og forklarte den på befaling for dem og sa:
5 Jeg var i byen Joppe og bad, og jeg så et syn i transe: Et kar stige ned, som det hadde vært et stort dunke, senket ned fra himmelen i fire hjørner; og det kom til og med til meg:
6 Da jeg hadde festet mine øyne, så jeg på det og så jordens firbeinte dyr og ville dyr og kryp og luftens fugler.
7 Og jeg hørte en røst som sa til meg: Stå opp, Peter! drepe og spise.
8 Men jeg sa: Ikke så, Herre, for intet urent eller urent har noen gang kommet inn i min munn.
9 Men røsten svarte meg atter fra himmelen: Det Gud har renset, det skal du ikke kalle urett.
10 Og dette ble gjort tre ganger: og alle ble trukket opp igjen til himmelen.
11 Og se, straks var det allerede tre menn som kom til huset hvor jeg var, sendt fra Cæsarea til meg.
12 Og Ånden ba meg gå med dem, uten at jeg var i tvil. Og disse seks brødrene fulgte meg, og vi gikk inn i mannens hus:

13 Og han fortalte oss hvordan han hadde sett en engel i sitt hus, som stod og sa til ham: Send menn til Joppe og rop på Simon, som heter Peter!
14 Hvem skal fortelle deg ord, hvorved du og hele ditt hus skal bli frelst.
15 Og da jeg begynte å tale, falt Den Hellige Ånd over dem, som over oss i begynnelsen.
16 Da kom jeg Herrens ord i hu hvordan han sa: Johannes døpte sannelig med vann; men dere skal bli døpt med Den Hellige Ånd.
17 Fordi Gud ga dem samme gave som han gjorde til oss, som trodde på Herren Jesus Kristus; hva var jeg, at jeg kunne stå imot Gud?
18 Da de hørte dette, tok de stille og priste Gud og sa: Da har også Gud gitt hedningene omvendelse til livet.
19 Men de som var spredt rundt på grunn av forfølgelsen som oppsto om Stefanus, reiste så langt som til Fønikia og Kypros og Antiokia, og forkynte ordet for andre enn for jødene.
20 Og noen av dem var menn fra Kypros og Kyrene, som da de kom til Antiokia, talte til grekerne og forkynte Herren Jesus.
21 Og Herrens hånd var med dem, og et stort antall trodde og vendte seg til Herren.
22 Da kom det budskap om dette for menigheten som var i Jerusalem, og de sendte Barnabas ut for at han skulde dra til Antiokia.
23 Da han kom og hadde sett Guds nåde, gledet han seg og formanet dem alle til å holde seg til Herren med hjerte.
24 For han var en god mann og full av Den Hellige Ånd og av tro, og mye folk ble lagt til Herren.
25 Så dro Barnabas til Tarsus for å søke Saulus.
26 Og da han fant ham, førte han ham til Antiokia. Og det skjedde at de et helt år samlet seg i menigheten og lærte mye folk. Og disiplene ble først kalt kristne i Antiokia.
27 Og i disse dager kom profeter fra Jerusalem til Antiokia.
28 Og en av dem som het Agabus, stod fram, og han viste ved Ånden at det skulle bli stor trang i hele verden, som skjedde i Claudius keiserens dager.
29 Da bestemte disiplene, hver etter sin evne, å sende nødhjelp til brødrene som bodde i Judea.
30 Hvilket de også gjorde, og sendte det til de eldste ved Barnabas og Sauls hånd.

KAPITTEL 12

1 Omtrent på den tiden rakte kongen Herodes ut hendene for å plage noen av menigheten.
2 Og han drepte Jakob, broren til Johannes, med sverdet.
3 Og fordi han så at det behaget jødene, gikk han videre for å ta Peter også. (Så var de usyrede brøds dager.)
4 Og da han hadde grepet ham, satte han ham i fengsel og overgav ham til fire soldater for å ta vare på ham. etter påske å bringe ham frem til folket.
5 Peter ble derfor holdt i fengsel, men menigheten ble bedt uopphørlig til Gud for ham.
6 Og da Herodes ville ha ført ham ut, sov Peter samme natt mellom to soldater, bundet med to lenker, og vokterne foran døren holdt fengslet.
7 Og se, Herrens engel kom over ham, og et lys skinte i fengselet, og han slo Peter på siden og reiste ham og sa: Stå opp! Og lenkene hans falt av hendene hans.
8 Og engelen sa til ham: Omgord deg og bind på deg skoene dine. Og det gjorde han. Og han sa til ham: Kast din kappe om deg og følg meg!
9 Og han gikk ut og fulgte ham; og visste ikke at det var sant som ble gjort av engelen; men trodde han så et syn.
10 Da de var forbi den første og den andre avdelingen, kom de til jernporten som fører til byen. og de gikk ut og gikk videre gjennom én gate; og straks gikk engelen fra ham.
11 Da Peter kom til seg selv, sa han: Nå vet jeg med sikkerhet at Herren har sendt sin engel og utfridd meg av Herodes hånd og av all forventning blant jødene.
12 Og da han hadde sett på saken, kom han til huset til Maria, Johannes' mor, som hette Markus. hvor mange var samlet og ba.
13 Og da Peter banket på døren til porten, kom en pike for å lytte, ved navn Rhoda.
14 Og da hun kjente Peters røst, åpnet hun ikke porten av glede, men løp inn og fortalte hvordan Peter stod foran porten.
15 Og de sa til henne: Du er gal. Men hun bekreftet hele tiden at det var slik. Da sa de: Det er hans engel.
16 Men Peter fortsatte å banke, og da de åpnet døren og så ham, ble de forferdet.
17 Men han vinket dem med hånden om å holde stille, og fortalte dem hvordan Herren hadde ført ham ut av fengselet. Og han sa: Gå og vis dette for Jakob og brødrene! Og han dro bort og gikk til et annet sted.
18 Så snart det var blitt dag, ble det ikke liten røre blant soldatene, hva som ble av Peter.
19 Og da Herodes hadde søkt etter ham, men ikke fant ham, undersøkte han vokterne og befalte at de skulle drepes. Og han dro ned fra Judea til Cesarea og ble der.
20 Men Herodes var svært misfornøyd med dem fra Tyrus og Sidon; men de kom enig til ham, og da de hadde gjort Blastus, kongens kammerherre, til sin venn, ønsket de fred. fordi deres land ble næret av kongens land.
21 Og på en fastsatt dag satte Herodes seg i kongelig klær på sin trone og holdt en tale til dem.
22 Og folket ropte og sa: Det er en guds røst og ikke et menneske.
23 Og straks slo Herrens engel ham fordi han ikke ga Gud æren, og han ble spist av ormer og gav opp ånden.
24 Men Guds ord vokste og ble mange.
25 Og Barnabas og Saul vendte tilbake fra Jerusalem, da de hadde fullført sin tjeneste, og tok med seg Johannes, som hette Markus.

KAPITTEL 13

1 Nå var det i menigheten i Antiokia noen profeter og lærere; som Barnabas og Simeon som ble kalt Niger, og Lucius fra Kyrene og Manaen, som var blitt oppvokst med Herodes, firehjulingen, og Saul.
2 Mens de tjente Herren og fastet, sa Den Hellige Ånd: Skille meg ut Barnabas og Saulus til den gjerning jeg har kalt dem til.
3 Og da de hadde fastet og bedt og lagt hendene på dem, sendte de dem bort.
4 Da de ble sendt ut av Den Hellige Ånd, dro de til Seleucia. og derfra seilte de til Kypros.
5 Og da de var i Salamis, forkynte de Guds ord i jødenes synagoger, og de hadde også Johannes til sin tjener.

6 Og da de hadde gått gjennom øya til Pafos, fant de en trollmann, en falsk profet, en jøde som het Barjesus.
7 som var sammen med landets stedfortreder, Sergius Paulus, en klok mann; som kalte til seg Barnabas og Saulus og ønsket å høre Guds ord.
8 Men trollmannen Elymas (for slik er navnet hans ved uttydning) stod imot dem og prøvde å avvise stedmannen fra troen.
9 Da Saul, (som også kalles Paulus), fylt av Den Hellige Ånd, rettet sine øyne på ham,
10 Og han sa: Du full av all list og all ondskap, du djevelens barn, du fiende av all rettferdighet, vil du ikke slutte å forvrenge Herrens rette veier?
11 Og nå, se, Herrens hånd er over deg, og du skal være blind og ikke se solen på en tid. Og straks falt det over ham en tåke og et mørke; og han gikk omkring og søkte noen som kunne føre ham ved hånden.
12 Da stedfortrederen så det som skjedde, trodde han og ble forbauset over Herrens lære.
13 Men da Paulus og hans flokk løsnet fra Pafos, kom de til Perge i Pamfylia, og Johannes dro fra dem og vendte tilbake til Jerusalem.
14 Men da de dro fra Perge, kom de til Antiokia i Pisidia og gikk inn i synagogen på sabbatsdagen og satte seg.
15 Og etter å ha lest loven og profetene sendte synagogeforstanderne til dem og sa: Menn og brødre, hvis dere har noe formanende ord for folket, så si videre!
16 Da reiste Paulus seg og vinket med hånden og sa: Israels menn og dere som frykter Gud, hør!
17 Dette Israels folks Gud utvalgte våre fedre og opphøyet folket da de bodde som fremmede i Egyptens land, og førte dem ut av det med en høy arm.
18 Og omtrent førti år tillot han deres oppførsel i ørkenen.
19 Og da han hadde utryddet syv nasjoner i Kanaans land, delte han deres land til dem ved loddtrekning.
20 Og deretter ga han dem dommere omtrent fire hundre og femti år, inntil profeten Samuel.
21 Og siden begjærte de en konge, og Gud ga dem Saul, sønn av Kis, en mann av Benjamins stamme, i førti år.
22 Og da han hadde fjernet ham, oppreiste han David for dem til å være deres konge; for hvem han også vitnet og sa: Jeg har funnet David, Isais sønn, en mann etter mitt hjerte, som skal oppfylle hele min vilje.
23 Av denne manns ætt har Gud etter sitt løfte oppreist en frelser for Israel, Jesus.
24 Da Johannes først før han kom hadde forkynt omvendelsens dåp for hele Israels folk.
25 Og da Johannes fullførte sin gang, sa han: Hvem tror I at jeg er? Jeg er ikke han. Men se, det kommer en etter meg, hvis fotsko jeg ikke er verdig til å løse.
26 Menn og brødre, barn av Abrahams slekt, og enhver av dere som frykter Gud, til dere er ordet om denne frelse sendt.
27 For de som bor i Jerusalem, og deres høvdinger, fordi de ikke kjente ham, og ennå ikke profetenes røster som blir lest hver sabbatsdag, de har oppfylt dem ved å fordømme ham.
28 Og selv om de ikke fant noen dødsårsak hos ham, ønsket de likevel Pilatus at han skulle bli drept.
29 Og da de hadde oppfylt alt som var skrevet om ham, tok de ham ned fra treet og la ham i en grav.
30 Men Gud reiste ham opp fra de døde.
31 Og han ble sett i mange dager av dem som drog opp med ham fra Galilea til Jerusalem, som er hans vitner for folket.
32 Og vi forkynner dere glade budskap om at løftet som ble gitt til fedrene,
33 Gud har oppfylt det samme for oss deres barn, ved at han har oppreist Jesus igjen; som det også er skrevet i den annen salme: Du er min Sønn, i dag har jeg født dig.
34 Og angående at han reiste ham opp fra de døde, for ikke lenger å vende tilbake til fordervelsen, sa han på denne måten: Jeg vil gi deg Davids sanne barmhjertighet.
35 Derfor sier han også i en annen salme: Du skal ikke la din Hellige se fordervelse.
36 For etter at David hadde tjent sin egen slekt ved Guds vilje, sovnet han og ble lagt for sine fedre og så fordervelse.
37 Men han som Gud oppreiste igjen, så ingen fordervelse.
38 La det derfor være kjent for dere, menn og brødre, at ved denne mann er syndenes forlatelse forkynt for dere.
39 Og ved ham blir alle som tror rettferdiggjort fra alle ting som dere ikke kunne bli rettferdiggjort fra ved Mose lov.
40 Vokt dere så at det ikke kommer over dere, som det er talt om i profetene!
41 Se, I foraktere, og undrer eder og går til grunne! for jeg gjør en gjerning i eders dager, en gjerning som I på ingen måte skal tro, selv om en mann forteller eder det.
42 Og da jødene var gått ut av synagogen, bad hedningene om at disse ordene måtte bli forkynt for dem neste sabbat.
43 Men da menigheten ble brutt opp, fulgte mange av jødene og de religiøse proselyttene Paulus og Barnabas, som talte til dem og overtalte dem til å fortsette i Guds nåde.
44 Og neste sabbatsdag kom nesten hele byen sammen for å høre Guds ord.
45 Men da jødene så folkemengden, ble de fylt av misunnelse og talte mot det som var talt av Paulus, motsigende og spottende.
46 Da ble Paulus og Barnabas frimodige og sa: Det var nødvendig at Guds ord først var blitt talt til dere; men siden dere legger det fra dere og dømmer dere uverdige til evig liv, se, vi vender oss til hedningene .
47 For så har Herren befalt oss og sagt: Jeg har satt deg til å være et lys for hedningene, for at du skal være til frelse helt til jordens ender.
48 Og da hedningene hørte dette, ble de glade og priste Herrens ord, og alle som var innsatt til evig liv kom til tro.
49 Og Herrens ord ble forkynt i hele området.
50 Men jødene hisset opp de fromme og ærede kvinnene og de fremste mennene i byen og reiste forfølgelse mot Paulus og Barnabas og drev dem ut av deres kyster.
51 Men de ristet støvet av sine føtter mot dem og kom til Ikonium.
52 Og disiplene ble fylt av glede og av Den Hellige Ånd.

KAPITTEL 14

1 Og det skjedde i Ikonium at de begge sammen gikk inn i jødenes synagoge, og sa således at en stor mengde både av jødene og også av grekerne kom til tro.
2 Men de vantro jødene hisset opp hedningene og gjorde deres sinn ondt mot brødrene.

3 Derfor ble de lenge og talte frimodig i Herren, som vitnet om hans nådes ord og lot tegn og under gjøres ved deres hender.
4 Men byens mengde var splittet, og en del holdt sammen med jødene, og en del med apostlene.
5Og da det ble angrepet både av hedningene og også mot jødene med deres herskere, for å misbruke dem og steine dem,
6 De tok vare på det og flyktet til Lystra og Derbe, byene i Lykaonia, og til området som ligger rundt omkring.
7 Og der forkynte de evangeliet.
8Og det satt en mann i Lystra, kraftløs i sine føtter, en krøpling fra mors liv, som aldri hadde gått.
9 Han hørte Paulus tale: han som holdt fast på ham og merket at han hadde tro på å bli helbredet,
10 Sa med høy røst: Stå oppreist på dine føtter! Og han sprang og gikk.
11 Og da folket så hva Paulus hadde gjort, løftet de sin røst og sa i Lykaonias tale: Gudene er kommet ned til oss i menneskers liknelse.
12 Og de kalte Barnabas Jupiter; og Paulus, Mercurius, fordi han var hovedtaleren.
13 Da førte Jupiters prest, som var foran byen deres, okser og kranser til portene og ville ha ofret sammen med folket.
14 Da apostlene Barnabas og Paulus hørte om, rev de klærne sine og løp inn blant folket og ropte:
15 og sa: Herrer, hvorfor gjør I dette? Vi er også mennesker med samme lidenskap som dere, og vi forkynner dere at dere skal vende om fra disse forfengeligheter til den levende Gud, som skapte himmelen og jorden og havet og alt som er der.
16 som før i tiden lot alle folkeslag vandre på sine egne veier.
17 Likevel forlot han seg selv ikke uten vitnesbyrd, fordi han gjorde godt og ga oss regn fra himmelen og fruktbare tider, og fylte vårt hjerte med mat og glede.
18 Og med disse ord holdt de knapt folket tilbake, så de ikke hadde ofret dem.
19Og det kom dit noen jøder fra Antiokia og Ikonium, som overtalte folket, og etter å ha steinet Paulus, trakk de ham ut av byen, og trodde han var død.
20 Men mens disiplene stod omkring ham, stod han op og kom inn i byen, og dagen etter dro han med Barnabas til Derbe.
21 Og da de hadde forkynt evangeliet for den byen og lært mange, vendte de tilbake til Lystra og Ikonium og Antiokia.
22 Vi bekrefter disiplenes sjeler og formaner dem til å fortsette i troen, og at vi gjennom mye trengsel må komme inn i Guds rike.
23 Og da de hadde ordinert dem til eldste i hver menighet og hadde bedt med faste, overbefalt de dem til Herren, som de trodde på.
24 Og etter at de hadde gått gjennom Pisidia, kom de til Pamfylia.
25 Og da de hadde forkynt ordet i Perge, dro de ned til Attalia.
26 Og derfra seilte de til Antiokia, hvorfra de var blitt anbefalt til Guds nåde for den gjerning som de fullførte.
27 Og da de kom og hadde samlet menigheten, øvde de på alt det Gud hadde gjort med dem, og hvordan han hadde åpnet troens dør for hedningene.
28 Og der ble de lenge hos disiplene.

KAPITTEL 15

1 Og noen menn som kom ned fra Judea, lærte brødrene og sa: Uten at dere lar dere omskjære på Moses vis, kan dere ikke bli frelst.
2 Da derfor Paulus og Barnabas ikke hadde liten uenighet og strid med dem, bestemte de at Paulus og Barnabas og noen andre av dem skulle dra opp til Jerusalem til apostlene og de eldste om dette spørsmålet.
3 Og da de ble ført videre av menigheten, drog de gjennom Fønikia og Samaria og forkynte hedningenes omvendelse, og de vakte stor glede for alle brødrene.
4 Og da de kom til Jerusalem, ble de mottatt av menigheten og av apostlene og de eldste, og de forkynte alt som Gud hadde gjort med dem.
5 Men noen av fariseernes sekt stod opp som trodde, og sa: Det var nødvendig å omskjære dem og befale dem å holde Moseloven.
6 Og apostlene og de eldste kom sammen for å se på denne sak.
7 Og da det hadde vært mye strid, reiste Peter seg og sa til dem: Menn og brødre, dere vet hvordan Gud for en god stund siden valgte blant oss at hedningene ved min munn skulle høre evangeliets ord. og tro.
8 Og Gud, som kjenner hjertene, bar dem vitnesbyrd og ga dem Den Hellige Ånd, slik han gjorde mot oss.
9 Og gjør ingen forskjell på oss og dem, og renset deres hjerter ved tro.
10 Derfor, hvorfor frister dere Gud til å legge et åk på disiplenes hals, som verken våre fedre eller vi var i stand til å bære?
11 Men vi tror at ved Herren Jesu Kristi nåde skal vi bli frelst, likesom de.
12 Da tiet hele folket og holdt hørsel til Barnabas og Paulus og fortalte hvilke mirakler og under Gud hadde gjort blant hedningene ved dem.
13 Og etter at de hadde holdt stille, svarte Jakob og sa: Menn og brødre, hør på meg!
14 Simeon har forkynt hvordan Gud først besøkte hedningene for å ta et folk ut av dem for hans navn.
15 Og dette stemmer med profetenes ord; som det er skrevet,
16 Etter dette vil jeg vende tilbake og bygge opp igjen Davids tabernakel, som er falt ned; og jeg vil bygge opp igjen ruinene av den, og jeg vil sette den opp.
17 For at resten av mennesker skulle søke Herren og alle hedningene som mitt navn er kalt over, sier Herren, som gjør alt dette.
18 Alle hans gjerninger er kjent for Gud fra verdens begynnelse.
19 Derfor er min dom at vi ikke plager dem som blant hedningene vender seg til Gud.
20 Men at vi skriver til dem at de skal avholde seg fra avguderes urenheter og fra hor og fra det som er kvalt, og fra blod.
21 For Moses fra gammel tid har i hver by som forkynner ham, og blir lest opp i synagogene hver sabbatsdag.
22 Da behaget det apostlene og de eldste, sammen med hele menigheten, å sende utvalgte menn til Antiokia sammen med Paulus og Barnabas. nemlig Judas ga tilnavnet Barsabas, og Silas, hovedmenn blant brødrene.

23 Og de skrev brev av dem på denne måten; Apostlene og
de eldste og brødrene sender en hilsen til brødrene som er
av hedningene i Antiokia og Syria og Kilikia:
24 Fordi vi har hørt at noen som gikk ut fra oss, har
forvirret eder med ord, og har gjort eders sjeler
undergravde og sagt: I skal omskjæres og holde loven, som
vi ikke har gitt noe slikt bud.
25 Det syntes godt for oss, som var samlet sammen, å
sende utvalgte menn til dere sammen med vår elskede
Barnabas og Paulus,
26 Menn som har satt sitt liv i fare for vår Herre Jesu Kristi
navn.
27 Vi har derfor sendt Judas og Silas, som også skal
fortelle dere det samme med munnen.
28 For den Hellige Ånd og oss syntes det var godt å ikke
legge på dere en større byrde enn disse nødvendige tingene.
29 at I avholder eder fra mat som ofres til avguder, og fra
blod og fra det som er kvalt, og fra hor. Ha det bra.
30 Så da de ble bortvist, kom de til Antiokia, og da de
hadde samlet folket, overrakte de brevet.
31 Da de hadde lest, gledet de seg over trøsten.
32 Og Judas og Silas, som også selv var profeter, formanet
brødrene med mange ord og stadfestet dem.
33 Og etter at de hadde oppholdt seg der, ble de sluppet løs
i fred fra brødrene til apostlene.
34 Men det behaget Silas å bli der fremdeles.
35 Også Paulus og Barnabas fortsatte i Antiokia og lærte
og forkynte Herrens ord, sammen med mange andre.
36 Og noen dager etter sa Paulus til Barnabas: La oss gå
igjen og besøke våre brødre i hver by hvor vi har forkynt
Herrens ord, og se hvordan det går med dem.
37 Og Barnabas bestemte seg for å ta med seg Johannes,
som hette Markus.
38 Men Paulus syntes det ikke var godt å ta ham med dem,
som dro fra dem fra Pamfylia og ikke gikk med dem til
arbeidet.
39 Og striden ble så skarp mellom dem, at de skilte seg fra
hverandre, og Barnabas tok Markus og seilte til Kypros;
40 Og Paulus utvalgte Silas og dro bort, idet han ble
anbefalt av brødrene til Guds nåde.
41 Og han dro gjennom Syria og Kilikia og stadfestet
menighetene.

KAPITTEL 16

1 Så kom han til Derbe og Lystra, og se, en disippel var der
ved navn Timoteus, sønn av en kvinne, som var en jøde og
kom til troen. men faren hans var greker:
2 Dette ble godt omtalt av brødrene som var i Lystra og
Ikonium.
3 Ham ville Paulus måtte gå ut med ham; og tok og omskar
ham på grunn av jødene som var i de kvarterer; for de
visste alt at hans far var en greker.
4 Og mens de gikk gjennom byene, overgav de dem de
lover de skulle holde, som var fastsatt av apostlene og de
eldste i Jerusalem.
5 Og slik ble menighetene etablert i troen, og de ble daglig
flere i antall.
6 Da de nå hadde gått gjennom Frygia og Galatia og ble
forbudt av Den Hellige Ånd å forkynne ordet i Asia,
7 Etter at de var kommet til Mysia, forsøkte de å dra til
Bithynia, men Ånden tillot dem ikke.
8 Og de som gikk forbi Mysia, kom ned til Troas.
9 Og et syn viste seg for Paulus om natten; Der stod en
mann fra Makedonia og bad ham og sa: Kom over til
Makedonia og hjelp oss!
10 Og etter at han hadde sett synet, forsøkte vi straks å dra
til Makedonia, og forsikret oss om at Herren hadde kalt oss
til å forkynne evangeliet for dem.
11 Da vi derfor slapp fra Troas, kom vi rett til Samothracia
og neste dag til Neapolis;
12 Og derfra til Filippi, som er hovedbyen i den del av
Makedonia, og en koloni; og vi var i den byen noen dager.
13 Og på sabbaten gikk vi ut av byen ved en elv, hvor man
pleide å be; og vi satte oss ned og talte til kvinnene som
holdt til der.
14 Og en kvinne ved navn Lydia, en purpurselger fra byen
Tyatira, som tilbad Gud, hørte på oss.
15 Og da hun og hennes hus ble døpt, bad hun oss og sa:
Har dere dømt meg til å være trofast mot Herren, så kom
inn i mitt hus og bli der! Og hun tvang oss.
16 Og det skjedde, mens vi gikk til bønn, kom en jente som
var besatt av en spådomsånd, oss, som ga hennes herrer
stor vinning ved spådommer:
17 De fulgte etter Paulus og oss og ropte og sa: Disse
mennene er den høyeste Guds tjenere, som viser oss
frelsens vei.
18 Og dette gjorde hun i mange dager. Men Paulus, som
ble bedrøvet, snudde seg og sa til ånden: Jeg befaler deg i
Jesu Kristi navn å gå ut av henne. Og han kom ut i samme
time.
19 Og da hennes herrer så at håpet om deres vinning var
ute, grep de Paulus og Silas og trakk dem inn på torget til
høvdingene.
20 Og han førte dem til dommerne og sa: Disse mennene,
som er jøder, plager vår by overmåte,
21 Og lær skikker som ikke er tillatt for oss å motta eller
holde, som er romere.
22 Og folkemengden reiste seg sammen mot dem, og
dommerne rev av seg klærne og bød at de skulle slå dem.
23 Og da de hadde lagt mange striper på dem, kastet de
dem i fengsel og befalte fangevokteren å ta vare på dem.
24 Han, etter å ha mottatt en slik befaling, kastet dem inn i
det indre fengsel og satte deres føtter fast i stokkene.
25 Og ved midnatt bad Paulus og Silas og lovsang Gud, og
fangene hørte dem.
26 Og med ett kom det et stort jordskjelv, så fengslets
grunnvoller rystet, og straks ble alle dører åpnet, og hver
enkelt bånd ble løst.
27 Da vokteren av fengselet våknet opp av søvnen og så
fengselsdørene åpne, trakk han ut sverdet og ville ha drept
seg selv, om han trodde at fangene var flyktet.
28 Men Paulus ropte med høy røst og sa: Gjør deg selv
ikke noe ondt, for vi er alle her.
29 Da ropte han etter et lys og sprang inn og kom
skjelvende og falt ned for Paulus og Silas,
30 Og han førte dem ut og sa: Herrer, hva skal jeg gjøre for
å bli frelst?
31 Og de sa: Tro på Herren Jesus Kristus, så skal du bli
frelst, og ditt hus.
32 Og de talte til ham Herrens ord og til alle som var i hans
hus.
33 Og han tok dem i samme time om natten og vasket
deres striper; og ble straks døpt, han og alle hans.

34 Og da han førte dem inn i sitt hus, satte han mat frem for dem og gledet seg, idet han trodde på Gud med hele sitt hus.
35 Da det var blitt dag, sendte dommerne tjenestefolkene og sa: La disse menn gå!
36 Og vokteren av fengselet fortalte Paulus dette ord: Dommerne har sendt for å la deg gå; gå derfor nu og gå i fred!
37 Men Paulus sa til dem: De har slått oss åpenlyst ufordømt, som er romere, og har kastet oss i fengsel; og nå støter de oss ut i det skjulte? nei sannelig; men la dem komme selv og hente oss ut.
38 Og tjenerne fortalte disse ord til dommerne, og de ble redde da de hørte at de var romere.
39 Og de kom og ba dem og førte dem ut og ba dem dra ut av byen.
40 Og de gikk ut av fengslet og gikk inn i Lydias hus, og da de så brødrene, trøstet de dem og dro.

KAPITTEL 17

1 Da de nå hadde gått gjennom Amfipolis og Apollonia, kom de til Tessalonika, hvor det var en synagoge for jødene.
2Og Paulus gikk inn til dem, slik han hadde det, og tre sabbatsdager talte med dem ut fra Skriftene.
3 Åpne og påstå at Kristus må ha lidd og stått opp fra de døde; og at denne Jesus, som jeg forkynner for dere, er Kristus.
4 Og noen av dem kom til tro og sluttet seg til Paulus og Silas; og av de fromme grekere en stor mengde, og av de fremste kvinnene ikke få.
5 Men de jødene som ikke trodde, rørte av misunnelse, tok til sig noen utuktige karer av den dårlige sorten og samlet en flokk og satte hele byen i opprør og angrep Jasons hus og søkte å føre dem ut. til folket.
6 Og da de ikke fant dem, trakk de Jason og noen brødre til byens høvdinger og ropte: Disse som har snudd verden på hodet, er også kommet hit.
7 som Jason har tatt imot, og disse handler alle i strid med keiserens forskrifter og sier at det er en annen konge, en Jesus.
8 Og de foruroliget folket og byens høvdinger da de hørte dette.
9 Og da de hadde tatt sikkerhet for Jason og den andre, lot de dem gå.
10 Og brødrene sendte straks bort Paulus og Silas om natten til Berea; som kom dit og gikk inn i jødenes synagoge.
11 Disse var edlere enn de i Tessalonika, ved at de tok imot ordet med all vilje i sinnet og gransket hver dag Skriftene om det var slik.
12 Derfor kom mange av dem til tro; også av hederlige kvinner som var grekere, og av menn, ikke få.
13 Men da jødene i Tessalonika fikk vite at Guds ord ble forkynt av Paulus i Berea, kom de også dit og hisset opp folket.
14 Og straks sendte brødrene Paulus bort for å gå som det var til havet; men Silas og Timoteus ble der ennå.
15 Og de som førte Paulus førte ham til Athen, og da de mottok en befaling til Silas og Timoteus om å komme til ham med all hast, dro de.
16 Mens Paulus ventet på dem i Aten, ble hans ånd rørt i ham da han så byen som var fullstendig gitt til avgudsdyrkelse.
17 Derfor diskuterte han i synagogen med jødene og de gudfryktige og daglig på torget med dem som møtte ham.
18 Da møtte noen filosofer fra epikureerne og stoikkene ham. Og noen sa: Hva skal denne babler si? andre, synes han å være en frembringer av fremmede guder, fordi han forkynte for dem Jesus og oppstandelsen.
19 Og de tok ham og førte ham til Areopagos og sa: Kan vi vite hva denne nye lære er, som du taler om?
20 For du bringer oss visse fremmede ting for våre ører; derfor ville vi vite hva disse ting betyr.
21(For alle athenerne og de fremmede som var der, brukte ikke sin tid på annet enn å fortelle eller høre noe nytt.)
22 Da stod Paulus midt på Mars-høyden og sa: Atenere, jeg merker at dere i alle ting er for overtroiske.
23 For da jeg gikk forbi og så dine andakter, fant jeg et alter med denne innskriften: TIL DEN UKJENTE GUD. Den dere derfor uvitende tilber, ham forkynner jeg dere.
24 Gud som skapte verden og alle ting i den, ettersom han er Herre over himmel og jord, bor ikke i templer laget med hender;
25 Heller ikke blir tilbedt med menneskehender, som om han trengte noe, siden han gir alt liv og ånde og alle ting;
26 Og av ett blod har han gjort alle menneskers folkeslag for å bo på hele jordens overflate, og har fastsatt tider på forhånd og grensene for deres bolig;
27 for at de skulle søke Herren, om de kanskje kunne føle etter ham og finne ham, selv om han ikke er langt fra hver og en av oss.
28 For i ham lever vi og beveger oss og er til; som også noen av dine egne diktere har sagt: For vi er også hans ætt.
29 Fordi vi da er Guds ætt, bør vi ikke tenke at Guddommen er lik gull eller sølv eller stein, uthugget ved kunst og menneskelig ånd.
30 Og tidene med denne uvitenhet blunket Gud til; men nå befaler alle mennesker overalt å omvende seg:
31 For han har fastsatt en dag da han skal dømme verden i rettferdighet ved den mann som han har innsatt; som han har gitt forsikring til alle, ved at han har oppreist ham fra de døde.
32 Og da de hørte om de dødes oppstandelse, hånet noen, og andre sa: Vi vil høre dig igjen om denne sak.
33 Så gikk Paulus bort fra dem.
34 Men noen menn holdt fast ved ham og kom til tro; blant dem var Areopagitten Dionysius og en kvinne ved navn Damaris og andre med dem.

KAPITTEL 18

1 Etter dette dro Paulus fra Athen og kom til Korint;
2 Og fant en jøde ved navn Akvila, født i Pontus, nylig kommet fra Italia, sammen med sin hustru Priscilla; (fordi Claudius hadde befalt alle jøder å dra fra Roma) og kom til dem.
3 Og fordi han var av samme håndverk, ble han hos dem og arbeidet; for de var teltmakere etter deres yrke.
4 Og han talte i synagogen hver sabbat og overtalte jødene og grekerne.
5 Og da Silas og Timoteus kom fra Makedonia, ble Paulus presset i ånden og vitnet for jødene at Jesus var Kristus.

6 Og da de stod imot og spottet, ristet han på sine klær og sa til dem: Deres blod komme over deres egne hoder! Jeg er ren: fra nå av vil jeg gå til hedningene.
7 Og han gikk derfra og gikk inn i en manns hus ved navn Justus, en som tilbad Gud, og hvis hus sluttet seg hardt til synagogen.
8 Og Krispus, synagogens øverste sjef, trodde på Herren med hele hans hus; og mange av korinterne som hørte, kom til tro og ble døpt.
9 Da sa Herren til Paulus om natten ved et syn: Vær ikke redd, men tal og hold ikke stille!
10 For jeg er med deg, og ingen skal gå på deg for å skade deg; for jeg har mye folk i denne by.
11 Og han ble der i et år og seks måneder og lærte Guds ord blant dem.
12 Og da Gallio var nestleder i Akaia, gjorde jødene opprør mot Paulus og førte ham til dommersetet.
13 Han sa: Denne fyr overtaler mennesker til å tilbe Gud i strid med loven.
14Og da Paulus nå skulle åpne sin munn, sa Gallio til jødene: Om det var snakk om urett eller ugudelig utukt, dere jøder, så var det grunn til at jeg skulle tåle eder.
15 Men dersom det dreier seg om ord og navn og om eders lov, så se til det! for jeg vil ikke være dommer i slike saker.
16 Og han drev dem bort fra dommersetet.
17 Da tok alle grekerne Sosthenes, synagogens øverste forstander, og slo ham foran dommersetet. Og Gallio brydde seg ikke om noen av disse tingene.
18 Og etter dette ble Paulus der enda en god stund, og tok så avskjed med brødrene og seilte derfra til Syria og med ham Priskilla og Akvila. han klippet hodet i Kenkrea, for han hadde et løfte.
19 Og han kom til Efesos og lot dem være der; men han gikk selv inn i synagogen og talte med jødene.
20 Da de ønsket at han skulle bli lenger hos dem, samtykket han ikke;
21 Men tok farvel med dem og sa: Jeg må for all del holde denne høytiden som kommer i Jerusalem; men jeg vil vende tilbake til eder igjen om Gud vil. Og han seilte fra Efesos.
22 Og da han var kommet i land i Cæsarea og gikk opp og hilste menigheten, dro han ned til Antiokia.
23 Og etter at han hadde tilbrakt en tid der, dro han og dro over hele landet Galatia og Frygia i rekkefølge og styrket alle disiplene.
24 Og en jøde ved navn Apollos, født i Alexandria, en veltalende mann og mektig i skriftene, kom til Efesos.
25 Denne mannen ble opplært i Herrens vei; og ivrig i ånden talte han og lærte flittig det som hører Herren til, bare han kjente til Johannes' dåp.
26 Og han begynte å tale frimodig i synagogen. Da Akvila og Priskilla hadde hørt det, tok de ham til sig og forklarte ham Guds vei mer fullkomment.
27 Og da han var i ferd med å dra til Akaia, skrev brødrene og formante disiplene til å ta imot ham: som, da han kom, hjalp dem mye som hadde trodd ved nåde.
28 For han overbeviste jødene på en mektig måte, og det offentlig, idet han viste ved skriftene at Jesus var Kristus.

KAPITTEL 19

1 Og det skjedde at mens Apollos var i Korint, kom Paulus til Efesos, da han hadde gått gjennom de øvre kyster, og han fant noen disipler.
2 Han sa til dem: Har dere mottatt Den Hellige Ånd siden dere trodde? Og de sa til ham: Vi har ikke så mye som hørt om det er noen Hellig Ånd.
3 Og han sa til dem: Hva ble I da døpt til? Og de sa: Til Johannes' dåp.
4 Da sa Paulus: Johannes døpte sannelig med omvendelsens dåp og sa til folket at de skulle tro på ham som skulle komme etter ham, det er på Kristus Jesus.
5 Da de hørte dette, ble de døpt i Herren Jesu navn.
6 Og da Paulus hadde lagt hendene på dem, kom Den Hellige Ånd over dem. og de talte i tunger og profeterte.
7 Og alle mennene var omkring tolv.
8 Og han gikk inn i synagogen og talte frimodig i tre måneder, mens han diskuterte og overbeviste om Guds rike.
9 Men da dykkere var forherdet og ikke trodde, men talte ondt om den veien for folket, gikk han bort fra dem og skilte disiplene fra hverandre, mens han strides daglig i en Tyrannus skole.
10 Og dette fortsatte i løpet av to år; slik at alle de som bodde i Asia, hørte Herren Jesu ord, både jøder og grekere.
11 Og Gud gjorde spesielle mirakler ved Paulus' hender:
12 Så ble det ført lommetørklær eller forklær fra hans kropp til de syke, og sykdommene vek fra dem, og de onde ånder gikk ut av dem.
13 Da tok noen av de omstrejfende jødene, eksorcister, på seg for å kalle over dem som hadde onde ånder, Herren Jesu navn, og sa: Vi sverger eder ved Jesus, som Paulus forkynner.
14 Og det var syv sønner av en Skeva, en jøde og prestehøvding, som gjorde det.
15 Og den onde ånd svarte og sa: Jesus kjenner jeg, og Paulus kjenner jeg; men hvem er du?
16 Og mannen som den onde ånd var i, sprang over dem og vant dem og seiret over dem, så de flyktet nakne og sårede ut av huset.
17 Og dette var kjent for alle jødene og grekerne som også bodde i Efesos; og frykt falt på dem alle, og Herren Jesu navn ble opphøyet.
18 Og mange som trodde, kom og bekjente og forkynte sine gjerninger.
19 Også mange av dem som drev med underlige kunster, samlet sine bøker og brente dem for alle mennesker, og de regnet prisen på dem og fant det femti tusen sølvpenger.
20 Så mektig vokste Guds ord og seiret.
21 Da disse ting var til ende, bestemte Paulus seg i ånden, da han hadde gått gjennom Makedonia og Akaia, å dra til Jerusalem og sa: Etter at jeg har vært der, må jeg også se Roma.
22 Så sendte han to av dem som tjente ham til Makedonia, Timoteus og Erastus; men selv ble han i Asia en sesong.
23 Og på samme tid ble det ikke lite røre på den veien.
24 For en mann ved navn Demetrius, en sølvsmed, som laget sølvhelligdommer for Diana, ga håndverkerne ikke liten gevinst;
25 som han kalte sammen med arbeiderne i samme yrke og sa: Herrer, dere vet at vi har vår rikdom på dette håndverket.

26 Dessuten ser og hører dere at denne Paulus ikke alene i Efesos, men nesten over hele Asia, har overtalt og ført bort mange mennesker og sagt at de ikke er noen guder som er skapt med hender.
27 For at ikke bare dette håndverket vårt står i fare for å bli tilintetgjort; men også at tempelet til den store gudinnen Diana skulle foraktes, og hennes storhet skulle ødelegges, som hele Asia og verden tilber.
28 Og da de hørte disse ord, ble de fulle av vrede og ropte og sa: Stor er Efesernes Diana.
29 Og hele byen ble fylt av forvirring, og etter å ha grepet Gajus og Aristarkus, menn fra Makedonia, Paulus' ledsagere på reise, skyndte de seg på en gang inn i teateret.
30 Og da Paulus ville ha gått inn til folket, tillot disiplene ham ikke.
31 Og noen av de øverste i Asia, som var hans venner, sendte bud til ham og ba ham om at han ikke ville gå inn i teatret.
32 Da ropte noen det ene, andre det andre; for menigheten var forvirret; og de fleste visste ikke hvorfor de kom sammen.
33 Og de trakk Alexander ut av folkemengden, og jødene satte ham frem. Og Alexander vinket med hånden og ville ha forsvart folket.
34 Men da de visste at han var en jøde, ropte alle med én stemme i løpet av to timer: Stor er Efesernes Diana.
35 Og da byfogden hadde gjort folket tilfreds med folket, sa han: Dere menn fra Efesos, hvilken mann er det som ikke vet at efesernes by tilber den store gudinnen Diana og bildet som falt ned fra Jupiter ?
36 Da disse ting ikke kan sies i mot, bør dere være stille og ikke gjøre noe overilet.
37 For dere har brakt hit disse menn, som verken er kirkerøvere eller spottere av deres gudinne.
38 Derfor, hvis Demetrius og håndverkerne som er med ham, har en sak mot noen, er loven åpen, og det er stedfortredere; la dem imøtegå hverandre.
39 Men hvis dere spør om noe om andre ting, skal det avgjøres i en lovlig forsamling.
40 For vi står i fare for å bli stilt spørsmål ved dagens rabalder, og det er ingen grunn til å redegjøre for denne sammenkomsten.
41Og da han hadde sagt dette, forlot han forsamlingen.

KAPITTEL 20

1 Og etter at bråket var sluttet, kalte Paulus disiplene til seg og omfavnet dem og dro for å dra til Makedonia.
2 Og da han hadde gått over disse traktene og gitt dem mye formaning, kom han til Hellas,
3 Og der ble det tre måneder. Og da jødene ventet på ham, da han var i ferd med å seile inn i Syria, hadde han tenkt å vende tilbake gjennom Makedonia.
4 Og der fulgte ham til Asia, Sopater fra Berea; og av tessalonikerne, Aristarchos og Secundus; og Gajus fra Derbe og Timoteus; og av Asia, Tykikus og Trofimus.
5 Disse som gikk foran, ble for oss i Troas.
6 Og vi seilte bort fra Filippi etter de usyrede brøds dager og kom til dem til Troas på fem dager. hvor vi bodde i syv dager.
7 Og på den første dag i uken, da disiplene kom sammen for å bryte brødet, forkynte Paulus for dem, klar til å reise i morgen; og fortsatte sin tale til midnatt.
8 Og det var mange lys i det øvre kammer, hvor de var samlet.
9 Og i et vindu satt en ung mann ved navn Eutykus, og falt i en dyp søvn; og mens Paulus lenge forkynte, sank han ned i søvn og falt ned fra det tredje loftet og ble tatt opp død.
10 Da gikk Paulus ned og falt på ham og omfavnet ham og sa: Gled eder ikke! for hans liv er i ham.
11 Da han nu steg opp igjen og hadde brøt brødet og spist og talte en lang stund, helt til det ble morgen, gikk han bort.
12 Og de førte den unge mannen til live, og de ble ikke så lite trøstet.
13 Og vi gikk i forveien for å skipe og seilte til Assos, der vi hadde til hensikt å ta imot Paulus;
14 Og da han møtte oss i Assos, tok vi ham inn og kom til Mitylene.
15 Og vi seilte derfra og kom neste dag over mot Khios; og neste dag ankom vi Samos og ble i Trogyllium; og dagen etter kom vi til Milet.
16 For Paulus hadde bestemt seg for å seile forbi Efesos, fordi han ikke ville tilbringe tiden i Asia; for han skyndte seg, hvis det var mulig for ham, å være i Jerusalem på pinsedagen.
17 Og fra Milet sendte han til Efesos og kalte til seg menighetens eldste.
18 Og da de kom til ham, sa han til dem: Dere vet fra den første dag jeg kom til Asia, hvordan jeg har vært hos dere til alle tider,
19 Jeg tjener Herren med all ydmykhet i sinnet og med mange tårer og fristelser som traff meg ved jødenes løgn.
20 Og hvordan jeg ikke holdt tilbake noe som var nyttig for dere, men jeg har vist dere og lært dere offentlig og fra hus til hus,
21 Vi vitner både for jødene og også for grekerne om omvendelse til Gud og tro på vår Herre Jesus Kristus.
22 Og nå, se, jeg går bundet i ånden til Jerusalem, uten å vite hva som skal ramme meg der.
23 Bortsett fra at Den Hellige Ånd vitner i hver by og sier at bånd og lidelser holder meg.
24 Men ingen av disse ting rører meg, og jeg regner ikke mitt liv for meg selv, så jeg kan fullføre mitt løp med glede og den tjeneste jeg har mottatt av Herren Jesus, for å vitne om evangeliet om Guds nåde. .
25 Og nå, se, jeg vet at dere alle, som jeg har gått iblant og forkynt Guds rike, ikke lenger skal se mitt ansikt.
26 Derfor tar jeg dere til å opptegne i dag at jeg er ren fra alle menneskers blod.
27 For jeg har ikke unngått å forkynne for dere alle Guds råd.
28 Ta derfor akt på dere selv og hele flokken som Den Hellige Ånd har satt dere til tilsyn over, for å vokte Guds menighet, som han har kjøpt med sitt eget blod.
29 For jeg vet dette at etter min bortgang skal grusomme ulver komme inn blant dere og ikke skåne hjorden.
30 Også av dere selv skal det stå opp mennesker som taler forvendte ting for å dra disiplene bort etter seg.
31 Våk derfor og kom i hu at jeg i tre år ikke holdt opp med å advare hver og en natt og dag med tårer.

32 Og nå, brødre, jeg overordner dere til Gud og til hans nådes ord, som kan bygge dere opp og gi dere en arv blant alle dem som er helliget.
33 Jeg har ikke begjært noens sølv eller gull eller klær.
34 Ja, dere vet selv at disse hendene har tjent mine nødvendigheter og dem som var med meg.
35 Jeg har vist dere alle ting at dere bør støtte de svake og komme i hu Herren Jesu ord, hvordan han sa: Det er saligere å gi enn å få.
36 Og da han hadde sagt dette, knelte han ned og ba sammen med dem alle.
37Og de gråt alle sammen og falt Paulus om halsen og kysset ham.
38 Mest bedrøvet han over de ordene han sa, at de ikke lenger skulle se hans ansikt. Og de fulgte ham til skipet.

KAPITTEL 21

1 Og det skjedde at etter at vi var blitt tatt fra dem og hadde latt oss gå, kom vi rett til Coos og dagen etter til Rhodos og derfra til Patara.
2 Og da vi fant et skip som seilte over til Fønikia, gikk vi ombord og la ut.
3 Da vi nå hadde oppdaget Kypros, lot vi det ligge på venstre hånd og seilte inn i Syria og landet ved Tyrus; for der skulle skipet losse byrden sin.
4Og da vi fant disipler, ble vi der i syv dager, som ved Ånden sa til Paulus at han ikke skulde dra opp til Jerusalem.
5 Og da vi hadde fullbyrdet de dagene, dro vi og dro; og de førte oss alle på vei, med hustruer og barn, til vi var ute av byen, og vi knelte ned på stranden og bad.
6 Og da vi hadde tatt avskjed med hverandre, tok vi skib; og de reiste hjem igjen.
7 Og da vi var ferdige med vår ferd fra Tyrus, kom vi til Ptolemais og hilste brødrene og ble hos dem en dag.
8 Og neste dag dro vi som var av Paulus' følge, og kom til Cesarea, og vi gikk inn i evangelisten Filips hus, som var en av de syv; og ble hos ham.
9 Og den samme mannen hadde fire døtre, jomfruer, som profeterte.
10 Og mens vi ble der i mange dager, kom det ned fra Judea en profet ved navn Agabus.
11 Og da han kom til oss, tok han Paulus' belte og bandt hans egne hender og føtter og sa: Så sier Den Hellige Ånd: Så skal jødene i Jerusalem binde mannen som eier dette belte og gi ham til hedningenes hender.
12 Og da vi hørte dette, bad både vi og de på det stedet ham om ikke å dra opp til Jerusalem.
13 Da svarte Paulus: Hva mener I med å gråte og knuse mitt hjerte? for jeg er rede til ikke bare å bli bundet, men også til å dø i Jerusalem for Herren Jesu navn.
14 Og da han ikke lot seg overtale, holdt vi op og sa: Skje Herrens vilje!
15 Og etter de dager tok vi våre vogner og dro opp til Jerusalem.
16 Det gikk også noen av disiplene i Cæsarea med oss og hadde med seg en Mnason fra Kypros, en gammel disippel, som vi skulle overnatte hos.
17 Og da vi kom til Jerusalem, tok brødrene imot oss med glede.
18 Og dagen etter gikk Paulus inn med oss til Jakob; og alle de eldste var tilstede.
19 Og da han hadde hilst på dem, fortalte han særlig hva Gud hadde utrettet blant hedningene ved sin tjeneste.
20 Og da de hørte det, priste de Herren og sa til ham: Du ser, bror, hvor mange tusen jøder det er som tror; og de er alle nidkjære for loven.
21 Og de får vite om dig at du lærer alle jødene som er blant hedningene, å forlate Moses, og sier at de ikke burde omskjære sine barn og ikke følge skikkene.
22 Hva er det da? folkemengden må trenge sammen; for de skal høre at du er kommet.
23 Gjør derfor dette som vi sier til deg: Vi har fire menn som har et løfte på dem;
24 De tar og renser dig med dem, og tar ansvar for dem, så de kan rake hodet; men at du også selv vandrer ordentlig og holder loven.
25 Når det gjelder hedningene som tror, har vi skrevet og konkludert med at de ikke ser noe slikt, bortsett fra at de holder seg fra avgudsoffer og fra blod og fra kvalt og fra hor.
26 Da tok Paulus med seg mennene, og neste dag gikk han, mens han renset seg sammen med dem, inn i templet for å markere fullbyrdet av renselsesdagene, inntil det skulle ofres et offer for hver og en av dem.
27 Og da de sju dagene nesten var til ende, vekket jødene fra Asia, da de så ham i templet, alt folket og la hendene på ham.
28 Rop, Israels menn, hjelp! Dette er mannen som lærer alle mennesker overalt mot folket og loven og dette sted, og som også førte grekere inn i templet og vanhelliget dette hellige sted.
29 (For de hadde før sett hos ham i byen Trofimus en efeser, som de trodde at Paulus hadde ført inn i templet.)
30 Og hele byen ble rørt, og folket løp sammen, og de tok Paulus og dro ham ut av templet, og straks ble dørene lukket.
31 Og da de gikk for å drepe ham, kom det budskap til den øverste høvedsmann for bandet at hele Jerusalem var i opprør.
32 som straks tok soldater og høvedsmenn og løp ned til dem, og da de så høvedsmannen og soldatene, lot de Paulus slå.
33 Da gikk overhøvedsmannen fram og tok ham og befalte at han skulle bindes med to lenker; og krevde hvem han var, og hva han hadde gjort.
34 Og noen ropte det ene, andre det andre blant folket, og da han ikke kunne få visshet om tumulten, befalte han ham å bæres inn i borgen.
35 Og da han kom på trappa, skjedde det at han ble båret av soldatene for folkets vold.
36 For mengden av folket fulgte etter og ropte: Bort med ham!
37 Og da Paulus skulle føres inn i borgen, sa han til øverste høvedsmann: Kan jeg tale til dig? Hvem sa: Kan du snakke gresk?
38 Er du ikke egypteren som før disse dager gjorde opprør og førte fire tusen mann drapsmenn ut i ørkenen?
39 Men Paulus sa: Jeg er en mann som er en jøde fra Tarsus, en by i Kilikia, en borger i ingen ringe by; og tillat meg å tale til folket!
40 Og da han hadde gitt ham tillatelse, stod Paulus på trappen og vinket med hånden til folket. Og da det ble stor stillhet, talte han til dem på hebraisk og sa:

KAPITTEL 22

1 Menn, brødre og fedre, hør på mitt forsvar som jeg nå gir dere.
2 (Og da de hørte at han talte på hebraisk til dem, holdt de enda mer stille, og han sa:)
3 Jeg er sannelig en mann som er en jøde, født i Tarsus, en by i Kilikia, men oppvokst i denne by ved Gamaliels føtter og lærte etter fedrenes fullkomne lov og var nidkjær for Gud, som dere alle er denne dagen.
4 Og jeg forfulgte denne veien til døden, og bandt og overgav både menn og kvinner i fengsler.
5 Som også ypperstepresten vitner om meg og hele de eldstes gods, fra hvem jeg også mottok brev til brødrene og dro til Damaskus for å føre dem som var der bundet til Jerusalem for å bli straffet.
6 Og det skjedde at mens jeg reiste og nærmet meg Damaskus ved middagstid, skinte det plutselig fra himmelen et stort lys omkring meg.
7 Og jeg falt til jorden og hørte en røst som sa til meg: Saul, Saul, hvorfor forfølger du meg?
8 Og jeg svarte: Hvem er du, Herre? Og han sa til meg: Jeg er Jesus fra Nasaret, som du forfølger.
9 Og de som var med meg, så virkelig lyset og ble redde; men de hørte ikke røsten til ham som talte til meg.
10 Og jeg sa: Hva skal jeg gjøre, Herre? Og Herren sa til meg: Stå opp og gå til Damaskus! og der skal det fortelles deg om alle ting som er bestemt for deg å gjøre.
11 Og da jeg ikke kunne se for lysets herlighet, da jeg ble ledet av dem som var med meg, kom jeg til Damaskus.
12 Og en Ananias, en troende mann i henhold til loven, som hadde godt rykte om alle jødene som bodde der,
13 Han kom til meg og sto og sa til meg: Bror Saul, få synet ditt! Og i samme time så jeg opp på ham.
14 Og han sa: Våre fedres Gud har utvalgt deg for at du skal kjenne hans vilje og se den Rettferdige og høre stemmen fra hans munn.
15 For du skal være hans vitne for alle mennesker om det du har sett og hørt.
16 Og hvorfor venter du nå? stå opp og bli døpt og vask bort dine synder mens du påkaller Herrens navn.
17 Og det skjedde at da jeg kom tilbake til Jerusalem, mens jeg ba i templet, var jeg i transe;
18 Og han så ham si til mig: Skynd deg og dra deg snart ut av Jerusalem! For de vil ikke ta imot ditt vidnesbyrd om mig.
19 Og jeg sa: Herre, de vet at jeg har fengslet og slått i hver synagoge dem som trodde på deg.
20 Og da blodet til din martyr Stefanus ble utøst, stod jeg også der og samtykket i hans død og bevarte klærne til dem som drepte ham.
21 Og han sa til meg: Dra bort! for jeg vil sende deg langt bort til hedningene.
22 Og de ga ham høre dette ord, og så løftet de sin røst og sa: Bort fra jorden med en slik mann!
23 Og mens de ropte og kastet av seg klærne og kastet støv i luften,
24 Høvdingen befalte at han skulle føres inn i slottet, og han bød at han skulle undersøkes ved pisking; at han skulle vite hvorfor de ropte så mot ham.
25 Og mens de bandt ham med stropper, sa Paulus til høvedsmannen som stod der: Er det tillatt for deg å piske en mann som er en romersk og udømt?
26 Da høvedsmannen hørte det, gikk han bort og fortalte det til øverste høvedsmann og sa: Pass på hva du gjør! For denne mannen er en romer.
27 Da kom overhøvedsmannen og sa til ham: Si meg, er du en romer? Han sa: Ja.
28Og høvedsmannen svarte: Med en stor sum fikk jeg denne frihet. Og Paulus sa: Men jeg er frifødt.
29 Da vek de straks fra ham som skulle ha undersøkt ham, og høvdingen ble også redd etter at han visste at han var en romer, og fordi han hadde bundet ham.
30 Morgendagen, fordi han ville ha visst at han ble anklaget av jødene, løste han ham fra båndene hans og befalte yppersteprestene og hele deres råd å møte, og førte Paulus ned og satte ham foran dem.

KAPITTEL 23

1 Og Paulus så alvorlig på rådet og sa: Menn og brødre, jeg har levd med all god samvittighet for Gud inntil denne dag.
2Og ypperstepresten Ananias bød dem som stod ved siden av ham, å slå ham på munnen.
3 Da sa Paulus til ham: Gud skal slå deg, du hvite mur! For sitter du for å dømme meg etter loven og befale meg å bli slått i strid med loven?
4 Og de som stod der, sa: Skjetter du Guds yppersteprest?
5 Da sa Paulus: Jeg visste ikke, brødre, at han var ypperstepresten; for det er skrevet: Du skal ikke tale ondt om herskeren over ditt folk.
6 Men da Paulus skjønte at den ene del var saddukeere og den andre fariseerne, ropte han i rådet: Menn og brødre, jeg er en fariseer, sønn av en fariseer; om de dødes håp og oppstandelse er jeg kalt i spørsmålet.
7 Og da han hadde sagt dette, ble det uenighet mellom fariseerne og saddukeerne, og folkemengden ble splittet.
8 For saddukeerne sier at det ikke er noen oppstandelse, verken engel eller ånd; men fariseerne bekjenner begge deler.
9 Og det brøt opp et stort rop, og de skriftlærde som var av fariseerne stod opp og stridde og sa: Vi finner ikke noe ondt i denne mann; men hvis en ånd eller en engel har talt til ham, la oss ikke kjempe mot ham. Gud.
10 Og da det oppsto stor uenighet, befalte høvdingen, fordi han fryktet at Paulus skulle ha blitt revet i stykker av dem, og befalte soldatene å gå ned og ta ham med makt fra dem og føre ham inn i borgen.
11 Og natten etter stod Herren hos ham og sa: Vær frimodig, Paulus! For som du har vidnet om meg i Jerusalem, således skal du også vitne i Rom.
12 Og da det ble dag, slo noen av jødene seg sammen og bandt seg under en forbannelse og sa at de verken ville spise eller drikke før de hadde drept Paulus.
13 Og de var mer enn førti som hadde laget denne sammensvergelsen.
14 Og de kom til yppersteprestene og de eldste og sa: Vi har bundet oss under en stor forbannelse, så vi ikke skal spise noe før vi har drept Paulus.
15 Derfor sier dere sammen med rådet til øverste høvedsmann at han skal føre ham ned til dere i morgen, som om dere ville spørre noe mer fullkomment angående

ham; og vi, eller når han kommer nær, er rede til å drepe ham.
16 Da Paulus' søsters sønn hørte at de lå på lur, gikk han og gikk inn i borgen og fortalte det til Paulus.
17 Da kalte Paulus en av høvedsmennene til seg og sa: Bring denne unge mannen til øverste høvding, for han har noe å fortelle ham.
18 Så tok han ham og førte ham til øverste høvedsmann og sa: Fangen Paulus kalte meg til seg og ba meg bringe denne unge mann til dig, som har noe å si dig.
19 Da tok høvdingen ham ved hånden og gikk med ham alene og spurte ham: Hva er det du har å si meg?
20 Og han sa: Jødene har blitt enige om å ønske deg at du i morgen vil føre Paulus ned i rådet, som om de ville spørre ham noe bedre.
21 Men du gir ikke etter for dem, for det ligger på lur etter ham av dem mer enn førti mann som har forpliktet seg med en ed på at de ikke skal ete eller drikke før de har drept ham; og nå er de rede. ser etter et løfte fra deg.
22 Så lot høvdingen den unge mannen gå og bød ham: Se til at du ikke sier til noen at du har forkynt meg dette.
23 Og han kalte til seg to høvedsmenn og sa: Gjør to hundre soldater i stand til å dra til Cesarea, og tre og seksti ryttere og to hundre spydmenn i den tredje time av natten!
24 Og skaff dem dyr, så de kan sette Paulus på og bringe ham trygt til landshøvdingen Felix.
25 Og han skrev et brev på denne måten:
26 Claudius Lysias hilser den ypperste landshøvding Felix.
27 Denne mann ble tatt av jødene og skulle ha blitt drept av dem; da kom jeg med en hær og reddet ham, ettersom jeg forstod at han var en romer.
28 Og da jeg ville ha kjent årsaken til at de anklaget ham, førte jeg ham ut i deres råd.
29 som jeg så for å være anklaget for spørsmål om deres lov, men for å ikke ha noe pålagt ham som er verdig død eller bånd.
30 Og da det ble fortalt meg hvordan jødene ventet på mannen, sendte jeg straks til deg og ga befaling til hans anklagere at de skulle si for deg hva de hadde mot ham. Farvel.
31 Da tok soldatene, som det var befalt dem, Paulus og førte ham til Antipatris om natten.
32Den morgen forlot de rytterne for å gå med ham, og vendte tilbake til slottet.
33 Da de kom til Cesarea og overrakte brevet til landshøvdingen, stilte han også Paulus frem for ham.
34 Og da landshøvdingen hadde lest brevet, spurte han om hvilken provins han var. Og da han forsto at han var fra Kilikia;
35 Jeg vil høre på deg, sa han, når også dine anklagere kommer. Og han befalte ham å holdes i Herodes' rettssal.

KAPITTEL 24

1 Og etter fem dager kom yppersteprest Ananias ned sammen med de eldste og med en taler ved navn Tertullus, som forkynte landshøvdingen mot Paulus.
2 Og da han ble kalt frem, begynte Tertullus å anklage ham og sa: Siden vi har stor stillhet hos deg, og at det blir gjort meget verdige gjerninger mot dette folket ved ditt forsyn,
3 Vi aksepterer det alltid, og på alle steder, mest edle Felix, med all takknemlighet.
4 Til tross for at jeg ikke er mer kjedelige for deg, ber jeg deg om at du vil høre oss om din nåde noen få ord.
5 For vi har funnet denne mann som en pestilent mann og en opprører blant alle jøder over hele verden, og en leder av nasareernes sekt.
6 som også har gått omkring for å vanhellige templet, som vi tok og ville ha dømt etter vår lov.
7 Men overhøvedsmannen Lysias kom over oss, og med stor vold tok han ham ut av våre hender.
8 og befaler sine anklagere å komme til deg: ved å granske hvem du selv kan få kjennskap til alt dette som vi anklager ham for.
9 Og jødene sa også at dette var slik.
10 Da sa Paulus, etter at landshøvdingen hadde vinket ham om å tale, og svarte: Ettersom jeg vet at du i mange år har vært dommer for dette folket, svarer jeg desto gladere for meg selv.
11 For at du skal forstå at det ennå bare er tolv dager siden jeg dro opp til Jerusalem for å tilbe.
12 Og de fant meg ikke i templet og stridde med noen, og reiste ikke folket opp, verken i synagogene eller i byen.
13 De kan heller ikke bevise det de nå anklager meg for.
14 Men dette bekjenner jeg for deg at etter den vei som de kaller vranglære, så tilber jeg mine fedres Gud, idet jeg tror på alt som er skrevet i loven og i profetene.
15 og ha et håp til Gud, som de selv også tillater, at det skal skje en oppstandelse fra de døde, både rettferdige og urettferdige.
16 Og på dette prøver jeg meg til alltid å ha en fri samvittighet mot Gud og mennesker.
17 Nå etter mange år kom jeg for å bringe almisser til mitt folk og gaver.
18 Da fant noen jøder fra Asia meg renset i templet, verken med mengde eller tumult.
19 Hvem burde vært her før deg og protestert, om de hadde vært imot meg.
20 Eller la disse her si: Om de har funnet noe ondt i meg mens jeg stod for rådet,
21 Bortsett fra denne ene røsten, ropte jeg stående iblandt dem: Vedrørende de dødes oppstandelse er jeg i dag kalt av eder.
22 Og da Felix hørte dette, ettersom han hadde bedre kunnskap om den veien, utslo han dem og sa: Når høvdingen Lysias kommer ned, skal jeg vite det meste av din sak.
23 Og han befalte en høvedsmann å beholde Paulus og la ham få frihet, og at han skulle forby ingen av hans kjente å tjene eller komme til ham.
24 Og etter noen dager, da Felix kom med sin hustru Drusilla, som var en jøde, sendte han bud etter Paulus og hørte ham om troen på Kristus.
25 Og da han tenkte på rettferdighet, avholdenhet og dom som skulle komme, skalv Felix og svarte: Gå for denne gang! når jeg har en passende årstid, vil jeg kalle på deg.
26 Han håpet også at det skulde være gitt ham penger av Paulus, så han kunne løse ham; derfor sendte han bud etter ham oftere og talte med ham.
27 Men etter to år kom Porcius Festus inn i Felix' rom, og Felix var villig til å vise jødene en glede, og lot Paulus være bundet.

KAPITTEL 25

1 Da Festus kom til provinsen, dro han etter tre dager opp fra Cæsarea til Jerusalem.
2Da fortalte yppersteprestden og jødenes høvding ham mot Paulus og bad ham:
3 og ønsket nåde mot ham, at han ville sende bud etter ham til Jerusalem og la seg vente på veien for å drepe ham.
4 Men Festus svarte at Paulus skulle holdes i Cesarea, og at han selv snart skulle reise dit.
5 La dem derfor, sa han, som blant dere kan, gå ned med meg og anklage denne mann om det er noe ondskap i ham.
6 Og da han hadde oppholdt seg blant dem mer enn ti dager, dro han ned til Cesarea; og dagen etter befalte han at han satt på dommersetet og befalte at Paulus skulle føres.
7 Og da han kom, stod jødene som kom ned fra Jerusalem, rundt omkring og fremla mange og alvorlige klager mot Paulus, som de ikke kunne bevise.
8 Mens han svarte for seg selv: Verken mot jødenes lov, verken mot templet eller mot keiseren, har jeg i det hele tatt fornærmet noe.
9 Men Festus, som var villig til å gjøre jødene en lyst, svarte Paulus og sa: Vil du dra opp til Jerusalem og der bli dømt om disse ting for mitt åsyn?
10 Da sa Paulus: Jeg står ved keiserens dommerstol, hvor jeg burde dømmes; mot jødene har jeg ikke gjort noe urett, som du så vel vet.
11 For om jeg er en forbryter eller har gjort noe som er verdt å dø, da nekter jeg ikke å dø; men dersom det ikke er noe av dette som disse anklager meg for, kan ingen gi meg til dem. Jeg appellerer til Cæsar.
12 Da Festus hadde rådført seg med rådet, svarte han: Har du appellert til keiseren? til keiseren skal du gå.
13 Og etter noen dager kom kong Agrippa og Bernice til Cesarea for å hilse på Festus.
14 Og da de hadde vært der mange dager, forkynte Festus Paulus' sak for kongen og sa: Det er en mann etterlatt i lenker av Felix.
15 om hvem yppersteprestene og jødenes eldste fortalte meg, da jeg var i Jerusalem, i ønsket om å få en dom mot ham.
16 Til dem svarte jeg: Det er ikke romernes måte å overgi noen til å dø, før den som er anklaget, har anklagerne ansikt til ansikt og har rett til å svare for seg selv om forbrytelsen som er lagt mot ham.
17 Derfor, da de kom hit, satte jeg meg på dommersetet uten forsinkelser i morgen og befalte mannen å føres frem.
18Da anklagerne reiste seg, kom de ingen anklage mot dem som jeg trodde:
19 Men de hadde visse spørsmål mot ham om deres egen overtro og om en Jesus, som var død, som Paulus sa at han var i live.
20 Og fordi jeg tvilte på slike spørsmål, spurte jeg ham om han ville dra til Jerusalem, og der bli dømt i disse sakene.
21 Men da Paulus hadde appellert til å bli holdt tilbake til Augustus' påhør, befalte jeg at han skulle holdes til jeg kunne sende ham til keiseren.
22 Da sa Agrippa til Festus: Jeg vil også selv høre på mannen. I morgen, sa han, skal du høre ham.
23 Og neste morgen, da Agrippa kom, og Bernice, med stor prakt, og de var kommet inn på høringsstedet, med de øverste høvdingene og de fremste mennene i byen, ble Paulus ført frem på Festus' befaling.
24 Og Festus sa: Kong Agrippa og alle menn som er her sammen med oss, dere ser denne mannen som hele mengden av jøder har handlet med meg om, både i Jerusalem og også her og roper at han ikke burde leve lenger.
25 Men da jeg fant at han ikke hadde gjort noe som er verdt å dø, og at han selv har appellert til Augustus, har jeg bestemt meg for å sende ham.
26 om hvem jeg ikke har noe bestemt å skrive til min herre. Derfor har jeg ført ham frem for deg, og spesielt for deg, kong Agrippa, for at jeg, etter at jeg hadde blitt undersøkt, kunne ha noe å skrive.
27 For det synes jeg er urimelig å sende en fange, og ikke med å markere de forbrytelser som er lagt mot ham.

KAPITTEL 26

1 Da sa Agrippa til Paulus: Du har lov til å tale for deg selv. Da rakte Paulus ut hånden og svarte for seg selv:
2 Jeg tror at jeg er lykkelig, kong Agrippa, fordi jeg i dag skal svare for meg for deg ved å røre ved alt det jeg er anklaget for av jødene:
3 Særlig fordi jeg vet at du er ekspert på alle skikker og spørsmål som er blant jødene; derfor ber jeg deg om å høre meg tålmodig.
4 Min levemåte fra min ungdom, som først var blant mitt eget folk i Jerusalem, kjenner alle jødene;
5 som kjente meg fra begynnelsen, hvis de ville vitne, at etter den mest trangeste sekt i vår religion levde jeg en fariseer.
6 Og nå står jeg og blir dømt for håpet om det løfte som er gitt av Gud til våre fedre:
7 Til hvilket løfte håper våre tolv stammer å komme, som øyeblikkelig tjener Gud dag og natt. For håpets skyld, kong Agrippa, er jeg anklaget av jødene.
8 Hvorfor skulle det ansees som en utrolig ting for dere at Gud skulle oppreise de døde?
9 Jeg tenkte med meg selv at jeg burde gjøre mange ting i strid med Jesu navn fra Nasaret.
10 Hvilket jeg også gjorde i Jerusalem, og mange av de hellige stengte jeg inne i fengselet etter å ha fått myndighet fra yppersteprestene; og da de ble drept, ga jeg min røst mot dem.
11 Og jeg straffet dem ofte i hver synagoge og tvang dem til å spotte; og da jeg var overmåte gal mot dem, forfulgte jeg dem inntil fremmede byer.
12 Da jeg dro til Damaskus med myndighet og oppdrag fra yppersteprestene,
13 Ved middagstid, konge, så jeg på veien et lys fra himmelen, over solens glans, som skinte rundt meg og dem som reiste med meg.
14 Og da vi alle falt til jorden, hørte jeg en røst tale til meg og sa på hebraisk: Saul, Saul, hvorfor forfølger du meg? det er vanskelig for deg å sparke mot stikkene.
15 Og jeg sa: Hvem er du, Herre? Og han sa: Jeg er Jesus, som du forfølger.
16 Men stå opp og stå på dine føtter! for jeg har vist meg for deg for dette formål, for å gjøre deg til en tjener og et vitne både om disse ting du har sett, og om de ting som jeg vil vise deg for deg.

17 og utfrier deg fra folket og fra hedningene, som jeg nå sender deg til,
18 for å åpne deres øyne og vende dem fra mørke til lys og fra Satans makt til Gud, så de kan få syndenes forlatelse og arv blant dem som er helliget ved troen på meg.
19 Derfor, kong Agrippa, var jeg ikke ulydig mot det himmelske syn.
20 Men forkynte først for dem fra Damaskus og i Jerusalem og over hele Judeas kyster og deretter for hedningene at de skulle omvende seg og omvende seg til Gud og gjøre gjerninger som er passende for omvendelse.
21 Av disse årsaker fanget jødene meg i templet og gikk for å drepe meg.
22 Etter å ha fått hjelp av Gud, fortsetter jeg den dag i dag, og vitner både for små og store, og sier ikke annet enn det som profetene og Moses sa skulle komme:
23 for at Kristus skulle lide og være den første som skulle stå opp fra de døde og vise lys for folket og hedningene.
24 Og mens han sa dette for seg selv, sa Festus med høy røst: Paulus, du er foruten deg selv; mye lærdom gjør deg gal.
25 Men han sa: Jeg er ikke gal, du edle Festus! men si sannhetens og nøkternes ord.
26 For kongen vet om dette, og for ham taler jeg også fritt; for jeg er overbevist om at intet av dette er skjult for ham; for dette ble ikke gjort i et hjørne.
27 Kong Agrippa, tror du profetene? Jeg vet at du tror.
28 Da sa Agrippa til Paulus: Du har nesten overtalt meg til å bli kristen.
29 Og Paulus sa: Jeg vil til Gud at ikke bare du, men også alle som hører meg i dag, både nesten og i det hele tatt var slik som jeg er, unntatt disse lenker.
30 Og da han hadde sagt dette, reiste kongen seg sammen med landshøvdingen og Bernice og de som satt sammen med dem.
31 Og da de gikk til side, talte de seg imellom og sa: Denne mann gjør ikke noe som er verdig døden eller lenker.
32 Da sa Agrippa til Festus: Denne mann kunne vært satt i frihet hvis han ikke hadde appellert til keiseren.

KAPITTEL 27

1 Og da det var bestemt at vi skulle seile inn i Italia, overgav de Paulus og noen andre fanger til en som het Julius, en høvedsmann fra Augustus' flokk.
2 Og vi gikk inn i et skip fra Adramyttium, og vi lanserte det, det vil si å seile langs Asias kyster; en Aristarchus, en makedoner fra Tessalonika, som var med oss.
3 Og dagen etter var vi ved Sidon. Og Julius bønnfalt Paulus høflig og ga ham frihet til å gå til vennene sine for å forfriske seg.
4 Og da vi hadde gått derfra, seilte vi under Kypros, fordi vindene var motsatte.
5 Og da vi hadde seilt over havet i Kilikia og Pamfylia, kom vi til Myra, en by i Lykia.
6 Og der fant høvedsmannen et skip fra Alexandria som seilte inn i Italia. og han la oss deri.
7 Og da vi hadde seilt langsomt i mange dager, og knapt var kommet over mot Cnidus, uten at vinden led oss, seilte vi under Kreta, over mot Salmone;
8 Og nesten ikke forbi det, kom han til et sted som kalles De vakre fristedene. i nærheten av hvor var byen Lasea.
9 Da det nå ble brukt mye tid, og da det var farlig å seile, fordi fasten nå var forbi, formanet Paulus dem:
10 Og han sa til dem: Herrer, jeg skjønner at denne reisen vil være med skade og mye skade, ikke bare på frakt og skip, men også på våre liv.
11 Likevel trodde høvedsmannen mer på skipsføreren og eieren av skipet enn det som ble talt av Paulus.
12 Og fordi tilfluktsstedet ikke var gunstig å overvintre i, ble de fleste rådet til også å dra derfra, hvis de på noen måte kunne komme til Fønikia og dit overvintre; som er en oase på Kreta, og ligger mot sørvest og nordvest.
13 Og da sørvinden blåste svakt, og trodde at de hadde oppnådd sin hensikt, og mistet derfra, seilte de like ved Kreta.
14 Men ikke lenge etter kom det en stormvind mot den, kalt Euroclydon.
15Og da skipet ble fanget og ikke kunne bære opp i vinden, lot vi henne kjøre.
16Og vi løp under en øy som heter Claudia, og vi hadde mye arbeid å komme med båten:
17 Da de hadde tatt opp, brukte de hjelpemidler, og de lå under skipet. og i frykt for at de skulle falle i kvikksanden, strøk de seil og ble drevet.
18 Og vi ble overmåte kastet av en storm, dagen etter lettet de skipet;
19 Og den tredje dagen kastet vi ut med våre egne hender skipets takling.
20 Og da verken sol eller stjerner viste seg på mange dager, og ingen liten storm kom over oss, ble alt håp om at vi skulle bli frelst tatt bort.
21 Men etter lang avholdenhet stod Paulus frem midt iblant dem og sa: Herrer, dere burde ha hørt på meg og ikke ha latt dere løsne fra Kreta og ha fått denne skade og tap.
22 Og nå formaner jeg dere til å være ved godt mot; for det skal ikke gå noen menneskeliv iblant dere uten å miste livet.
23 For i natt stod Guds engel hos meg, som jeg tilhører, og som jeg tjener,
24 og sa: Frykt ikke, Paulus! du skal føres fram for keiseren, og se, Gud har gitt deg alle dem som seiler med deg.
25 Derfor, mine herrer, vær ved godt mot!
26 Men vi må kastes på en viss øy.
27 Men da den fjortende natten kom, da vi ble drevet opp og ned i Adria, ved midnatt anså skipsmennene at de nærmet seg et land;
28 Og de peilet og fant det tjue favner, og da de var kommet litt lenger, peilet de igjen og fant det femten favner.
29 Da de fryktet at vi ikke skulle ha falt på steiner, kastet de fire ankere ut av akterenden og ønsket dagen.
30 Og da skipsmennene var i ferd med å flykte ut av skipet, da de hadde sluppet båten i sjøen, under farge som om de ville ha kastet ankere ut av forskipet,
31 Paulus sa til høvedsmannen og til soldatene: Uten disse blir i skipet, kan dere ikke bli frelst.
32 Da skar soldatene av tauene til båten og lot henne falle av.
33 Og mens dagen kom, bad Paulus dem alle om å spise mat og sa: Denne dag er den fjortende dag da dere har holdt ut og holdt faste uten å ha tatt noe.

34 Derfor ber jeg eder om å ta kjøtt; for dette er for eders helses skyld: for det skal ikke falle et hår av hodet på noen av eder.
35 Og da han hadde sagt dette, tok han brød og takket Gud for dem alle; og da han hadde brutt det, begynte han å ete.
36 Da var de alle ved godt mot, og de tok også noe kjøtt.
37 Og vi var i alt i skipet to hundre og seksti og seksten sjeler.
38 Og da de hadde spist nok, lettet de på skipet og kastet hveten ut i havet.
39 Og da det ble dag, kjente de ikke landet; men de fant en bekk med en strand, som de hadde lyst til å stikke inn i skipet, om det var mulig.
40 Og da de hadde tatt opp ankrene, overlot de seg til sjøen og løste rorbåndene og løftet storseilet for vinden og gikk mot land.
41 Og da de falt ned på et sted hvor to hav møttes, satte de skipet på grunn. og forparten satt fast og forble urørlig, men bakdelen ble brutt av bølgenes voldsomhet.
42 Og soldatenes råd var å drepe fangene, for at ingen av dem skulle svømme ut og slippe unna.
43 Men høvedsmannen, som var villig til å frelse Paulus, holdt dem borte fra deres hensikt; og befalte at de som kunne svømme først skulle kaste seg i havet og komme til land.
44 Og resten, noen på brett og noen på ødelagte stykker av skipet. Og slik skjedde det at de slapp alle trygt til land.

KAPITTEL 28

1 Og da de slapp unna, visste de at øya het Melita.
2 Og det barbariske folk viste oss ingen liten miskunnhet, for de tente en ild og tok imot oss alle på grunn av regnet som nå er og kulden.
3 Og da Paulus hadde samlet et knippe kjepper og lagt dem på ilden, kom det en hoggorm ut av varmen og festet seg på hånden hans.
4 Og da barbarene så det giftige dyret henge på hånden hans, sa de seg imellom: Denne mannen er utvilsomt en morder, som selv om han har rømt havet, men hevnen tillater ikke å leve.
5 Og han ristet dyret av seg i ilden, og følte ingen skade.
6 Men de så ut når han skulle ha hovnet opp eller falt død ned brått; men etter at de hadde sett en lang stund og ikke så ham noe vondt, ombestemte de seg og sa at han var en gud.
7 I de samme kvarterene lå den øverste mannen på øya, som het Publius; som tok imot oss og tok imot oss tre dager høflig.
8 Og det skjedde at Publius' far lå syk av feber og blodig fluks. Paulus gikk inn til ham og ba og la hendene på ham og helbredet ham.
9 Da dette var gjort, kom også andre som hadde sykdommer på øya, og ble helbredet.
10 som også æret oss med mange heder; og da vi dro, lastet de oss med det som var nødvendig.
11 Og etter tre måneder dro vi avgårde i et skip fra Alexandria, som hadde overvintret på øya, hvis tegn var Castor og Pollux.
12 Da vi landet i Syracuse, ble vi der i tre dager.
13 Og derfra hentet vi et kompass og kom til Rhegium, og etter en dag blåste sørvinden, og neste dag kom vi til Puteoli.
14 Der vi fant brødre og ønsket å bli hos dem i syv dager, og så drog vi til Roma.
15 Og derfra, da brødrene hørte om oss, kom de oss i møte så langt som til Appii forum, og de tre vertshusene. Da Paulus så det, takket han Gud og tok mot til dem.
16 Og da vi kom til Roma, overgav høvedsmannen fangene til sjefen for livvakten; men Paulus ble tillatt å bo alene hos en soldat som tok vare på ham.
17 Og det skjedde at etter tre dager kalte Paulus sammen de øverste av jødene, og da de kom sammen, sa han til dem: Menn og brødre, selv om jeg ikke har gjort noe mot folket eller skikker hos våre fedre , men jeg ble overgitt til fange fra Jerusalem i romernes hender.
18 som, da de hadde undersøkt meg, ville ha latt meg gå, fordi det ikke var noen dødsårsak hos meg.
19 Men da jødene talte mot det, ble jeg tvunget til å appellere til keiseren; ikke som jeg burde anklage min nasjon for.
20 Derfor har jeg kalt eder til å se eder og tale med eder; for for Israels håp er jeg bundet med denne lenken.
21 Og de sa til ham: Vi mottok heller ikke brev fra Judea om deg, og ingen av brødrene som kom, fortalte eller talte noe ondt om dig.
22 Men vi ønsker å høre om deg hva du mener; for om denne sekt, vet vi at den blir påtalt overalt.
23 Og da de hadde fastsatt ham en dag, kom det mange til ham i hans herberge; for hvem han forklarte og vitnet om Guds rike, og overtalte dem om Jesus, både ut fra Moseloven og av profetene, fra morgen til kveld.
24 Og noen trodde det som ble talt, og noen trodde ikke.
25 Og da de ikke ble enige seg imellom, dro de, etter at Paulus hadde talt ett ord: Vel talte Den Hellige Ånd ved profeten Esaias til våre fedre,
26 og sa: Gå til dette folk og si: Når I hører, skal I høre og ikke forstå; og seende skal dere se og ikke skjønne.
27 For dette folks hjerte er blitt grovt, og deres ører er sløve av å høre, og deres øyne har de lukket; at de ikke skal se med øynene og høre med ørene og forstå med hjertet og omvende seg, og jeg skal helbrede dem.
28 Vær det derfor kjent for dere at Guds frelse er sendt til hedningene, og at de vil høre den.
29 Og da han hadde sagt disse ordene, dro jødene bort og hadde stor diskusjon med hverandre.
30 Og Paulus bodde hele to år i sitt eget leid hus og tok imot alle som kom inn til ham,
31 Forkynner Guds rike og lærer det som angår Herren Jesus Kristus, med all frimodighet, ingen hindrer ham.